

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 20
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

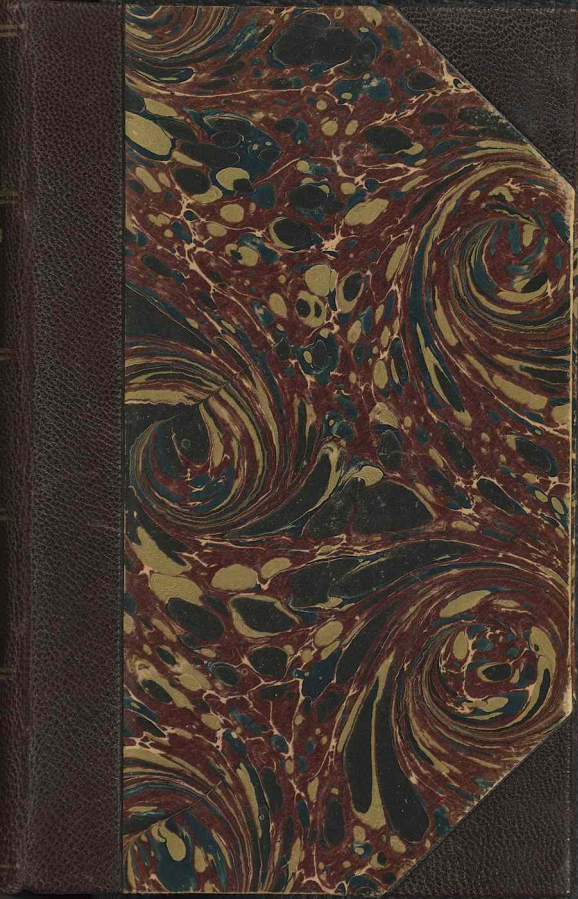
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, -120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

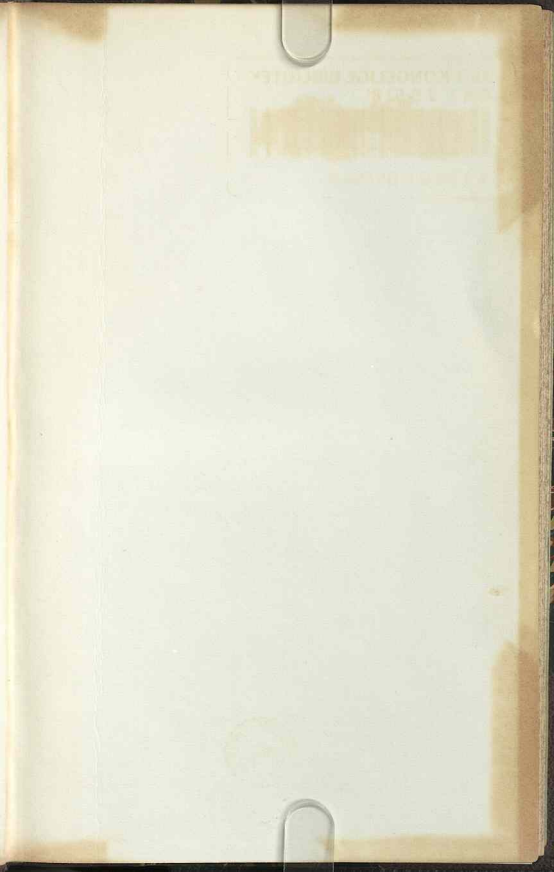
1 1 52 0 8 05754 5

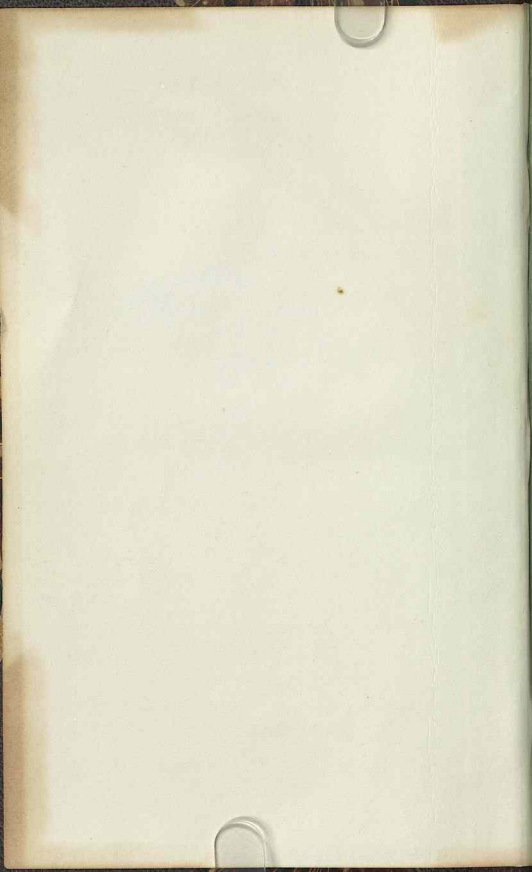
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023479606

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

AL 20

182-79

6te Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **J. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga, Helge, Groars Saga, Grolf Krake, Orvarodds Saga, Ragnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepriis 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Kyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepriis 4 Rdl 64 β ; **nedsat Pris 4 Kr.**

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter
Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Erzht des J. H. Schulp.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: L. L. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Tals til mig Titel

Trykt hos J. S. Schulp.

I n d h o l d.

Lyriske Digte.

Side.

Trost. Paris, i Begyndelsen af Sept. 1807	1.
Bon til Guberne	4.
Bængsel i Paris	6.
Julen i Paris	8.
Den britiske Heltedaad	11.
Med et lille Speil.....	13.
Vinterangst.....	15.
Sommertrost	—.
Sang til Mozarts: Konnte jeder brave Mann	16.
Normands-Sang. Paris, Sommeren 1808	17.
Da jeg reiste til Italien	19.
Simplon. Paa Tilbagereisen	21.
Til en norsk Veninde i Frankrig	24.
Kongens Fødselsdag. Jan. 1810	25.
Under D. Møllings Portrait	26.
Christian August. 1810.....	27.
Gravens Grav	28.
Arlequinos og Pieros Oprindelse.....	30.
Vaarfang	34.

	Side.
Digteren, Amor og Musen	36.
Digterens Hiem	39.
Christiansholm	43.
Til Schulz	44.
Til Melpomene	46.
Mine Mestere	50.
Til min Læser	52.
Tilbageblik paa Rom	54.
Ally og Gulhyndy	68.
Til Kronprindsesse Carolina	71.
Schimmelmanns Fødselsfest	—.
Phoenix. Dec. 1810	73.
Til Danmarks Dronning	75.
Sang paa Kongens Fødselsdag. Jan. 1811	76.
Stærkfodders Svanesang	78.
Bryllupsang	80.
Bryllupsang	82.
Kongens Skaal. Den 11te Dec. 1811	84.
Sang for Ekthedelskabet paa tredie Juledag 1811	85.
Sang for samme Selskab paa samme Dag	87.
Til mit Fædreland paa Nytaarsmorgen	88.
Til Kammerherre Juel paa Thorseng. Sommeren 1812	92.
Julesang. 1812	94.
Til Fru Frederike Brun. Paa hendes Fødselsdag	95.
Sang for Ekthedelskabet	97.
Til Kongen	99.
Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg	101.
Til Prinds Christian Frederik, Statholder i Norge	102.

I Krigens Tid, da Vinen var dyr	104.
Til Ludvig Heiberg.....	106.
Thorvaldsenske Billeder:	
Jason	108.
Amor og Venus	109.
Jesús, Johannes og Maria	110.
Hercules og Hebe	111.
Venus med Eblet.....	113.
Charitas	114.
Jesús og Johannes.....	116.
Prometheus og Minerva.....	— .
Amor og Psyche	117.
Christus med Bornene	— .
Jno, Bacchus og Mercurius	— .
Hector, Paris og Helene.....	118.
Til Fru Frederike Brun. Paa hendes Fødselsdag.....	— .
Sange til Velkomstfesten paa Nyholm. Aug. 1814.....	120.
Cantate til Minde om Hertug Frederik Christian. Aug. 1814.	122.
Sang for Strydeselskabet. Aug. 1814.....	125.
Til Froken Ida Brun. Paa hendes Fødselsdag.....	126.
Til Jomfru Sophie Brun. Paa hendes Fødselsdag	128.
Sang for det Dram.-Litt. Selskab. Oct. 1814	131.
Paa vor Dronnings Fødselsdag. Oct. 1814	134.
Sang paa vor Konges Fødselsdag. Jan. 1815.....	135.
Cantate ved Prinds Christian Frederiks Bryllup. Mai 1815.	137.
Sang af Eleverne i de Blindes Institut.....	139.
Til visse Dadsere. Juni 1815	140.
Den 4de Juni 1815	141.

Kong Frederik den Siettes Kroningsfest. Juli 1815	144.
Folketsang ved samme Fest.....	146.
Apol og Muserne	148.
Sang i Anledning af Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Sept. 1815.....	152.
Sang i Anledning af Dronningens Fødselsfest. Oct. 1815...	154.
Selskabsang paa Hendes Majestæts Fødselsdag	155.
Sang i Anledning af det Dram.-Litt. Selskabs 35 Aars Stiftelses- dag. Dec. 1815	156.
Sang paa vor Konges Fødselsdag. Jan. 1816	158.
Solvbryllupsfesten i Leire	159.
Til Kongen ved Fugleskydningen. Aug. 1816.....	161.
Frederiksberg:	
Til Danmarks Dronning	163.
Til mit Hiem og mine Børn	164.
Slottet	166.
Skolerne og Kirken	173.
Til min Søster	180.
Haugen.....	182.
Søndermarken	188.
Voigt	194.
Morgenvandring i Haugen	195.
Kirkegaarden.....	197.
Indreisen	202.
Horats's Skaal	205.
Golds Solvbryllup. Nov. 1816	207.
Charlotte Schimmelmann. Dec. 1816.....	208.
Den 1ste Januar 1817. Skrevet i Hamburg.....	210.

Den 28de Juli 1817. Skrevet i Wien	212.
Dansff Borgerfang	214.
Martin Luther. Ode paa Reformationens Jubelfest 1817	216.
Sophias Grav. Febr. 1818	219.
Under P. Hoersoms Portrait	—
Sang ved Jubelsoitiden for Præsten Chr. Brøndsted. Sept. 1818	220.
Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav. Oct. 1818.....	222.
Ved Michael Rosings Grav. Oct. 1818.....	224.
Eksidpaddewise	227.
Bacchus og Cupido.....	229.
Til Conferenceraad Hans Heger paa hans Embeds-Jubeldag. April 1819	231.
Schalls Fødselsdag. April 1819.....	234.
Sang til Thorvaldsen. Den 13de Oct. 1819.....	235.
Sang til Thorvaldsen. Den 16de Oct. 1819.....	237.
Hans Heger. Nov. 1819	239.
Elegie. Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.....	242.
Fædrelands-Sang	245.
Stiftamtmand F. Moltke. Jan. 1820.....	247.
Emilie Henriette Kirstein, fød Gramer. Jan. 1820	250.
Afskedsfang til Bram. April 1820	252.
Sang for det Dram.-Litt. Selskab. Juli 1820.....	253.
Sang i Anledning af det Dram.-Litt. Selskabs 40 Aars Fest. Nov. 1820	254.
Tancred og Høstgildet	256.
Poesiens Rytte.....	260.

	Side.
Jule-Cantate.....	268.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsdag. Jan. 1821.....	275.
Anders Sandoe Drsted. Da hans Venner havde ladet ham male. Marts 1821.....	276.
Thomas Thaarup. Oct. 1821	278.
Sang i Anledning af Dronningens Fødselsdag. Oct. 1821 ..	281.
Jubelsang for Adam Vilhelm Hauch. Nov. 1821.....	282.
Tusmørket	284.
Den Giffende.....	285.
Den Haabefulde.....	288.
Hilsen og Afsted. Efter Goethe.....	289.
Tristan til Isalbe. Efter en gammel fransk Vise.....	290.
Maanen i Tusmørke	291.
Undskyldning	293.
Æften. Til en Veninde.....	294.
Didactisk Poesie.....	296.
Følgen af Thors Hammertab.....	298.

Trost.

Paris, i Begyndelsen af 1807.

Jeg frygter ei for Fiendens Magt,
Vil ei for Danmark græde;
Thi fast er mine Brødres Pagt,
Og stærk den danske Kiæde.
Tredobbelt snoes den Led for Led
Af Vre, Troslab, Tapperhed.
En Riding frygte Fiendens Magt,
En Feig for Danmark græde!

Jeg frygter ei for Kiøbenhavn,
En Dronning iblandt Stæder;
Hver Borger i min Fødestavn
Opoffrer Liv for Hæder.
Jeg veed, at de paa Bolden staaer,
Og stride som for hundred Aar;
Hvi frygte da for Kiøbenhavn,
Den Dronning iblandt Stæder?

O, stod jeg paa den faste Borg
Ved mine Brødres Side!
Det er min Smerte kun, min Sorg,
At jeg kan med ei stride,

Hvor viges ei en Fingersbred,
 Hvor Bretlands Rnegte styrtes ned.
 O, stod jeg paa den gamle Borg
 Ved mine Brødres Side!

Jeg frygter ei for Siællands D,
 Smaragd i Danmarks Krone.
 Paa Ringsted Mark skal Briten doe,
 For ud sin Bold at sone.
 Frem, Bønder! under Gæstefiold,
 I danske Mænd, med Sværd og Skjold!
 Jeg frygter ei for Siællands D,
 Smaragd i Danmarks Krone.

Ha, stolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil stride?
 Troer du ei, Danmark eier nu
 En Lodbrog, Jernside?
 At Siælland meer ei sender ud
 En Ivestkæg, Knud, en Hardeknud?
 Ha, stolte Brite! mindes du,
 Med hvem du frækt vil stride?

Hvem takker du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?
 Hvo lærte dig, paa Sneffen klog
 At plove Hav og Floder?
 Hvad est du med dit Sværd, dit Skæft?
 Et Udskud af den danske Kraft!
 Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
 Er Danmark ei din Moder?

Men Sønnen vil sin Moder slaae,
 En Skiandsjel uden Lige!
 Naturen seer forfærdet paa
 Den nedrigste blandt Krige.
 Halsbugger ham paa Axel=Bold,
 Den Bovhals over eget Skiold!
 Han vil sin gamle Moder slaae,
 O Skiandsjel uden Lige!

Og stormed de i Tusindviis
 Herhid for Dan at strække,
 Skal Odin snart sin Bro af Jis
 Hen over Havet strække.
 Hist staaer endnu en Hær saa skion,
 Hver Helt sin Moders gode Son,
 Den skal med Tugtens hvasse Riis
 Snart Røvermodet knække.

Da kommer Fredrik stærk og brav
 I blanken Pandserplade,
 En Moses giennem røde Hav
 Af Briters Blod at vade.
 Med draget Sværd han stævner frem,
 Da hjælper ei God dam, God dam!
 Da finder Røveren sin Grav
 Paa Danmarks brede Flade.

Forløst skal i sin solvblaa Favn
 Snart atter Havet bære
 Vort Siælland og vort Kiøbenhavn
 Til hele Nordens Ære.

Dg, Fredriksberg! din grønne Glands
 Skal række Fredrik Fredens Krands,
 Dg overalt det danske Navn
 Et Hædermærke være.

Bøn til Guderne.

Fader Odin! lad dit Lys
 Kraftigt i mit Hierte lue.
 Dodens angstelige Gys
 Mægter ene du at fue.
 Lær mig finde Mimers Væld
 Mellem Skovens dunkle Stammer,
 Lær mig føle mine Flammer
 I det friske Blisdomsqvæld.

Giv mig Kræfter, Asa-Thor!
 Styrk min Hammer til Jdrætter,
 Lær mig paa den vilde Jord
 At bekæmpe Morkets Jetter.
 Lær mig, fra min egen Aand
 Midgardsormens lumske Smerte,
 Der omspænde vil mit Hierte,
 Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig, Bragi! med dit Blik,
 Lær min Harpe nordisk flinge,
 Slut min Torst med Suttungs Drik,
 Hæv mig paa din Ornevinge.

Lad dit Vbles søde Saft,
 Idun! i mit Bæger flyde,
 Lad mig gavmild Frugten nyde,
 Som forynger Livets Kraft.

Freier, gyldne Frugtbarhed,
 Overflodighedens Fyrste,
 Du, som Næ til Jorden ned
 Nyster fra din Gullinborste!
 Skienk mig et beskedent Neg,
 Mens min Sang i Skoven runger,
 Lad mig uden Frygt for Hunger
 Dve fort min Strængeleg.

Frigga! i din Herthadal,
 Ved en Brink i dine Skove,
 Byg din Son af Lov en Sal
 Nær ved Soens friske Bove.
 Reis den, hvor jeg Lyset saae;
 Hvor de randt min Ungdoms Dage,
 Men hvor Venstreb blev tilbage,
 Skienk mig en fortrolig Braa.

Kom saa ned til Gefions D,
 Skionne Freia, Nordens Glæde!
 Bring til Hytten mig min Mo,
 Slynk os i din gyldne Kiæde.
 Slynk os i din Lov saa holdt,
 Som ei Heltens Glavind frænker:
 Habor sprængte Sigars Lænker,
 Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Egirs Hav
 Kølgt op mod Stranden skyller,
 Stig da, Baldur! fra din Grav,
 Mens i Mulm sig Solen hyller;
 Styrk min Aand med qvægsom Ro,
 Lær mig Livets Blomster sanke,
 Lær ved hellig Eftertanke
 Mig at finde Haab og Tro.

Naar da Lofes haarde Stang
 Hødur støder i mit Hierte,
 Følg din Ben den skumle Gang
 Giennem Helas Gru og Smerte.
 Styrk mig med dit Guddoms-Mod,
 Sving mig høit fra Jordens Brimle
 Med dig til dit lyse Gimle,
 Fromme Baldur Siegod!

Længsel i Paris.

At, hvor det stundom dog ret vederqvæger,
 At see en ædel, deilig Viv!
 Da flammer Diet, Hiertet hun bevæger,
 Naturen faaer et dobbelt Liv.

Man reijer som Garçon, man Alt bemærker,
 Man føler sig i Genjsomhed forstemt,

Dg seer saa mange fældne Kunstens Bærker,
Til næsten man Naturen har forglemmt.

Hvad var i Paradiis før Eva Manden?
Man ubekiendt i fremmed Skare gaaer,
Dg morer sig saa længe med Forstanden,
Indtil Forstanden stille staaer.

Thi uden Kiærlighed er Ungdoms Alder
En blomsterløs, en visen Krands,
En Sæbeboble, som til Intet falder,
Musik i Salen uden Dands.

„Hvad? du er i Paris, som hyppigt brammer
Med skionne Qvinder, og dog længes du?
Du seer vel Skoven ei for lutter Stammer,
For lutter Lilier og Roser nu?“

Alt, Kiære! mange skionne Lilier vinke,
Som Rose smiler mangan yndig Blud;
Men Rosen fik sit Purpur kun af Sminke,
Dg Lilien er brudt.

Dg hvor uskyldigt Stammerne sig reise,
Slaaer Solen dog deri for middagsheed;
Jeg seer dem alt for mandigdriftigt kneise,
Dem mangler skyggesuld Betsedenhed.

Til disse Hedninger mig Intet binder,
Hvis Afgud Vittigheden er dem Alt.
Jeg elsker Nord; der sminker Kulden Kinder,
Der er ei end Blufærdigheden qvalt.

Lev vel, Apol! du mistet har din Bue,
 Du truer som en stakkels Gud af Steen.
 Farvel, Fru Venus i din Sminkelue!
 Mig vinker Freia med sin Bogegreen.

Julen i Paris.

Naar Høsten er forsvunden
 Med sine Frugter hulde;
 Naar Jorden fast er bunden
 Af Isens kolde Lænker;
 Naar Spurven hist sin Føde
 Kun hopper sig i Møde
 Midt i den skarpe Kulde
 Paa Landeveiens Steen;
 Naar Sneens Lag sig sænker
 Paa Græs, paa Tag og Green:

Da, tænkte jeg, da kommer
 Paa dunkle Himmelhvælving
 Den skionne Vinterfommer;
 Da straalers dig i Møde
 Hist helligt fra det Fierne
 Den klare Midnatsstjerne
 Med fromme Straalestjælving,
 Og tolker dig saa blid:
 Nu nærmer sig den søde,
 Den skionne Juletid.

Og Jordens hvide Glæde
 Da smiler med Forlangsel
 Mod Nattens Stjerneflade,
 Naar Dagens Tid er omme;
 Ret som den vilde sige:
 Kun Himlens lyse Rige
 Mig trøster i mit Fængsel
 Alt med sin Blinken sød;
 Fra oven maa det komme,
 Forneden er kun Død.

Men borte blev min Glæde,
 Thi Jorden ei sig smykte
 Med Sneens Høitidsklæde.
 Jeg saa til alle Kanter,
 Men kun en Hverdagstaage
 Laae tykt i alle Kroge;
 Gi Frosten Stovet trykte,
 Gi Dyndet undertvang,
 Og ingen Jisdemanter
 I Træets Dren hang.

Da nu Naturens Rige
 Gi smykte sig derude,
 Da lod jeg Haabet vige.
 Al, tænkte jeg, at Himmel!
 Hvis Buske, Træer og Stene,
 Som staae saa fromt alene,
 Vil ingen Fæst bebude
 Mod høien Juleqvæld —
 Letfindig Stadens Brimmel,
 Den gjør det mindre vel!

Og hvad jeg tænkte, skete:
 Til ingen festlig Glæde
 Sig Nogen tilberedte.
 Jeg saae ei Dagen funkle,
 De sad og solgte, kiøbte,
 Til Mørket Jorden svøbte,
 Paa Gade, Torv og Stræde.
 Da gik jeg ud forladt,
 Og stirred i den dunkle,
 Den høie Julenat.

Og tænkte mig tilbage
 Fra disse Glæder tomme
 Til vore Barndoms-Dage,
 Da vi, Sophia! ginge
 Mod Aften ud at skue
 Den Sky paa Himlens Bue,
 Hvor Englen skulde komme,
 Som under Klokkens Klang
 Snart vilde Gaven bringe,
 Mens vi vor Psalme sang.

Og tænkte mig tilbage
 Hen i vor Julestue,
 Hvor ei trearmet Stage
 Af Solv, for Pragt at vise,
 Men Lyset selv i Trende
 Paa Bordet maatte brænde
 Helligtrefonge-Lue,
 Mens Alle sungen saa:
 Guds Godhed ville vi prise,
 De Store med de Smaa!

Den britiske Heltedaad.

Hvo ploier atter hift vor So?
En talrig bretlandst Flaade!
Den nærmer sig til Fredens D;
Hvo løjer denne Gaade?
Hvad vilst du paa vor grønne Strand?
Udæsker du den danske Mand?
„Ja, danske Kæmpe! du maa doe,
Forkaster du min Raade.“

Ha, stolte Brite! mindes du,
Med hvem du frækt vil stride?
Troer du ei, Danmark eier nu
En Lodbrog, Ironside?
At Siælland meer ei sender ud
En Iveskiæg og en Store Knud?
Ha, stolte Brite! mindes du,
Med hvem du frækt vil stride?

Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
Er Danmark ei din Moder?
Hvo lærte dig, paa Snekken klog
At ploie Hav og Floder?
Hvad est du med dit Sværd, dit Skæft?
Et Udskud af den danske Kraft!
Hvem skylder du dit Liv, dit Sprog?
Er Danmark ei din Moder?

Hust, da du nylig voved dig,
Hvor Danerslaget vaier,
Og offred tusind Brodres Liig,
Ha, for en indbildt Seier!

Vilst atter ved din bratte Død
 Du farve Siællands Bølge rød?
 Vel! Danerkræmpen venter dig,
 Som han at vente pleier.

Ii, Skiald! saa fløvt er ei hans Blik,
 Som dine Tanker mene;
 Han har ei glemt de Slag, han fik
 I sidste Heltescene.
 Af Kræmpen fik han snart sin Ræst;
 Med Qvinder strider Briten bedst:
 Han fandt — et heldigt Dieblif! —
 Sin gamle Moder ene.

Trofskyldig, ubevogtet der
 Hun sidder i sin Hytte;
 Nys uddrog hendes Sonners Hær
 For Grændsen at beskytte.
 Hun spinder slittig ved sin Teen,
 I Hjertet blid, i Siælen reen;
 Da kommer Tyven mere nær,
 Og lurker paa sit Bytte.

En liden Sparebøsse staaer,
 Hvor trygt den stod saalænge;
 Der har hun henlagt Aar for Aar
 En sparet Solverpenge.
 Af, det var hendes hele Skat!
 Den sticler han ved Midienat,
 Den rige lumste Tyv, og gaaer,
 Mens hver Mand er til Senge.

Dog Hørrer først af brustne Teen
 Han river, rovberuset,
 Og saarer hende Arm og Been,
 Og tænder Ild paa Huset.
 Saa gaaer han bort; men Haan og Skam
 Og Hevn og Giengjæld følger ham,
 Saa vist som endnu Steen paa Steen
 Og Hytten staaer i Gruset.

Danmark har sine Snekker tabt,
 England har tabt sin Ære.
 Hvem sommer det sig nu, fortabt,
 Utrosteelig at være?
 Skibsplanker groe bag Skovens Læ,
 Hvor voger atter Ærens Træ?
 Danmark har nogle Snekker tabt,
 Britannia tabt sin Ære.

Med et lille Speil.

I Fald min Musa tog ei feil,
 Hvad bedre kan vel end et Speil
 En yndig Evadatter gives,
 Hvori hun daglig selv kan see,
 Hvor deiligt Kindens Roser lee,
 Hvor yndigt Barmens Lilier trives?

En Maler, selv ei største Mand
 Saa smukt et Billed male kan

I mange Timer, flere Dage,
 Som hun i en Minut, naar blot
 Hun selv, hvis Lyset falder godt,
 Sig lidt at spille vil behage.

En Mo er stundom af den Art,
 At hun forglemmer meget snart;
 Hun nemmer hurtigt, men erindre,
 Det er ei hende nær saa nemt,
 Især hun strax igien har glemt,
 Hvor skielmsk de skionne Dine tindre.

Har Zephir nu desuden tidt
 I lette Silke spoget lidt,
 Og overstredet sine Grændser;
 Naar Loffen alt for vildt han flaaer,
 Da er det godt, at strax man staaer
 For Speilet, og hans Væsen ændser.

Saa tag, du Hulde! dette Speil.
 Det viser Skionhed uden Feil,
 Det viser Amors hulde Kerte.
 Og har du sødt i Speilet leet,
 Da har du grandt det Billed seet,
 Som staaer i manges Ynglings Hierte.

Vinterangst.

Maanen skinte bleg paa Sneer,
Ratten var saa klar at see;
Nornen bag ved Buggen stod,
Runer skrev med Barnets Blod.

„Hvad du vil, og hvad du skal,
Er alt her et sluttet Tal;
Hvad du lever Nar for Nar,
Paa din Pande skrevet staaer.“

Saadan sang hun, og forsvandt;
Ingen veed, om det er sandt.
Maanen skinner bleg paa Sneer —
Hvo vil giennem Ratten see?

Sommertroft.

Solen skinte varm og skøn,
Dagen var saa blomstergrøn,
Baldur bag ved Egen stod,
Styrked Ungersvendens Mod.

„Engst dig ei ved Nornens Sang,
Gaf med freidigt Mod din Gang,
From i Hierte, fiæk i Aand!
Det staaer i din egen Haand.“

Saadan sang han, og forsvandt;
 Men hans Trostens=Ord er sandt,
 Angstens Vinter=Jis flød hen,
 Mildt staaer Haabets Grønt igien.

S a n g

til Mozarts:

Konnte jeder brave Mann.

Venus smiler, Bacchus leer;
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Ingen vranten Tidsel her
 Uden Farve, mørk og tvær,
 Sig blandt vore Roser slynge!

Baaren alt for hurtig gaaer
 Med sin Blomsterflynge;
 Lad os da, mens vi har Baar,
 Elste, drikke, synge!

Viin og Piger! hulde Lyst!
 Glas i Haand, og Mø ved Bryst,
 Det er Livets Morgenrøde.

Viin og Piger! Lyst og Skiert!
 Naar vi eder møde,
 Staaer Horats, Tibul, Properts
 Atter fra de Døde.

Glæden her i fulde Maal
 Har udgydt sin Honningskaal,
 Ingen blank Pocal er bitter.

Seer I Aphrodites Dreng,
 Hvor han skielmsk fremtitter,
 Kysser i sin Blomsterseng
 Tusind Favoriter?

Hvor den raske, skionne Gut
 Favner varmt den smeffre Slut!
 Ham vi os til Monster tage!

Venus smiler, Bacchus leer;
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Normands-Sang.

Paris, Sommeren 1808.

Sorge, hvo som vil, for Norges gamle Land!
 Jeg kiender ikke Sorgen.

Frygte, hvo som vil, for Bierg og Dal og Strand!
 Mig Frygten er forborgen.
 Dovrefield skal Svensken, tænker jeg, la'e staae,
 Elven skal i Dalen han frit lade gaae.
 Skyen svinder bort;
 Er end Natten sort,
 Solen skinner klart i Morgen.

Blodet rinder let i hver en Normands Bryst,
 Som i Klippen Kildevældet,
 Hiertet spæver høit og rede til en Dybt,
 Som Ornen over Fjeldet.
 Biørn og Ulv maae flygte bort for Klippens Børn,
 Svensken er ei Ulv, og endnu mindre Biørn.
 Sidst ved Fredrikshald
 Sik han jo sit Fald;
 Troer han, Kraften er forældet?

Briten er en Høker, Høkeren forstaaer
 Helten ikkun slet at møde.
 Hvor ei Lysten meer, og Guldets meer forslaaer,
 Der maa staffels Briten bløde.
 Huse kan han brænde, Qvinder kan han slaae,
 Men mod Landets Sonner vil han slet bestaae.
 Zinclar fandt sin Død
 Hist i Dalens Skiod;
 Der er Rum til flere Døde.

Snart skal Havet meer ei med sin sølvblaa Favn
 Skille vore Brødreriger;
 Snart staaer mellem Throndhiems By og Kiøbenhavn
 Ingen fiendtlig væbnet Kriger.

Skaal for hver en Broder i den danske Dal,
 For hver Broder i den norske Klippesal!
 Fryd og muntert Liv
 For hver Daneviv!
 Skagl for alle Norges Piger!

Da jeg reiste til Italien.

Du vil, min Ven! jeg skal ei reise længer,
 Du mener, intet Nyt jeg finder der;
 At ikke den til fjerne Skionhed trængter,
 Som kan opdage Skionheden saa nær;
 At Meget vil mig hisset ei behage,
 Naar fiernt jeg søge skal min Levelyst,
 Og at den Sol, som muntret vore Dage,
 Maa sende Straalen fra vort eget Bryst;
 At Norden jævne vil min Digterstyrke,
 Naar den mig seer de velske Guder dyrke.

Det kan du alt ei saa alvorligt mene,
 Dit Brev kun frister mig med Ironie.
 Hvo i sin Kreds kun dvæler, snart staaer ene,
 Han kiender Livet ei, han er ei fri.
 Thi som med raske Flugt i vore Aarer
 Omflyde maa det varme Sundhedsblod,
 Saa maae vi dele Handling, Smil og Taarer
 Med Verden. Derved styrkes Siælens Mod.
 Gensformigheden fiendne Skionhed dølger,
 Paa Verdenshavet gaaer kun store Bolger.

Og hvad er Phantasiens Siælesode?
 De Billeder, som Verden os har viist.
 Naar Blomsten ikke Luft og Straaler møde,
 Da har den snart sin Deilighed forliist.
 En Brudgom først maa tumle sig og handle,
 Før han til Hytten bringer fromme Brud.
 Da vil i Glæde Tiden sig forvandle,
 Da springer alle Haabets Knopper ud;
 Da vorder skienket, vorder atter givet.
 I denne Begelvirkning nydes Livet.

See, Muserne beboe de sierne Bierge,
 Hvo dem vil see, sig Templet nærne maa.
 I dunkle Huler smedde Trælledværg,
 En Trællesjæl kan intet Høit forstaae.
 Bort Hierte — Broder! Sandhed var din Tale —
 Er Siælens bedste Høisal; men i Fald
 Du lukker denne skionne Sommersvale,
 Da blier den som den ossianske Hal:
 Forladt og øde, dunkle Farver blaane,
 Bestraalt kun af Gensidighedens Maane.

Som en homerisk Hal, den ud maa vende
 Sin aabne Bæg mod Dalen, stor og fri;
 Og der maae mange stolte, faade Svende
 Til Borgens Frue gaae paa Frieri.
 Den rette Husbond, tro og stærk, min Broder!
 Maa længe tumle sig paa Verdens Hav.
 Han kommer hjem, naar man det mindst formoder,
 Og sender plumpe Lidenstak i Grav.
 Han sælger Ungdomsfrækhed med sin Bue;
 Hans Huset er, og hans den skionne Frue.

Af mangt et Rosenbed har Bien draget
 Sin søde Saft, af mangel Blomstervang.
 Hvad ei som Syn, Bedrift mig har indtaget,
 Hvorlunde kan jeg tolke det i Sang?
 Thi lad mig slagre over Alpemuren,
 O Ven! og stæk ei mine Binger smaae.
 Jeg maa besyngte Menneſket, Naturen;
 Deri bestaaer mit Liv. Thi lad mig gaae!
 Af Arken Duen slip i Laurbærlunden,
 Den kommer atter med et Blad i Munden.

Du kalder det unordisſt, did at fare,
 Saa langt fra Odin og den stærke Thor?
 Og har du glemt Normanners stolte Skare,
 Som overſvømmet trindt den hele Jord?
 Men hvor de kom, de bragte deres Sæder
 Og deres Guder med; og saa gjør jeg.
 Thi hold mig ei fra Sydens muntre Glæder,
 Did over Alpesneen gaaer min Vej,
 Og i de skionne blonde Lombardinder
 Omfavner jeg kun mine Landsmandinder.

Simplon.

Paa Tilbagereisen.

Der staae igien de taarnehoie Trolde
 Med Taagedamp om Been.
 Lidt efter lidt forsvandt de grønne Volde,
 Her kneiser nogne Steen.

Mig vinker Ræmpen, der de gamle Daner
 I Flokke saae saa tidt;
 Hans Hielm er Jis, og Hielmetoppen Graner,
 Og Pandseret Granit.

Hvi spulmer Hjertet mere fiækt i Barmen
 Bed denne Klippehal?
 Jeg hører Ormens Susen, Fossens Larmen,
 Men ingen Nattergal.

Hvor er de Myrter og de Laurbærhækker,
 Hvor Marmorstøtten stod?
 Jeg seer kun Biergets Top, som Sneen bedækker;
 En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryst forsvinder
 Hiin Ungsteliigheds Bæe.
 Mig vinker Idun med de friske Kinder
 I Klædningen af Sne.

Hvad er dog det? Og hist i Morgenrøden
 En Banghed mig betog;
 Det kom mig stundom for, jeg hørte Døden,
 Naar Nattergalen slog.

I Køligheden jeg mig føler lettet;
 Ei Heden var min Ven.
 Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
 Og vilde bort igjen.

„Saa har Apol dig ikke værdig funden
 Da til sin Himmel klar;
 Saa er den skionne Kunst for dig forsvunden,
 Saa est du en Barbar!“

Belan, Barbar! Der hersker og i Norden
 En Gud, som Harpen slaaer;
 Han er ei Yngling, han en Mand er vorden
 Med Egelov i Haar.

Han lærte mig i mine Fædreslove
 Alt røre Harpen stærk;
 Han lærte mig mangt Helteqvad at vove
 Om Dyd og Ridingsværk.

Dog, skionne Græfers Aand! du selv maa sande,
 Jeg hylde dine Bud:
 Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
 Jeg dyrked dig som Gud.

Og du din Viisdom mig har aabenbaret
 I evig Skionhedsglands;
 Du danned dybt, med hvad jeg har erfaret,
 Mig Hjertet og min Sands.

Og I huldfulge Farvetryllier,
 Som nu ei Diet seer!
 Mon vel en Digters bedste Phantasier,
 End I, mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
 Begravede Natur!
 Skiondt ei jeg stod i hver en gammel Gade,
 Betragted hver en Muur.

Og tydske Sværmerier, som sig blandte
 I Alt, mig gjorde stum;
 Ei fandt jeg Himmeltøglen kun i Dante,
 Ei steds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Olds Foragter,
 Hvem gamle Dromme bandt;
 Og skiondt mig mored de catholske Fagter,
 Blev jeg en Protestant.

For stærk mig ogsaa Middagsjolen brændte;
 Vel Himmelen var blaa,
 Men Siællands Bog, hvorhen jeg Diet vendte,
 Dog ei mit Die saae.

Nu glædes jeg paa Fjeldet her, det hvide,
 Og rørt mod Norden seer.
 Jeg hviler ei ved Gesti Pyramide,
 Jeg er ei Riætter meer!

Til en norsk Veninde i Frankrig.

Græd ei, jordi du skal dit Hiem forlade,
 Jordi de Riære drage fra dig bort!
 Dig skiller fra dit Throndhjem Havets Glade,
 Men Havets Bei er altid fort.
 Din Fader raader over norske Snekker,
 Og raske Brødre tidt besøge dig
 Med Riærlighed, som ingen Frastand svækker.
 Græd ei! thi du er lykkelig.

Ustromtet Venskab blomstrer allevegne,
 Dog trives dette Blomster bedst i Nord.
 For Sydens stærke Blomster Nordens blegne,
 Men Troskabsegen voxer mere stor.

Vær dine Børn det danske Sprog at tale,
 Vær dem at have Norges Fielde kjær,
 Og sig dem, at i Siællands Dale
 Slaae Hierter, som er Venstreb værd.

Sang paa Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1810.

Glade Chor

Istemmer Unge nu med Gamle!

Egebord

Dankæmperne forsamle!

Gledens Giest!

Nu lad din Qvad i Hallen runge,

Lad din Tunge

Kraftig siunge

Kongens Fødselsfest.

Tung af Ar

Han sidde tryk paa Danmarks Throne,

Solvgraae Haar

Indsnoe sig i hans Krone,

Kraft og Mod

Junkle fra hans lyse Die,

Intet boie

Ham, den Hoie,

Fredrik Giegod!

Søn af Skjold!
 Vor Takkesang vi dig frembære;
 Danavold
 Gist du for Danmarks Ære.
 Danavang
 Elsker du; thi høit os fryder
 Dine Dyder,
 Derfor lyder
 Danerfolkets Sang.

Din i Dyst,
 Naar i Marken Sværdet blinker,
 Din i Lyst,
 Naar os Bægret vinker;
 Din i Dag,
 Da fra Himlen Kiærligheden
 Satte Freden
 For vort Eden
 Og den gode Sag.

Under O. Mallings Portrait.

Han præged Dydens lysende Bedrift
 I Nordens Bog med Sanddruhedens Stempel,
 Og ved sin Daad forøger han sit Skrift
 End daglig med et elskeligt Exempel.

Christian August.

1810.

I grusom Tid, hvor Lysten kræved Blod,
 Hvor Underfund tvang Ulfhøld til at blode,
 En trofast Kæmpe pludselig opstod,
 Som mindede os om Oldtids Morgenrøde.

Det klæffe Norge var i Noden stedt;
 Han kom — og vidste Alting vel at styre,
 Skiondt Fienden stod paa Grændsen kobberklædt,
 Og skiondt ved Stranden snøs et Sø-Uhyre.

I Møde gif han en sandsynlig Død,
 Han deelte med sin Kæmpe Teltets Klæder,
 Han deelte med ham sidste Mundfuld Brød,
 Han deelte med ham Seiren og sin Hæder.

Da sølte Fienden dine Vaabens Bold,
 Og tænkte: „Bort med Fiendtlighed og Avind!
 Før staae i Ly bag denne Kæmpes Skjold,
 End smage Bidet af hans vrede Glavind!“

Og valgte ham — saae du i Nordens Hiem
 Før sligt et Værk, o Saga, Tidens Dronning? —
 Og valgte ham, den Mand, som dræbte dem,
 Med et eenstemmigt Raab til deres Konning.

Da, Christian! hæved du dit Blik til Gud,
 Og tænkte: „Tung er Byrden af et Rige;
 Men, Fader! Tak! du har mig kaaret ud
 Til Brodersolket evigt at forlige.“

O, grumme Skiebne! med et flammet Sværd
 Nedſlaaer du Livets Haab. Var det med Rette?
 Var Tiden ei den ædle Kæmpe værd? —
 Nu ligger Heltens Liig paa Skaanes Slette.

Men dine Brødre anede din Død.
 Har Smerten Fløitens Lyd ei overvundet,
 Da ud af Fædrelandets Modersfiød
 De fulgte dig til Svithiod over Sundet?

De græd, fordi kun Rummet ſkilte dem
 Fra deres høie Stoltthed, deres Glæde;
 Nu ſvæved du til Evighedens Hiem —
 Af! Harpen tier, Smerten kan ei græde.

Men ſom en Seraph ſtraaler du nu hiſt,
 Staaer begge Riger bi i Tidens Torden,
 Bortviſter Hadet med din Olieqvift,
 Og elſkes ſom en Genius for Norden.

Ewalds Grav.

Hvor ofte er jeg vandret til din Grav
 I Krogen hiſt bag Kirken, flad og lav!
 Dybt var du ſunket alt i Jordens Favn;
 End ruged dog en Steen, paa den dit Ravn:
 Johannes Ewald der paa Stenen ſtod,
 Halv væſtet ud af Regnens Vinterflod.

Hvor tidt gif jeg den stille Grav forbi
 Igiennem Kirkegaardens trange Sti,
 Og titted giennem Sprinkelværket ind!
 Da randt en hellig Taare paa min Kind;
 Thi fra jeg kunde løste Bog i Haand,
 Var jeg fortrolig med din Digteraand.

„Alf!“ tænkte jeg, halvvoget som jeg stod
 Ved Gittret, Stenen lige for min Fod,
 „Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
 Han skrev jo dog saamangen herlig Bog!
 Hvi hviler ei derinde Skjaldens Been
 For Altret bag en sneehvid Marmorsteen?“

Hvert Aar, som Gud mit Liv veldædig gav,
 Jeg vandred fromt og ene til din Grav,
 Helst dog, naar ned af Kirkens Linderad
 Høstvinden blæste kold det gule Blad;
 Naar Solen skjulte sig bag Skyens Slør,
 Da tyktes mig: „Nu er det, som det bør“.

Og da jeg ældre blev, da syntes mig,
 At findrigt her man havde jordet dig:
 Ved Jæsen — Kirken rolig i sin Sky,
 Ved Foden — Udsjæthed i snevre By;
 Her hellig Kraft og Trøst, hist Mangel, Rod.
 Du stodst i Livet, som du laae i Død.

Ja, Linden selv her med sin sorte Hud
 Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;
 Thi du var og et Træ af stærk Natur,
 Men lænket, haget ved den skumle Muur,

Omfkædt af Bræder, at ei Stammens Gang
 Kiæk skulde giøre Mængden Gaden trang.

O Kirke! stierm ham med din høie Muur.
 Id gyldne Blade, høstlige Natur!
 Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,
 Og lad den tone over Ewalds Grav.
 Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
 Bed Jesen mangan lille Martsviol.

Mod Himlen stegst du, fromme Cedertæ!
 Sodt slumre du da nu i Kirkens Læ.
 Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
 Dit Navn dog blomstrer i en evig Baar.
 Længst foer det fra sin sorgelige Braa,
 Og funkler nu — en Stjerne fra det Blaa.

Arlequinos og Pieros Oprindelse.

Under kôle Myrtekroner
 Sydens muntre Ungdom sad,
 Horte Baarens jøde Toner
 Bag det friske Laurbærblad.
 Smaaæ Zephyrer, vevre, glade,
 Hid fra Solverbækken kom,
 Brod de farvesprængte Blade,
 Boltred dem i Luften om,

Hvirvled dem tilsammen, standsed
 Aldrig med den lette Gang;
 Overgivne Baargud dandsed,
 Medens alle Fugle sang.
 Sammensat af lutter Blade,
 Rød og grøn og gul og blaa,
 Gøer han over Markens Glade,
 Boielig fra Top til Taa.

Halv bekymret, halv fornoiet
 Stod i Høst en Ugersvend;
 Skielmsk, med Munterhed i Diet,
 Tankesuld han stirred hen:
 „Flora svandt, nu Storme bruse;
 Hulde Glands! hvor flygted du?
 Hift i Stadens dunkle Huse
 Sidder Egnens Ungdom nu.“
 Pludselig, som saa han taler,
 Han et herligt Indfald faaer:
 Budsigt han sit Ansigt maler,
 Skiuler sine brune Haar,
 Sniger did sig, hvor hans Moder
 Giemte mangel nyttig Klud;
 Ivrig han i Kisten roder:
 „Sy, min Søster! pynt mig ud!“
 Mens det skyller ned derude
 Paa den visne Sommerpragt,
 Syer hun ham af lutter Klude
 Flug en spraglet Dandsedragt.

„Tag din Githar nu, Camilla!
 Kom, og skynd dig hen med mig;

Hisset i den store Villa
 Mængden har forsamlet sig.
 Under Cithrens Klang han træder
 Frem i svævende Galop;
 Paa de eftergivne Bræder
 Gjør han mangt et lustigt Hop.
 Cithren er en Fuglestemme,
 Han et let bevæget Blad;
 Alle frydes, Alle glemme,
 At de fængsles i en Stad.
 Alle glæde sig tilammen
 Ved den muntre Tidsfordriv.
 Saadan nu til Alles Gammen
 Arlequino fik sit Liv.

Nordens Søn i lutter Taage
 Havde nærvæd tabt al Sands.
 Med opsvulne Dienlaage
 Gloede han paa denne Dands.
 „Hvad er dette? Himmel! Himmel!
 Hvad er dette for et Spil?
 Hvad skal denne Farvevrimmel,
 Hvad skal disse Krumspring til?
 See, nu hopper han! hvor lustig!
 Hu hu hu hu hu hu!
 Er han sindig og fornøstlig?
 Hvis hans Been nu gif itu?
 Ih, sy skamme dig, du Daare!
 Hvilket Galstap! Gode Gud!
 Det har rørt mig fast til Taare,
 Og dog leer mig Rneigten ud.

Det er bedre, Mad at spise
 Og at gotte sig i Ro.
 Jeg mig holder til de Vise,
 Jeg og Blissdom vi er — To.
 Ingenting kan tæmme Knosen,
 Panden er ham alt for huul.
 See, nu render han med Tosen!
 Jeg fortære vil mit Suul."

Denne Aabenbaring skatter
 Alt det hele velske Land;
 Med en vældig Skogerlatter
 Hilse de den vise Mand.
 „Kiære! det er bedst, du træder
 Af din tykke Taage der;
 Kom kun op paa vore Bræder!
 Vi har dig af Hjertet kiær.
 For din hvide Taagekappe
 Skalf du een af Badmel faae."
 Høit med Latter Alle klappe,
 Da de see ham saadan staae.
 Mager i den vide Kiøle
 Staaer han der, og maaber stiv,
 Styrter over Bord og Stole,
 O, det er et Liv, et Liv!
 Rynket, vigtig, melancholisk
 Som en gammel Abekat,
 Blier hans Hoved fast catholisk:
 Hvordan er dog dette fat?
 Meer fornuftig, end den Anden,
 Er naturligviis han jo;

Og dog snise de som Fanden.
 Han veed knap, hvad han skal troe.

Men hvad Publicum den Taabe
 Kalde skal, det veed Enhver;
 Rundtom alle Stemmer raabe:
 „Kiære Piero! er du der?“

V a a r s a n g.

Endelig revned de hængende Skyer,
 De forsvandt i en Kant;
 Kulden med Taagerne flyer.
 Himmelen skinner saa klar og saa puur,
 Som en Demant, som en sleben Azur.
 Varmen opliver den dødkolde Jord.
 Gia see, Herre je!
 Alt staaer Biolen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke seen:
 Tirrelit Qvirrelit!
 Qviddrer paa gyngende Green.
 Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
 Isen og Sneen paa Bierget maae toe.
 Lovene flette det maigronne Tag,
 Viste hid, viste did
 Høit i den venlige Dag.

Hvad er saa herligt, som Rosen i Baar?
 Hvad saa rødt, hvad saa sødt?
 End den ei blomstrende staaer,
 Endnu den slutter paa tornede Stub
 Grønt under Lovet sin spirende Knop;
 Men kun en Dag i den varmende Lust —
 Giver Agt, hvilken Pragt!
 Mærker I Purpurets Duft?

Blusser alt Rosen, da kommer og snart:
 Trileree, Filomee!
 Hurtig paa Bingernes Fart
 Lislige Rattergal, bygger i Træ
 Hurtig sin Rede bag Grenenes Læ,
 Holder sit Bryllup, og synger sin Sang:
 „Søde Lyst i mit Bryst!“
 O, du livsalige Klang!

Phyllis! saa kom, lad kun hist ved vor Dam
 Med mæ mæ og bæ bæ
 Græsse de fridhvide Lam.
 Lammene hytte sig selv, kan du troe;
 Her kan vi sidde bag Bogen i Ro,
 Favnens og kyssets bag grønlig Skiar.
 Hys hys! tys tys!
 Ingen opdager os her.

Ingen kan trænge sig her til os ind,
 Uden snart med en Fart
 Zephirens bævende Bind.
 Kom kun, o Zephir! jeg trænger til dig;

Køl mine Flammer, de quæle jo mig.
 Løs hendes Lokker, og blæs til min Lyst
 Med et Kast i en Hast
 Silken fra svulmende Bryst.

Digteren, Amor og Musen.

Digteren.

Liflige Vaar!
 Atter du kommer paa lysgrønne Vinge.
 Glædeligt Aar!
 Synge maa Skialden, og Harpen maa flinge.
 Mellem den quiddrende, jublende Fryd
 Blander sig Sangens og Tonernes Lyd.

Tag jer i Agt,
 Unglinger! vogter, o tager jer Vare:
 Pilen er lagt,
 Buen er spændt, eders Hierter i Fare.
 Amor er kommen, han Koggeret fik,
 Fyldt med de Deiliges træffende Blik.

Saaet er sødt,
 Af! men det ulmer, det trærer, det brænder.
 Græsset er blødt;
 Plukker det af med de skialvende Hænder!
 Græsset, som voxer i Skyggen saa skiont:
 Haa bet ved Navn, saa husvalende grønt.

Urten jeg veed,
 Urten, som strax vederqvæger og læger:
 Gienfiærlighed!
 Kraften den har i sit saftige Bæger;
 Duggen, som lædste, som føle kun kan
 Elskovens hulde fortærende Brand.

Amor! hvordan?
 Kommer saa snart du, som Bogenes Blade?
 Sydlige Land
 Kan du letfindig saa hurtig forlade?
 Vingede Dreng i det flagrende Flor!
 Under du sølsomme Hjerter i Nord?

Amor.

Havet det blaa
 Glyder jo her, som for sydlige Himmel.
 Derne jmaae
 Kruse sig, som i helleniske Brimmel.
 Tonen i Sprogets melodiske Klang
 Nærmer sig jo den ioniske Sang.

Pigen er skion,
 Blaaøiet, blond, som homeriske Skionne.
 Dernes Son
 Vil jeg for Kiæthed og Snille belønne.
 Snart er jeg hisjet, og snart er jeg her,
 Let er min Flugt over Floder og Trær.

Kommer en Baar:
 Færdig med Dæffe, med Bidjel og Sele
 Dypfadlet staaer
 Gangeren graa, min jmaa Philomele,

Pegasus liig. O, hvor Dæffet er blødt!
 Vingen den spiler, og vrinsker saa sødt.

Hen giennem Luft
 Flagrer jeg da i den tidlige Sommer.
 Urternes Duft
 Giver tilkiende, naar Kiærlighed kommer.
 Kølige Skyer bestænke min Bei,
 Luun falder Draaben, da vaagner min Mai.

Derfor i Glands
 Throner jeg her med den vaarlige Sanger.
 Bogenes Arands
 Med sine Lov mig i Skyerne fanger.
 Ungdommen loffer jeg hid med min Pragt,
 Da først begynder i Skoven min Jagt.

Liftig da der
 Skyder et Blik af den stille Blondine;
 Sortoiet her
 Træffer en Mo med sin brændende Mine.
 Barmen, saa stolt af den fyldige Sne,
 Blænder det Die, som vover at see.

Digteren.

Gierne jeg meer
 End havde hørt mellem Rosernes Rue,
 Ha, men jeg seer
 Skalken bag Træet alt spænde sin Bue!
 Flygte jeg vil, at han træffer mig ei —
 Indigste Skionne mig spærred min Bei.

Nu er jeg stød,
 Brændende Længsel mit Hierte nu dræber;
 Deiligste Glut
 Traf med et Smil mine sjungende Læber.
 Himmelske! hvis ei din Mund af mit Saar
 Udsuger Giften, da plat jeg forgaaer.

Musa.

Kiender du mig
 Endnu ei bedre, min sværmende Digter?
 Tid, at jeg dig
 Hører fra Sværmen til skyldige Pligter.
 Syng nu om Elskov, saa meget du vil!
 Mig hører Sangen og Elskoven til.

Digterens Hiem.

Hvis eder lyst er at erfare,
 Hvor Digterarnen staaer, hvor Skialden boer,
 Da vil jeg her det aabenbare:
 Hans Fødeland er mellem Syd og Nord.
 Det strækker sig fra Spitsbergs hvide Klipper,
 For Syndflods ældste Liig en hellig Grav,
 Til hvor den sidste Lange slipper
 I Søndrepolens øde Hav.
 Mod Østen grændser det til Morgenrøden,
 Til Paradisets unge Herlighed;
 Mod Vesten grændser det til Døden,
 Hvor i sin Hule Lyset synker ned.

Hist værner taffet Jis, her kolde Bolger vâlte;
 Men midt omkring det store Fodeland
 Gaaer Solens diamantne Vâlte,
 Og funkler i en evig Brand.

Hvis J vil vide: til hvad Tid, hvor længe
 Han nyde kan det siældne Skuespil,
 Da svarer jeg ved Harpens Strange:
 Til hver en Tid, og naar han vil.
 Han boede med de ældste Hyrder
 I Hulerne langs med det røde Hav.
 Han slæbte Pyramidens Byrder
 Med Ethiopen til sin Fyrstes Grav.
 Han fulgte Cecrops paa hans Flaade,
 Med Bacchus Indien han vandt,
 Nød paa Olymp Jebos Apollons Raade,
 Thi der sin Pegasus han fandt.
 Den breder ud de dunkelbrune Binger,
 Og hellig Kraft i hver en Muskel boer,
 Og herligt, som sig Ornen svinger,
 Den med ham over Skyen foer.

Da sig for ham den gamle Verden viste,
 Som siden Middelaldrens dunkle ny,
 Da han med Faust i den krystalne Kiste
 Af Mephistopheles blev ført i Sky.
 Ja, selve Siælens aandelige Rige
 Den Bidelystne skue faaer,
 Naar op ad Tankens Himmelfstige
 Med Grandstæren han varligt gaaer.
 Til alle Hjørner kan han frit sig vende,
 Og fare stoltelig i Mag

Fra Berdens ene til dens anden Ende
 Paa en begejstret Ungdomsdag.
 Hvo har en Fryd, som han, fornummet?
 Paa Hippogryphen Solvergraa
 Han giennem Tiden svinger sig i Rummet,
 Som Fuglen giennem Lustens Blaa.

Han boer i den krystalne Grotte,
 Naar med sin Dnskeqvist han slaaer;
 I Feers Alabasterlotte,
 I gamle Nordens Kongegaard,
 I Hytten langt fra Stadens Dvalme,
 I Skovens Svælving ved et Rildevæld,
 I Drnen bag en eenjom Palme,
 I Ridderborgen paa det steile Fjeld.
 Han følger Hildetand i solvgraa Alder
 Til sin navnkundige Braavalladod.
 Med Roland som en Helt han falder
 I Roncivallis' Blomsterstiød.
 Med Cocles han paa Broen segter,
 Med Colon fører han mod Elementet Strid,
 Med Luther Paven han fornægter,
 Og styrter sig i Spyd med Winkelried.

Med Werther svarmer han, naar Baaren kommer,
 Og Maanen sødt til Rosentknoppen leer.
 Han digter i den grønne Sommer
 En Odyssee i Skyggen med Homer.
 I Høsten, naar en Blæst gaaer giennem Dalen,
 Og Solen i sit Blod os viser Dodens Hiem,
 Da staaer med Shakespeare han i Riddersalen,
 Og maner gamle Skygger frem.

Og naar nu mere vældig Stormen tuder
 Hen over Vintrens Sneer, naar slukt er Maanens Glands,
 Da sunkler han med Balhals Guder
 Heit i den lyse Stjernefrands.
 Da Bragis Harpe vældigt klinger,
 Da sjunger han om As og Alf,
 Og Sneen paa de hvide Binger
 Oplofter ham til Valaskialf.

Men did, hvorhen det Hele stræber,
 Som ingen Tunge tolke kan,
 Som tales ud af ingen Læber,
 Det egentlige Fædreland :
 Hvor Elementer ikke fiendtligt stride ;
 Hvor unge Roser staaer i evigt Græs ;
 Hvor kjærligt sidde ved hinandens Side
 Den høie Jesus, Baldur, Socrates ;
 Hvor sødt Ufskyldighedens Engleklynge
 Om Herculs skollen sine Lilier snoer ;
 Hvor om den Evige de Stærke synge,
 Forenet i et helligt Chor —
 Did higer han fra Taagelandet,
 Det soler dybt han i alt Stort og Smukt.
 Til Tartarus er den forbandet,
 Som elsker ei og deler ei hans Flugt.

Christiansholm.

Hvilket Under! hvad er dette?
 End i Rom jeg var i Fjor,
 Nu jeg staaer paa Danmarks Elette
 I det solforladte Nord,
 Og dog straalet Baarens Ynde
 Mere frist, end selv i Syd.
 Edle Par! min Tak forkynde
 Skal den muntre Harpelyd.

Hvo gav Skialden grønne Skove
 For Campagnens Bierge blaae?
 Hvo den friske, solvblaa Bove
 For de høie Blomsterstraae?
 Hvo gav for den kule Grotte
 Ham en Bolig luun og stien?
 Ernst! huldjalige Charlotte!
 I har glædet Harpens Son.

I har bragt ham til at glemme
 Sydens hurtige Forliis,
 I er Skyld i, at han hjemme
 Føler sig i Paradiis.
 Luunt beskierme Bogens Kroner,
 Nu kan han i Skoven gaae,
 Og til Sangens høie Toner
 For sit Danmark Harpen slaae.

O, hvor Hertha mig henrykker
 Med sit Smil bag Lovets Gang!
 Ingen skionne Marmorstykker
 Standse mig vel paa min Gang;
 Men en salig Ynde hviler
 Paa Naturens Helligdom,
 Og hvor Kunstens Musa smiler,
 Der er Grækenland og Rom.

Ei jeg vilde Solyst bytte
 Med det skionne Livoli;
 Lav staaer den forfaldne Hytte,
 Herligheden er forbi.
 Men Mæcen er ei forsvundet,
 Høit mod kolde Nordens Jis
 Er den Edle atter fundet.
 Gid Horats var ligerviis!

Til Schulz.

Jeg horte Leonardos, Pergoleses Toner skælve,
 Hvor mægtigt sig San Pietros Buer hvælve,
 Og Buonarotis Hvælving brast,
 Og Himlen viste mig sit Diekast:
 Jeg Engle saae i hvide Flaggerflæder
 Til Jesu, til Marias Hæder
 At hæve Salighedens Røst;
 Den boiede mit Knæ, den svulmede mit Bryst.

Jeg horte Jordens Jammer,
 Et Miserere qvalt af Helvedsflammer;
 Da vældigt i mit Dre klang,
 Hvad Dante ved sit store Orgel sang,
 Og aldrig jeg forglemmer
 De strengcatholske, rædsomtstionne Stemmer.

Jeg horte Mozarts Tryllesloite
 Paa Phantasiens grønne Sommerbiery:
 Dens muntre Toner mig fornoide,
 Fremmaned Kæmpe, Fee og Dverg;
 Min Siæl til barnlig Lyst den boide.
 Jeg saae ham drage i den dunkle Dal
 Alruneroden af de dybe Grunde
 Til Livets Qval;
 Og Blomsterne med Solens Glands forsvunde.
 Og i en gothist Hvalving Diævlen stod:
 Don Juan, som en Ridder, fræk, letfindig,
 Bellsyftig, vindig.
 Men Helveds brændende Sciroccovind
 Foer giennem Hvalvingristen ind,
 Og kraved Blod.
 Og første Gang paa Melpomenes Binge
 Jeg horte Shakespear giennem Toner klinge.

Nu, ædle Schulz! min Barndoms Ven!
 Jeg horte dig i Christi Død igien.
 Ei stærk, ei brændende, begejstret ei af Syner,
 Som Solen varmer, eller Lynet lyner,
 Men som den stille Maanes Glands
 Du smeltede min indre Sands.

Ei Himmelens, ei Helveds Sanger,
 Ei Tolk for Overgivenhed og Jammer;
 Den milde Andagt tolker du,
 Det rorte Hjertes Svulmen til sin Skaber,
 Som sig i Skyn taber.
 Bær taffet nu!
 Din Salighed er sød,
 Som dine Engles Sang i Christi Død.
 Hvem barnlig Andagt fromt i Hjertet boer,
 Ham vil du Stenen let fra Graven vælte,
 Du vil hans Hjerte smelte,
 Du stille Sanger for det stille Nord!

Til Melpomene.

O du, som min Siæl
 Saa sødt betvang,
 Hugprudeste Mo,
 Melpomene du,
 Med de blodrøde Druer
 I dunkle Haar,
 Med en Bedbendfrands
 Om Tindingen trykt,
 Med en tværgget Dolk
 I demantne Giord,
 Og med tankefuldt Blif
 Under synkende Bryn,
 Med et Beemodssmiil

Paa blomstrende Kind!
 Modtag min Sang.
 Dig lyder min Sang
 I den dæmrende Stund,
 Medens Sol gaaer ned,
 Medens Maanen opstaaer,
 Medens Hesperus bleg
 Redblinker.

Med den stoiende Dag
 Thalia forsvandt,
 Hendes Dienlaag sig
 Med Rosen har luft.
 Polyhymnia nu
 Paa Forum ei staaer,
 Ei Terpsichore let
 Hendandser i Eng
 Under Floiternes Klang,
 Euterpes Musik.
 Med den slumrende Jord
 Nu Bedrifternes Mo
 Calliope dybt
 Er indslumret paa Skiold.
 Kun Urania end
 Hoit blinker fra Sky
 I sit luftblaa Flor
 Med Stiernernes Krands.
 Kun Erato endnu
 Halvvaagen, i Slum,
 Med den sneehvide Haand
 Let famler i Stræng,
 For til Digterens Sang

At blande, fiøndt fvagt,
Sin harmoniske Lyd.

Dig skuer jeg hift
Hoi, ædel og stor,
Som den mægtige Bøg
I dæmrende Nat;
Dens Lov er dit Haar.
Taus skrider du frem
I den slumrende Dal,
Sortmalede Skjold
Paa din Guddomsarm.
Mørkt skuer du hen
Med dit Junoblik,
Med det uhyre Spyd
Udstrakt i din Haand,
Der et vægtigt Staal
Nedvender mod Jord,
Men en Kane saa let
Imod Stjernernes Hær,
Haabvæiende grøn
Med en Laurbærfrands.
Til Urania du
Har Heltene kaldt;
Men den skulende List,
Men Ildgierningens Mænd
Nedstoder du stærk
I Tartarus' Nat.

Held, Lov dig og Priis,
Min Gudinde! dig Priis!

Din Nærværelse kun
Gjør kraftig og stor.
Som den funklende Myg,
Der i Elstovens Blund
Stærkt gløder, og doer,
Er Menneskets Liv;
Thi Kronions Ild
Hos Prometheus, rant,
Blev fængslet i Leer,
Men den kalkede Flint
Slaaer sonder, o Mø!
Dit magtige Spær,
Og den løsladte Gnist
Søger atter, befriet,
Sit himmelske Hiem,
Til et Under for den,
Som fryder i Støv;
Til Opmuntring for den,
Der sik Binger til Flugt;
Til Fryd for den Aand,
Som du stienkte det Held,
I en flammende Sang
At forkynde din Magt
Over Jorden.

Mine Mestere.

Ewald.

Den unge Phantasie blev først udflækket
 Af mangt ensfoldigt, eventyrligt Skrift;
 Dog kiendte den ei Kampen hielmbedækket,
 Du viste mig først Heltenes Bedrift.
 Da fandt jeg Prosabogen vingestækket,
 Mig smilte Maanen giennem Skyens Rift,
 Og stion paa Biergets Sneer i Storm og Vinde
 Mig vinkte høi den danske Sanggudinde.

Shakespeare.

Hun hæved mig, den Blege, langt fra Jorden.
 Men Phantasien ei sin Brimmel fandt;
 Det var saa kraftigt, men saa koldt i Norden;
 Opfindelsen ei Alting huldt forbandt.
 Da horte jeg en frugtbar Sommertorden,
 Det lynte rødt i Himlens vestre Kant;
 Og hver en Knop, som Phantasien kiendte,
 Stod nu som Blomst, hvorthen sig Diet vendte.

Cervantes.

Da spærmed den omkring paa Macbeths Hede,
 Og rasled kun imellem Spyd og Skjold;
 Den ændsed ikke Dagens Liv dernede,
 For Diebliffets Daad var Barmen kold.
 Da dæmped atter Poesie dens Hede,
 Den værnedes af Bittighedens Skjold,
 Foragted Mambrins Hielm, og lytted heller
 Til Borgerlivets yndigste Noveller.

Homer.

Dog som den lærte nu hver Kraft at fatte,
 Da tænkte jeg: „Mon ei der er en Aand,
 Som veed det hele Verdensliv at fatte;
 Som Alt forener med sin Kunstnerhaand;
 Hvor Fredens Glæder ei kan Siælen matte;
 Hvor Kampens Kraft er lagt i Skionheds Vaand?“
 Og see, med Tankeblif bag Laurens Grene
 Stod mig, som Mentor, din Pallas Athene.

Sophocles.

Men — Middelpunktet for det hele Billed
 Var dog kun lystig Strid i Belklangssord.
 Da viste du mig Kraft mod Kræften stillet,
 Alvorlig skuet til af Mængdens Chor;
 Og høie Taarer mig fra Kinden trilled,
 Ujmykket raste Eidskab og Mord,
 I store Omrids stod den store Scene,
 De handled, og dog raadte Skiebne ene.

Schiller.

Da tænkte jeg i Kraft af Jesu Være:
 „Nei, Billien kan ei under Skiebne staae,
 Bort Legem kan de hen til Graven bære,
 Den Uedles Daad kan evig ei forgaae“.
 Da digted du til Christendommens Ære,
 Og viste Handlingen i Hiertets Braa.
 Af Shakespeares grønne Skov du hentede Grene,
 Og maalklædt stod den græske Marmorscene.

Goethe.

Dig, uforglemmelige store Mester!
 For Intet ei tilsidst jeg gienste dig:

Du staaer igien som Ridderborgens Rester,
 Du lever end, som tidlig ledte mig.
 Som Tiden du dit store Die sætter
 Paa Alt, hvad lever og udvikler sig.
 I hver en enkelt Kraft du stander efter
 De Andre; men du samler deres Kræfter.

Jeg hører Ewald i din Pyra klinge,
 I Gøys jeg kan den store Shakespeare see,
 Din Wilhelm kan mig til Cervantes bringe,
 Homer fortæller i din Dorothee,
 Sophocles gav Iphigenia Binge,
 Den hulde Schiller smeltede din Sne.
 Staa mig et Maal, hvorefter jeg kan bygge!
 Leed med dit Lys, og vaer mig med din Skygge!

Til min Læser.

Du horte Unglingen at lalle Toner,
 Knap sluppen ud af Barnets Ledebaand;
 Forroven efter Musens Laurbærkroner
 Alt tidlig strakte sig den svage Haand.
 Du saae i fierne, ubekiendte Zoner
 Omtumle sig den unge Digters Aand:
 Hvis nu med Bytte Manden kom tilbage,
 Hvi vil du over Reisens Længde flage?

Hvem Sanggudinden til sin Præst udkaarer,
 Opfostres ei dertil i Arnens Braa;
 Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer,
 Den kække Dn maa over Fieldet gaae.
 Sig Hiertet ove maa i Fryd og Taarer;
 Hvo skildred, hvad hans Die aldrig saae?
 Selv maa du Livsbedrifterne fornemme,
 For du vil tolke dem med Kunstens Stemme.

Dg ikke blot, hvor Diebliffet rammer,
 Sig vaander Digteren ved Brodres Kaar:
 De ældste Liders længelægte Skrammer
 End bløde frist for ham med aabne Saar;
 Tidsaldren er ham kun et dunkelt Kammer,
 Hans Føde=Egn en snever Urtegaard.
 Som Evighedens Præst og Verdens Borger
 Han tolker Seklers Lyst og Seklers Sorger.

Som en Columbus maa han ud sig vove
 Paa Skibet, bygt af Uerfarenhed;
 Forlade Fædrelandets grønne Skove,
 Dg staae, hvor Straalen styrter lodret ned.
 Hvis han fra Bove kastedes til Bove,
 Dg ofte vranten blev, fordi han leed:
 O, harnes ei! han har sin Verden fundet,
 Det barfke Somands-Liv er længst forsvundet.

Dg som en Ven, der kommen er tilbage
 Nu i sin Barndoms lykkelige Havn,
 Ham glæder mangt et Blomster at opdage,
 Som før han neppe kiendte ret af Ravn.

Den unge Kraft begynder med at vrage,
 Men modnet Hiertet trykker til sin Favn
 Alt, hvad med Himmelstraalen er beslægtet,
 Og hvad at skue for dets Blik var negtet.

Tilbageblik paa Rom.

O dig, som alt saamange Jordens Skialde
 Henrykt besang ved den høitstemte Cither,
 Dig vil jeg i min Hu tilbagekalde.

Thi Baaren bringer mig bag Lundens Gitter
 Grindringen paa Sommerfuglens Binge,
 Mens Morgensolen ind i Busken titter.

Sodt som en Drom skal Strængens Dirren flinge;
 Hvad jeg tilbagedrømmer, skal den tone,
 Og sig min Aand i Sky med Lærken svinge.

Jeg tænker mig bag Bogens grønne Krone
 I Laurens, Myrtens Hiem; jeg troer at læse
 Petrarcas Digt ved Kildens Sølvertone.

Jeg sidder i dit Skiod, Villa Borghese!
 Men af! Zephyren giennem Buskens Grene
 Her mere stærk og vild jeg føler blæse.

I Hæffen staaer ei hvide Billedstene,
 Ei Gekulap i Templet med en Mine,
 Hvis ædle Syn kan læge Hiertet ene.

Ei heller seer jeg hisset om Faustine,
 Om Antonin Grindringen at rage
 Med høie Piller frem, en skion Ruine.

I fiære, alt for snart hensløjne Dage!
 O, vender atter nu i Skjaldens Hu
 Med alt det Store, Herlige, tilbage.

Al eders Glæde vil jeg tænke nu;
 Forglemmelsen skal kun med Taager skjule
 Hvad uskiont var, hvad heller fyldt med Gru.

Ihi Phantasien kiender ingen gule,
 Af Solen svedne Marker, Slangens Rede;
 Den slutter ind Scirocco i sin Hule.

Den vandrer om, men uden Middagskede,
 I høien Græs, i Thymianens Kryder,
 For hadrian'ske Rester at oplede.

I Hvalvingen, hvor ind ei Barmen bryder,
 Den sætter sig, hvor Buer den omfavne,
 Hvor høit ved Abningen sig Bedbend styder.

I gamle Kalk den læser unge Navne
 Af manges Pilegrim, der (som den selv)
 Maa nu den virkelige Glæde savne.

Du høie Pinie! stig, men ei dig hvælv;
 Reis dig i Lufsten med din grønne Flade,
 Mens guul i Dalen flyder Tibrens Elv.

Og fletter jer, I hulde Laurbærblade!
 Om Skjaldens Tinding; frækt jeg glindse seer
 Jer falske Søster hist, hvis Gifter skade.

Jeg staaer, hvor Blomsten i Frascati leer,
 Og skuer i Campagnen Rom nedsiunket;
 En Taagestrimmel skjuler den end meer.

Hvo skulde troe, at denne Plet var Funken
 Til Seklers Jld, og til den stærke Flamme,
 Som atter nu er vorden svag og lunket?

Og dog var Taagestrimmelen den samme,
 Igiennembrudt, oplyst af ingen Sol;
 Dog saae man intet mere der at bramme,

Da høit Gregor steg paa sin Pavestol,
 Da Rafael maaled Evighedens Minder,
 Da Julius Cæsar sad paa Capitol;

Da Romulus sig raned skionne Qvinder,
 Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
 End i Træsteveraneren jeg finder.

Nu sving dig did, min Tanke! hvor han stod,
 Horats, den Skjald, som med Virgil og Gleer
 Et kunstigt Skionheds Lys opstige lod

Mellem Barbaren Sylla og Tiber;
 Et romersk Lys, som hurtig steg, og sluktes
 I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.

End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
 End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
 End Druens Bær af Solens Ild befrugtes;

Men Vinen skienker ingen Sange Livet.
 Hoi staaer mæcenske Hal end i sit Gruus;
 Men Blomsten skjuler sig deri bag Sivet.

Engang var denne Hal et Drivehuus,
 Hvor Alt, hvad blomstred, venligt ud blev klækket;
 Her nød Begejstringen sin høie Ruus.

Nu staaer den sunkne Hal med Jord bedækket,
 Kun Føfsen synger end sin gamle Sang,
 Dens Mod ei bliver selv i Faldet knækket.

Skal Skialden synge her ved Cithrens Klang
 Dødsfaren, hvori han letfjindig svæved,
 Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?

Jeg over Tragten stod, men dog ei baved,
 Jeg saae i Dybet Volgerne nedkøge,
 Et Hydrasvælg, som mangt et Offer kræved;

Jeg stod bestøvet af en fugtig Taage,
 Sprang dog letfjindig om paa Fjeldets Kanter.
 De sorte Volger snoede sig som Snøge,

Med Ryggen dækt af Perler og Brillanter.
 Hen over smallen Steen man træde maatte,
 Heel slibrig af de mange Bandedemanter.

Did gik man over til den store Grotte,
 Hvor Skummet koges, før det styrter ned
 I Svælgets Dyb fra Biergets Marmorflotte.

Da tumled jeg — o, Skræk! — thi Foden gled;
 Men Himlen redded mig af Dødens Strube,
 Thi den bevarte min Besindighed.

Jeg styrted mig hen i en anden Grube,
 Hvor ingen Maelstrøm ned til Dreus bragte.
 Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube;

En hurtig Haand mig Hielp i Nøden rakte,
 Jeg atter stod i Lysets varme Glæde,
 De vaade Arme Tak mod Himlen strakte.

Høitidelige Aften for min Sands,
 Da jeg i Haven Gste saligt stued
 Bag mægtige Cypres i Blomsters Arands

Italiens Sol nedgaae! Hvor sødt den lued!
 Den smilte: „Ariosts, Horatjes Aand
 Har reddet dig i Dag, da Faren trued.

End skal du, havet ved Apollos Haand,
 Høit i dit Nord ved Harpen længe qvæde.
 Gi løsne skal endnu sig Livets Baand.

Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
At nyde Vaaren i mit Blomsterfjod,
Og for i Tidens ældste Spor at træde;

Ei for at finde her din bratte Død.
Jil ufladt hiem, og syng om Rildevældet,
Om Myrtens Hegn og om Drangen fød!"

Saa smiilte Solen, og sank ned bag Fjeldet.

J falde kun en sorgelig Ruine
Det gamle Rom, en Rest af Herligheden,
Som rorer med sin veemodsfulde Mine?

Mig tyffes, fielden var det meer et Eden,
End nu: en herlig Park med skionne Gange;
J Rosens Purpurfygge blomstrer Freden.

Sin Gift berøvet er den grumme Slange,
Ja, den er dræbt, huul ligger nu dens Larve,
Den lumske Braad formaaer ei meer at stange.

Betragte kan jeg rolig nu dens Farve,
Som glimred gruligt for, og lofte Rovet;
Den lod i Doden os sin Skionhed arve.

Men sonderbrudt er dette stolte Hoved.
De skionne Minder staae, de fæle faldt,
De sank i Gruus, og Himlen være lovet!

Thi groer end Tidens Ufrugt overalt,
 Snart her, snart der, og hæver frem sin Tidsfel
 I Bæst, naar det i Østen nys er qvalt;

Saa staaer Ruinen her dog som en Gidsel
 Paa huld Grindring, Esterslægtens Agt;
 Det Onde sank med Hyl til Tændersgnidsel.

Europa haded før din stolte Magt;
 Men nu er Hadet slukt, din Straffetime,
 O Rom! har dybt Medlidenheden vaft.

Nu ligger Tibrens gamle Ulv i Svime;
 Dens Høiheds Mærker kan dog ei forgaae,
 Maafkee vil Noden den af Dvalen kime.

Det Herlige vil Noden overstaae.
 Tibers, Caligulas og Neros Mærker
 Sank evig, som de selv, i Gravens Braa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
 Din Grestotte, Antonin! Trajan!
 Og rage frem som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
 Til Marc Aurel; høit fra sin brede Ganger
 Belfigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sanger
 Den vise Tid, som med en langsom Lue
 Fortæerte Alt, hvad vakte Had og Anger?

End hvalver sig, som før, San Pietros Bue,
Et herligt Tempel staaer det nu, som før;
Men tabt er Giøglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren, som sig bør:
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hyfleriets Slør.

Bandstraalen er af Stovets Hænder revet,
Guds Rige er ei meer af denne Jord,
Og Paven er igien Apostel blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Rødnæler nu, som før, den unge Qvinde,
Og mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trost de bløde Hjerter finde;
Madonna selv, op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skionne Romerinde.

Ei Miserere nedslaaer og forskrækker:
Sin Skrobелighed Stovet rørt indseer;
Men denne Jndsig Mod i Hiertet vækker.

Var Colossæum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Joders Hob og andre Trælle fleer,

Før hurtig op at bygge Vastens Slotte?
Og var Athletens Netterplads saa skion,
Som denne store halvnedfaldne Grotte,

Bevoget rundtomkring af Urten grøn?
 Hvor saaret Kæmpen maatte sig forbløde,
 Der holde nu de fromme Munke Bøn.

Mildt falder Evighedens Morgenrøde
 Nu did, og livner Blomstens Purpurkind,
 Hvor selv Bestalen skreg: „Stik ham til Døde!“

O, hulde Søn! hvor qvæger du mit Sind:
 Stadsfængselet end staaer fra Neros Tider,
 Dybt under Jord; der stimler Folket ind;

Men ingen from Apostel længer lider
 I dette Dyb, for snart at vorde qvæstet,
 For græsfeligt at udstaae Martyrquider.

Her var det, her, hvor Englen Petrus giested,
 Og redded ham til Menighedens Vel,
 Før, med sit Hoved ned, han blev korsfæstet.

Nu er det skumle Fængsel et Capel,
 Nu staaer et Alter blomstermykt og lyser,
 Nu bedes der fra Morgengry til Qvæld.

Før Vaticanet meer ei Verden gyser;
 Tomt stande Logerne med Salens Buer,
 Mig ingen ildrod Cardinal nu kyser.

Kun Rafaels Billeder fra Bæggen luer.
 San Gisto staaer af Munkene forladt;
 Men stolt Propheterne fra Voftet stuer.

Af, Angelo! din Skaberhaand hensat,
Skal manges Vandringssmand de vederqvæge,
For de forsvinder i en evig Nat.

Sødt lad Grindringen mig nu bevæge!
Jeg vil i Logen, vil i Stanzen staae,
Hukommelsen skal atter Alt afpræge.

Jeg skuer fra min Bog i Himlens Blaa.
O du, min Ven, paa hvem jeg trygt kan stole!
Rom, Phantasie! lad for mit Dje staae

Disputen, Heliodor, Athenens Skole.

Men er kun Alt i Rom da Mindesmærker,
Og slynger sig den stumme Blomsterhylde
Kun med sit døde Liv om Kunstens Bærker?

Er lagt for evig støvet paa sin Hylde
Den pergamentne Bog? Er Harpen brusten?
Skal Romas Sol ei Strængen meer forhylde?

Er Grislen kastet bort? Er Meislen rusten?
Staaer nybemalte Tavle stedse mod
Det gamle Meisterskykke mat og gulten? —

Træd hen, min Tanke! hvor du ofte stod,
Og sku, hvad du saa ofte henrykt skued,
Det skionne Pantheon paa sin Marmorfod.

Grindre dig de Billeder, som lued
 I Templets Jnderste, Nutidens Skrift,
 Hvorover Oldtids Hvælvinger sig bued.

Huldt, som en Rosenknop i Klippens Rift,
 Hang der den vakke Camuccinis Prove:
 Et Afrids af den bibelske Bedrift.

Fortiente Priis ei Skialden ham vil rove,
 Skiondt ei han kan sig i Beundring tabe.
 Hos dig, min ædle Schick! han længer tøve.

Danneckers, Schillers Landsmand, vakke Schwabe!
 Dyp fort din Pensel i Correggios Glod,
 Din fieldne Kunst vil fieldne Bærker skabe.

Hvo lindrer Nordens længselsfulde Mod?
 Hvo tegner hoit paa Stigen ved en Lygte,
 Hvad Mulmet dækker dybt i Kirkens Skiod?

Mangt Mesterværk, som længe Bæggen smykke
 Ukiendt for Verden, Niepenhaus'ners Haand
 Med lige Træk nu i Papiret trykke.

Til Kunsten binder dem et Broderbaand,
 En frugtbar Phantasie dem varmt opluer,
 Og Kunst forbinde de med Digteraand.

I Koch jeg hiit en vild Tyroler skuer,
 En fielden Maler. Hiit, min ædle Koës!
 Du Bi paa Vaticanet Honning suer.

Af støvede Membran, som længst beboes
 Af Spinderæven, han den Sødme santer,
 Som end befordre skal, Homer! din Roes.

Odysseus liig, han Verden vidt omvanter
 For din Odysseus fuldeligt at finde
 Reen, uden Andres Feil og Andres Tanter.

Riært bliver stedse mig det muntre Minde,
 Da Riærlighed til Kunst, og Ungdomskraften
 Forstielligheden monne huldt forbinde.

Hvor glade sad vi mangan kølig Aften,
 Og vegled mangt alvorligt, skiemtsomt Ord
 Bed tarvelige Nadver, Druesaften!

Du raske Müller nærmed dig vort Bord,
 Du unge Olding! Digter meer, end Maler!
 Hvis Sindrigheid, som Hestighed er stor!

Italiener meer, end Tydster, taler
 Du dog som brav German, naar Musen vil,
 Og est saa nordensfieldst, som hun befaler.

Men, Skiald! hvordan? endnu du tier stil
 Om ham, som pryded Kredsen, og som pryder
 Selv Rom med Kunstens bedste Skuespil?

Hvad gavner Sangen her? Mat Strængen lyder.
 I troe det ei. Selv maa jert Die see,
 Hvad Musen kun sin bedste Yndling byder.

Men mat, som frystet af den flamme Sne,
(Jeg vover Ordet), staae Canovas Stotter
Mod Thorvaldsens. Hiin kan sig yndig tee;

Han yndes af den mægtigste Beskytter;
Men Nordens Phidias med rolig Mine
Ei i sit mindre Bærsted med ham bytter.

Hvis Sophocles staaer over Jean Racine,
Saa staaer min Thorvaldsen og over Hiin,
Saa vist som Storhed overgaaer det Fine.

Jeg laster ei den mindre gode Viin,
Fordi den bedre langt jeg foretrækker.
Violblaat er ei Rosernes Karmin.

Han af det Døde Grækenland opvækker:
Seer Jason her, Adon, Briseis, Ares,
Seer Hebe, som Heracles Skaalen rækker!

Homer! din Aand i Thorvaldsen bevares.
O kom, min raske Landsmand! skynd dig, kom,
Vor Stolthed see, lad Ret ham vederfares.

Nei, Rom! du est ei meer det gamle Rom.
Før raste Gothen her; men see hans Anger:
Nu offerer han sit Bærk din Helligdom —

Og nu besynger dig en gothisk Sanger.

Er Nogen af jer Gode misfornøiet,
Fordi ved Harpen Skialden, fro i Hiertet,
Tilbagestued uden Graad i Diet?

Har alt for meget jer det Nye smertet?
Har Dagens korte Straaler eders Syn
Med alt for meget Kummerligt bevertet?

O, rynker derfor ei dog eders Bryn!
Det Bedste kommer for igien at svinde,
Det største Jordens Held er kun et Lyn.

Bestaaer ei Saligheden i at minde,
I Fremtids Lykke haabesuld at spaae,
Med Diebliffet Alting at forbinde?

Den, som bestandig gnaven i sin Braa
Kun aander for at klynke, for at flage,
Den gjorde bedre, han i Graven laae.

Forsvundne er ei Oldtids skionne Dage:
I Phantasien leve de jo atter;
Det Bedste kan vi vælge, kan vi tage.

O, vær mig altid nær, du Himlens Datter!
Saa har jeg intet Savn og ingen Kummer,
I Danmark mig Italien omfatter,

De Store tier ei i Dødens Slummer,
De tale daglig mægtig til min Aand,
For mig Horats og Tasso ei forstummer.

Og synge vil jeg fro, til Dødens Haand
 Min Jæse rører med sin kolde Finger,
 Til Atropos afflipper Livets Baand —

Og til den sidste Stræng i Harpen springer.

Aly og Gulhyndy.

Phantasiën svinger
 Sine lette Vinger,
 Svæver hid fra Ganges til sin Skiald.
 Kort var grønne Sommer,
 Hvide Vinter kommer,
 Folket samler sig i lune Hal.

Medens Stormen tuder,
 Sneen slaaer paa Ruder,
 Brænder Arnen's Flamme klar og huld.
 I den dunkle Stue
 Bed den røde Due
 Føler Siælen sig saa underfuld.

Kold og mørk er Norden,
 Længer ned paa Jorden
 Ønster den forfrosne sig at boe,
 Hvor i Floras Arne
 Solens hulde Barme
 Stedse gjør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Vænker
 Føler tungt, og tænker:
 „Var du dog engang saa lykkelig,
 Sligt et Liv at nyde,
 Bilde Skiebnen yde
 Hvad Indbildningen kan ønske sig!“

Og hvorfor da ikke?
 Livets Dieblikke
 Svinde hurtigt, som de hurtigt kom;
 I din Aand sit Sæde
 Har den sande Glæde,
 Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
 Dig jo Lykken skienker;
 Det er virkeligt, det lever du.
 Lad da Stormen tude
 Frygteligt derude:
 Bundet er til Vintren ei din Hu.

Bil du ned til Syden?
 Hør paa Harpelyden!
 Skialden ved dit Ønske fryder sig.
 Isen staaer om Kysten;
 Du kan ei til Østen?
 Vel, saa kommer Østen hen til dig.

Lad den indre Lue
 Vintrens Harme fue!

Himlens Ild jo smelter Jordens Is.
 Kulden kan kun qvæle
 Følesløse Siæle.
 Musen svinger dig til Paradiis.

I et broget Billed
 Har hun her dig stillet
 Livet frem paa sit bemalte Blad:
 Overslod og Roden,
 Nødselsen og Døden,
 Himmel, Helved, Kiærlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet,
 Har du ofte levet;
 Bland ei Mandens Digt med Barnets Lant!
 Skialden kan kun samle
 Sig det Ny af Gamle.
 Læs, og du vil finde Digtet sandt.

Kaldt fra Østens Strande
 Mon Aladdin lande,
 Fort herhid ved Digterskibets Gang.
 Musen smilte yndig,
 Alhy og Gulhyndy
 Egne Born af Skialdens Hierne sprang.

Til Kronprindsesse Carolina.

Med Digtninger, I.

For Danerkongen Skialden Harpen slaaer
Om Fædreland og Nordens Kæmpefrige;
Tillad ham, høie Mo i Ungdoms Vaar!
At flette dig en Krands af Phantasiens Rige.
Til Skjoldets Klang
Smukt lyder Sang,
Som lyttes til af raske Helteflynge;
Men om en blid, en underfuld Natur
Kan en begejstret Troubadour
For Damen kun i Ridderborgen synge.

Schimmelmanns Fødselsfest.

Engang paa denne Dag til Barnets Leie
Gudinderne fra Pindus svæved ned;
De strede om, hvem Glutten skulde eie,
Der smilte med en sød Ufskyldighed.
Sig nærmed taus den høie Melpomene,
Betragted dig, og raabte: „Han er min!“
Men i sin Arm tog dig Pallas Athene,
Dg gjorde dig ved Kiærtegn strax til sin.

Da græmmed sig Barnasjets Huldgudinder,
Dg sukked: „Hvi berøves os vor Lyst?”

En mere sielden Mand ei Kunsten finder,
 End den, der stærkt opflammer dette Bryst."
 Da raabte Themis: „Jeg min Ven udkaarer;
 Han holde skal min Bægttskaal og mit Sværd."
 Men frem Penia treen, og sang med Taarer:
 „Er Armod ei saa god en Fader værd?"

Høit holdt Athene dig i sine Arme,
 Forgieves fordred de af hende dig;
 „Nei," raabte hun med usædvanlig Varme,
 „Han er min Son, og han tilhører mig.
 Men som den hulde Sol høit fra sin Himmel
 Dpliver Alting med sin Straale varm,
 Saa skal han virke paa den store Brimmel,
 Bestandig ledet af sin Moders Arm."

Saa sang hun, og en Ege-Laurbærkrone
 Hun skienkte dig, til Mærke paa din Stand,
 Og svang sig hen med dig til Danmarks Throne,
 Og skienkte Kongens Raad en sielden Mand.
 Nu staaer du der: dit blide Die skuer
 Alt Godt og Skiont og Stort, som foregaaer;
 Du nærer Borgerdaaden, Kunstens Luer,
 Og lindrer som en Fader Armods Kaar.

O, Schimmelmänn! de Ege-Laurbærblade,
 Som pryded dig med Baarens friske Glæds,
 Som nu Taknemmeligheds Taarer bade,
 Er modnet til Udodeligheds Krands.

Den er ei her, den grønnes allevegne,
 Hvor kun et trofast Hierte slaaer i Nord;
 Dens hulde, skionne Blomster vil ei blegne,
 Naar Krandsen længst sig om din Urne jnoer.

Phoenix.

December 1810.

Naar dødt et Folk i Modløshed nedsynker,
 Og bugner slavisk under Kummer's Nag;
 Naar vrantne Gubbe stedse Panden rynker,
 Og den Fortvivlede kun kaldes flog;
 Da vender Skialden sig fra siunkne Slægter,
 Og søger i Grindringen sin Trost,
 Thi hielpelos Forsagthed aldrig mægter,
 At nære Oldtidsflammen i vort Bryst.

Men naar et tappert Folk, hvis liden Brimmel
 Indskrænkes af et Hav, et snevert Fjeld,
 Ei holder op at stole paa den Himmel,
 Som skienkte deres Fædre Kraftens Held;
 Naar letbevæbnet Kriger ei forsager,
 Men staaer ved Stranden med sit tynde Spyd,
 Og venter blussende de grumme Drager,
 Som true ham — da toner Harpelyd.

Det er ei første Gang, en ærlig Kæmpe,
 Som stolte paa sin Kraft af Hiertens Grund,
 Forstod et Udyrs Boldsomhed at dæmpe,
 Skiondt alt han stod i den udspilte Mund.

Høit hæver han sit Spær, hans Dine flamme,
 Hans Arm er stærk, og stærkere hans Mod,
 Han veed det rette Sted med Vægt at ramme -
 Og Crocodillen vælter sig i Blod.

Og maa for Magten end den Tappre segne,
 Hvo tør beklage ham? Han fare vel!
 O langt, langt større Held, som Fri at blegne,
 End leve brændemærket som en Træl!
 Misunder du en Attila hans Vre,
 Som slog den halve Jord med Boddetriss?
 Vel heller du en Fabius ei være,
 Der blegned for sit Rom paa Romervæis?

Hurra, I danske Mænd! I Helte raske!
 Snart flammer atter Hevnens dybe Glod;
 Den frække Phønix stiger af sin Aske,
 Den stolte Havets Fugl er ikke død.
 Den spreder mægtigt sine hvide Vinger,
 Sin ranke Hals den hæver høit med Lyst,
 I røde Ræb den Dannebroke svinger,
 Og Volgen spiller om dens brede Bryst.

Flyd ud paa Dybet, yndig som en Svane!
 Bort Fryderaab fra Kysten følger dig.
 Gal, ryst din Vinge, Kampens røde Hane!
 Dit hvide Kors i Purpur bade sig!
 Lær Haien, naar dens haarde Pande fletes,
 Naar dybt din Klo du i dens Indvold slaaer,
 At danske Kæmpers Snekker vel kan roves —
 Men aldrig Danskes Heltemod forgaaer.

Med Ildbogstaver vil vi Phønix skrive,
 De lue i din kongelige Stavn;
 Skiondt ei du skal den sidste Sofugl blive,
 Som breder Vingen ud fra Riobenhavn.
 Men Phønix er vor Smands-Roes i Norden,
 En kampbegierlig Gris i vilden Skv,
 Som, naar den troes at dale ned mod Jorden,
 Af Grens Ild sig svinger sødt paa ny.

Til Danmarks Dronning.

Med Tragodien Correggio.

Landets Moder, frommeste Maria!
 Edle, viisdomelskende Sophia!
 Frederika for vor Frederik!
 Ei forsmaa, ei vredes over Gaven,
 Skient Cypressen her paa Kunstnergraven
 Atter et Medlidenhedens Blif.

Du tillod din Skiald for dig at gælde,
 Han har seet dit Mildhedsøie græde,
 Edle! du har sølt den Edles Død.
 Hvor saa blid, saa vennenhuld en Mage
 Saliggjor Monarchen Livets Dage,
 Der kan aldrig Kunsten lide Nød.

Thi hvor Kraft og Følelse forenes,
 Der kan ikke Hierterne forstenes,

Luffes ei for Viisdom eller Kunst.
 Sværdet blinker stærkt i Kraftens Hænder,
 Mens fredsæle Dyd sin Fakkell tænder,
 Og forjager Barbariets Dunst.

Tak, Maria, ædle Danneqvinde,
 Viisdoms, Dydens, Kunsternes Veninde!
 Tak, fordi du horte med Behag,
 Tak, fordi du skienkte mig den Gæde,
 For min Konge Kunstens Tolk at være
 I hans Hal, som paa hans Fødselsdag.

Sang paa Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1811.

Nu, danske Mænd ved Egebord
 Paa Bænken lang!
 For Fredrik, Fader i vort Nord,
 For ham, som Hiertet Trostak svor,
 Istemmer her et Jubelchor
 Ved Harpers Klang!
 Og norste Fiend og danske Kyst
 Gientage med forenet Røst
 Vor Sang!

Kyst af paa Dovres Ryg i Dag,
 O Gran! din Gis.

Bryd hurtig Vintrens blege Lag,
 O Østerjo! og uden Brag,
 Og solvblaa som dit Æthertag,
 Glem dit Forliis.
 Blink venlig med blaaøiet Blik,
 Lad Bølgen smile Frederik
 Din Priis.

I Dag bør Ingen sidde stum
 I Dal, paa Fjeld:
 Hver Hytte give Glæden Rum;
 Bruus, stolte Sæp! med mere Skum;
 Baagn munter af din Vinterslum,
 O Kildevæld!
 Væd gamle Steen, hvor Mosset groer,
 Og syng, foreent med Isfjeld,
 Hans Held.

I Piger! fletter flux en Krands
 Med høit Behag.
 Ei Vintren svækker Bladets Glæds,
 Det groer i Sneen her til Lands.
 O, fletter den med Sang og Dands
 Bed Baabenbrag!
 Ei Vaarens bedste Grønning har
 Et Ewiggrønt, som Januar
 I Dag.

Vi Mænd, vi fylde Hornet nu
 Med Møden da,
 Og siunge med forenet Hu:

Bor Fredrik! længe leve du,
 Bær stedse elsket hoit, som nu,
 Gaf seent herfra!
 Uroffelig, som Nordens Pol,
 Pryd Danmarks, Norges Kongestol!
 Hurra!

Stærkodders Svanesang.

Saa vidt paa Jorden;
 Til Syd fra Norden,
 Jeg freidig drog.
 Hvorhen jeg stævned,
 Mit Sværd sig hevned,
 Og Fiender slog.
 Mig Vikar skyldte
 Sit Banesaar,
 Da knap jeg fylgte
 Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
 Af Sember, Ester;
 Thor gav mig Held.
 Jeg svang hans Fane,
 Blev Bisins Bane
 Paa Arnafeld.
 Han kunde dæmpe
 Hver nogen Odd;
 Jeg slog den Kæmpe
 Med huddæft Braad.

I Myklegarden
 Tvang Danebarden
 En Brydie stærk.
 Saa høit det dundred,
 Sig Græker undred
 Ved sligt et Værk.
 Et Kobberbilled
 Blev sat i Leir,
 Som forestilled
 Stærkoddens Seir.

Da mig forførte —
 Jeg Løse hørte,
 Paa Anglen beed;
 Jeg slog i Badet
 Med Sværdebladet
 Min Konge ned.
 Jeg bleg mig vendte
 Fra Daaden fræk,
 Og Angsten spændte
 Mig med sin Skræk.

Jeg veg fra Roden,
 Jeg søgte Døden,
 Men fandt den ei.
 Som At jeg fældte
 De tappre Helte
 Paa Gothers Bei.
 Til Thor jeg klynked:
 „Send mig en Piil!“
 Mig Guden ynked
 Med haanligt Smil.

Hil, Hil Alfader,
 Som Synd forlader!
 Jeg sandt min Død.
 Min Helt er kronet,
 Jeg har forsonet,
 Hvad jeg forbød.
 Jeg meer ei hæver
 For Helas Qual,
 Min Aand sig hæver
 Til Odins Sal.

Bryllupsang.

Der er en lille vinget Gud,
 Hvis skarpe Piil
 Er frygtelig, thi den seer ud
 Som Pigesmiil.
 Den Piil fremsuser, som en Vind,
 Fra lovrig Green,
 Den Piil sig borer lige ind
 Til Marv og Been,
 Og saarer de tappreste Helte.

Og hvad der synes meget sært,
 Men er dog sandt:
 Hver quæstet Yngling er det fiært,
 Som Saaret sandt!

Ei ønsker han sig lægt igien,
 O nei, han gaaer
 Mildtsmilende til Graven hen
 Med aabent Saar,
 Og signer den Pii, som har saaret.

Foruden denne lille Gud
 Er endnu een,
 Som til at lindre slige Skud
 Er ikke seen.
 Naar Saaret brænder, taer han glad
 Bed Sang og Dands
 Et friskt og koligt Rosenblad
 Ud af sin Krands,
 Og lægger det sagte paa Skaden.

Den lille Skyttes Døbenavn
 Er, Alt i Alt,
 Cupido; den, som stifter Gavn,
 Er Hymen kaldt.
 Hiins Rosenkiæder kiende vi,
 Thi det er dem,
 Et yndigt Par her slynges i
 I Glædens Hiem.
 De blomstre, de salige Kiæder!

Men Hymens Bælde hædre vi
 Bed denne Drif.
 Hans Guddomsfakkell brænder i
 De Elftes Blik.

O hvad var uden Hymens Jil
 Bort kolde Nord?
 Og hvad var uden Amors Smil
 Den hele Jord?
 Thi Held deres evige Bælde!

Bryllupsang.

Hvad Gud er vel den største Gud?
 Imellem To er Striden:
 Den Ene voxen Ungersvend,
 Den Anden spæd og liden.
 Den Boyne see vi henrykt staae
 Med Faklen klar i Lue;
 Den Lille gaaer med Binger paa,
 Med Røgger og med Bue.

Han elster Baarens lyse Luft,
 Hvor tusind Blomster bygge;
 Den Anden Natviolens Duft
 Og Myrtens milde Skygge.
 Den lille Skytte søger Krig,
 Med Saar og Død forbunden;
 Den Eldre hylder hellig Fred,
 En Ufulap i Lunden.

I Benner! om de Gunders Rang
 Vi ville nu ei trætte;

Paa Begge her med Sang og Klang
 Vi Seierskrandsen sætte.
 En Egekrands, alvorlig, grøn,
 Vi Hymen offre ville;
 Og Rosenknoppens muntre Qvist
 Omflette skal den Lille.

Thi Begge skienke Livets Fred,
 Hvorom vi daglig bede;
 Lykjalighed og Munterhed
 Kun de os tilberede;
 Thi Skytten træffer i vort Bryst,
 Og smelter Jsens Pandser,
 Og vækker os, at Himlens Lyst
 Vi i Naturen sandser.

Men giftigt blev dog dette Skud,
 Og vilde Livet true,
 Hvis ei Medlidenhedens Gud
 Kom med sin Fakkellue.
 Hans Fakkell brænder Giften ud,
 Han hele Faren ender;
 Og Amors Overgivenhed
 Til Alvor Hymen vender.

Hil Amor, som os træffe kan!
 Hil Hymen, som forbinder!
 Hil hver en tapper Ungling, som
 Sin Piges Hierte vinder!

Hil Pigen, som at elske lær,
 Dg indseer Livets Mening!
 Dg Hil ved dette Bord især
 Den kiærlige Forening!

Kongens Skaal.

Ved Fæsten i Anledning af det norske Universitets Stiftelse,
 den 11te December 1811.

For Fredrik, Fædrelandets Ven,
 Vi denne Skaal vil tomme.
 Han glemte for sit eget ei
 Minervas Herredømme;
 Han hængte hendes lyse Skiold
 Paa Dovrefieldets Side,
 Dg herligt straaler nu fra Nor
 Den hellige Egide.

Stod kun i Laurbærtræets Ly
 De skionne Musers Kirke?
 Gik Viisdom i tre hundred Aar
 Ei frem bag Dannevirke?
 Har Heklas D ei brudt sin Gis,
 Forunderligt at skue,
 I Oldtids Nat, og Himlen sendt
 Sin skionne Digterlue?

Hvor Kræften har sin Fæstning sat,
 Maa Musers Tempel sættes;

Om Skandinaviens blanke Hat
 Bør Skionhedskrandsen flettes.
 Af Laurbær ei! I Nor og Dan
 Vi ingen Laurbær finde;
 Men Krandsen vi af Eg og Gran
 Skiont, som af Laurbær, binde.

Hoit reiſer ſig dit Slangehaar,
 Grumtſkelende Meduſa!
 Thi brudt et Morkets Koglemulm
 Bed Sang af Norges Muſa.
 I Kloſten flygter Nattens Trolld,
 Sig Lyſet har forenet;
 Du ſtandſer for Athenes Skiold —
 Og ſpeiler dig forſtenet.

For Fredrik, Lyſets ædle Ben,
 Vi denne Skaal nu tomme!
 Han glemte for ſit eget ei
 Minervas Herredomme.
 Hvor Fædrelandets Ben er Drot,
 O, der er Blisdom Dronning.
 Op, Norge! Kæmpers Fødeland!
 Og priis den gode Konning.

Sang for det kongelige kiøbenhavnske Skydeselskab

paa tredie Juledag 1811.

Sildigt i Riddernes dæmrende Tider
 Munken i Kloſteret Krudtet opſandt.

Rislerne knaldded fra Fæstningens Sider,
 Ridderen studsed, og Borgeren vandt;
 De stærke Kartover i dristige Færd
 Beskyttede Arnen mod Landsjer og Sværd.

Huset laae trygt bag de rygende Bolde,
 Fienden med Skræk og med Nederlag veg.
 Fredens Indvaaner fan Dysten udholde,
 Uden at gaae i den fegtende Leg.
 Ei længer han skialv for den hielmdæfte Mand,
 Selvstændig han blev, og han grundet en Stand.

Mangen en Seier har Borgeren vundet,
 Bærdig at staae i Bedristernes Rad:
 Florens, Venedig og Genua grundet
 Al deres Hæder og Magt paa en Stad.
 Den mægtige Hanse forbunden og fiæf
 Bar Flodernes Dronning og Havenes Skræk.

Mellem Bedristernes glimrende Stæder
 Nævner og Gama dit hellige Navn,
 Dig, som den baltiske Skumbølge væder,
 Dernes ædelste Steen: Kiøbenhavn!
 Thi Danmark blev reddet ved Borgernes Blod,
 Og Stormgaden vidner om Fædrenes Mod.

Glade vi hædre den sigtende Rissel,
 Klinker til Rislernes jublende Fæst.
 Saga skal tegne med straalende Griffel
 Hver, som for Danmark blev Valhallas Giest.
 I Freden vi øves med broderlig Lyst,
 I Krigen vi træffe det fiendtlige Bryst.

J, som huldſaligt i Dag er tilſtede,
 Venlige Fyrſter ved borgerligt Bord,
 Danmarks og Anguls og Norriges Glæde,
 Frederiks Frænder, og Sonner af Thor!
 For Chriſtian, for Ferdinand lyde vort Raab,
 For Nutidens Stierne, for Fremtidens Haab!

Sang for samme Selskab paa samme Dag.

I fordums Tid,
 Naar Helten gif med Helt til Gieſt,
 Sad Qvinden blid
 Og ſmiilte til hans Feſt.
 Hun ſkienkte med ſin hvide Haand
 Den brune Mied,
 Hun rakke den med venligt Blik,
 Og dobbelt ſød
 Da blev den ſtarke Drik.

Med Roſenkind
 Hoit i den gyldne Ridderſal
 Treen Fruen ind
 Med ſolverne Pocal;
 Hun rakke den med Minneſang
 Til Helten hen,
 Hun ſpeilte ſig i klaren Viin,
 Credentiſte den
 Med Læberneſ Karmin.

Er Hiertet glad,
 Da samler helst til Leg og Dands
 I Bunterad
 Sig nu vort Selskabs Krands,
 Og selv i Dag i Kreds af Mænd
 Skal høit vor Sang
 Jer Skionne lyde til Behag
 Ved Glassets Klang
 Og ved Kanoners Brag.

Men, Hulde! du,
 Hvis Hierte Fredriks Billed bær
 Meer liigt endnu,
 End det, han gav os her:
 Bort Danmarks Moder! Kionnets Pryd!
 For dig omgaaer
 Det fulde Bæger nu med Lyst.
 Dit Billed staaer
 Med Fredriks i vort Bryst.

Til mit Fædreland

paa Nytaarsmorgen.

Mit Fædreland! i aarle Morgenrøde
 Paa Aarets første Dag, mens Solen hæver
 Sin gyldne Linding over Sneens Glade,
 Guldharpens rorte Stræng din Lovsang bærer.
 I Kulden varm din Bardes Kinder gløde,
 Den muntre Frost gjør alle Tanter glade.

Vel vifter Zephyr ei bag grønne Blade,
 Ei høres Fugleqvadder,
 Rimefrost paa Grenen sidder;
 Men Kulden kan ei Nordens Digter skade.
 I Vintrens lette Luft skal Sangen klinge
 Paa Nyets første Morgen,
 Og vifte Sorgen bort med Haabets Binge.

Mit Fædreland! saa langt som Tiden rækker,
 Stod du selvstændig mellem Skiar og Klipper,
 Skiondt høit i Nord, en velindskandsset Have.
 Saa længe Hjertet slaaer, ei Modet glipper;
 Ei Tidens Pest, som ofte Styrken svækker,
 Har rovet end din skionne Himmelgave.
 For ærlig doe, end nedrig være Slave!
 Det stolte Løsen lyder
 Saa langt, som Bølgen bryder
 Sig paa din Strand, fra Nordkap indtil Trave.
 Saa lidet Digterharpen end er brusten,
 Saa lidt dit Glavind skjuler
 I Gravens Huler sig, af Elde rusten.

Mit Fædreland! gid stedsje dig bestæle
 Den gamle Kraft, den Munterhed, den Styrke
 Paa Siæl og Krop, som livned dine Fædre!
 Det vil den, naar, som de, du tro vil dyrke
 De Guder, som et varigt Eftermæle
 Kan reise dig; som kan dig Livet hædre.
 Jeg kender her paa Jorden ingen bedre,
 End Alovret i din Saga,
 End Balder, Thor og Braga,
 End Godheds, Tapperheds og Klogtens Fædre.

Hvor dette Treblad voger, hvor det trives,
Der visner Smaaligheden,
Og til et Eden Orken selv oplives.

Derfor, saafremt du atter dræber Balder,
Fromhedens Gud, den Gud, hvis milde Die
Beständig viser op dig mod din Skaber,
Da vil du synke dybt i Lastens Moie,
Fra Vethren du med Hyl i Polen falder,
Og Luen i dit Bryst sig daglig taber.
Det hjælper ei, du Helten efteraber;
I Kampens vilde Brimmel
Er Haabet om en Himmel
Det bedste Skjold, selv naar din Bunde gaber.
Du siger, at du Fædrelandet agter,
Du, som paa Gud ei tænker?
Ha, Sandhedsfrænker med de tomme Jagter!

Den stærke Thor, som styrked Longobarder,
Som styrked Gimbres, Sager og Teutoner,
Forlod dem, da de raste vildt mod Syden.
De faldt som Ug for hine Nationer,
Som i den sledste Snare stærken Parder,
Saa lidet hialp dem deres stolte Skryden.
I Praleri bestaaer ei Heltedyden;
Men kraftig i sin Fare
Sig mandigt at forsvare,
Det lønner Asa=Thor med Seiersfryden.
Saa vil han stedse smile til vort Banner,
Naar rolig og besteden
Vi slaae for Freden, dristigt som Normanner.

Hvad gjorde Norden stor og fuld af Luer,
Om ikke Afers skionne Gudefare,
Der drog fra Caucasus, hvor Solen brænder?
Den ædle Flamme maae vi end bevare,
Dg naar den stundom ud at sluffes truer,
Saa maae vi hente ny, som atter tænder.
Thi Kulden bør ei binde vore Hænder,
Den er en evig Fiende,
Som vi skal overvinde;
Dg derpaa Valhal Skandinaven fiender.
Derfor, saafremt du hamrer kun dit Bærg,
Dg slukker Ultrets Flamme,
Doer Odins Stamme, vi er atter Dverge.

Styrk, Himlens Fader! fra din Naades Throne
Bort Fædreland og Fædrelandets Helte
I dette Jordskælvs, som Naturen ryster.
Lad Dovrefield, og Østersjøens Bølge,
Dg Heltens Sværd forsvare Kongens Krone.
Lad Viisdom være Tapperhedens Søster.
Forjag hver udsæl Trolde fra vore Ryster:
Bankundighed og Mørke,
Som quæler Heltens Styrke,
Dg hun, som suger Fædrelandets Bryster,
Hun, Egennytten, Afsmagts grimme Datter,
Styrt hende til sit Helved —
Dg Himlen hvælvet os omfavner atter.

Til Kammerherre Juel paa Thorseng.

Sommeren 1812.

Naar kjaft paa de forbovne Planter
 En Bifing ploier jalten Sø —
 Hvor glæder det ham faste Anker
 Ved græsbevoget, frugtbar D,
 Som qvæger Havets trætte Mand
 Med Straalen af sit ferske Vand!

Det hvide Seil han gierne bytter
 Med Tag af Skovens grønne Ly,
 Hvor Velstand reiser sine Hytter
 Og horer fiernt kun Dybet gnye;
 Hvor gyldent Ag paa Stormens Bei
 Kun gynes let, men knækkes ei.

O, stolt det er, at Volgen tvinge,
 Dans Ure groer paa Havets Mark;
 Men mægtigt ryster Riord sin Binge,
 Og knuser Geg, som skiore Bark.
 Hvor Skummet skjuler Heltens Been —
 Staaer ingen Blomst, ei Bautasteen.

Derfor med Længsel over Soen,
 Om Barget hamrer nok saa fast,
 Seer danske Sogut hen til Den,
 Mens diærvt han staaer ved høien Mast.
 Hift aabner sig en elsket Havn,
 Og smiler: skjerm din Fødestavn!

De danske Der stod i Fare,
Da Juel gav Agt paa Stormens Brag;
Men han forstod dem at forsvare,
Og Fienden veg paa knuste Brag,
Og Niels til Gre hviroled smukt
Sig Røgen høit fra Røgebugt.

Da mælte Kongen: „Danmarks Eden
Laae sikkert bag sin Engels Sværd,
Hans Riæthed takke vi for Freden,
Han er en Deel af Landet værd.
Han er en Thor i Heltespil,
Thors Eng skal høre Helten til.

Den skal hans Born i Freden dyrke,
Og høste Frugt i sene Tid.
Thi hellig, som en Kæmpes Styrke,
Er Agerdyrkers vise Flid.
Naar Muren er om Haven luft,
Maa Haven bære fastig Frugt.“

O, Held dig, Son af gamle Stamme!
Du opfyldt har Dankongens Ord.
Paa Thorseng Juel er steds den Samme:
En Vist, en Hæder for sit Nord.
Du lærte Danmarks hulde D.
At pryde Juelers Heltesø.

Julesang.

1812.

I Hedenold, naar Sneens hvide Klæde
 Bedækte Strand og Fjeld og Dal,
 Da samled sig Dankæmperne til Glæde
 I Leires lune Kongesal,
 Og brune Miod, og Saft af Korn
 Til Randen fyldte gyldne Horn.

Og Alt var Mulm; thi Solen under Havet,
 Som nu, til Hvile tidlig gif,
 Naturen stod i Skumringen begravet,
 Bestraalt af Stjerners blege Blik.
 Da knitted frem paa Gulv et Baal,
 Som speilte sig i Heltestaal.

Og Kongen bød: for Thor et Bæger bringe,
 Og et for Odin, et for Frei;
 Og Bonnen steg paa Skjaldefunstens Binge:
 „Livsvangre Sol! forlad os ei;
 Naturens Lys! tilbagevend,
 Og Norden dine Straaler send.“

Og Straalen kom, og Lysets hulde Bære
 Udbredte sig i mørke Nat,
 Og Harpen klang til Kiærlighedens Vre:
 „Nu Lyset har os ei forladt;
 Nu voxer Trost i Vel og Bee,
 En Vinterblomst bag folden Sne!“

Du hulde Juul! vor Barndoms søde Minde!
 Har Somren vel, som dig, en Fæst?
 Dit Smil har lært al Grumhed at forsvinde,
 Nu er kun Glæden Offerpræst.
 Du dæmped Hedenskabet's Gru,
 Dets gamle Benskab glemte du.

End elskes vi, som før i Fædres Dage;
 Jostbrodrelauget skal bestaae.
 For Fredrik nu, som jordum før Rolf Krage,
 Skal Hornet rundt om Bænken gaae,
 Og for Maria dyrebar,
 En Dagmar før sin Baldemar.

Og høit skal og det gamle Hurra hvine
 I Sky for dig fra Agelstrand,
 Vor Freia du, vor elskte Caroline,
 Skoldungens Fryd, vor Lielievand!
 Op, Brødre! hæver fyldte Kruus:
 Bort Danmark og vort Kongehuus!

Til Fru Frederike Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Et lille Vers jeg gierne vilde bringe;
 Men Morgenhanen ryster alt sin Binge,
 Og kalder mig affted med aarle Galen
 Til Fredriksdalen.

Jeg tør ei oppebie Phobi Straaler,
 Thi det er netop dem, jeg ikke taaler
 I disse hede Dage. Ved at nøle
 Forsvandt det Køle.

Saa maa jeg altsaa skynde mig som Lynet.
 Jeg haaber, Baggesen er meer forsynet;
 Han bringer fyldt vist alle sine Lommer
 Med Digterblommer.

Men jeg, som hverken Svedster eller Blommer
 Dig har at byde, vær du selv min Dommer,
 Hvor sær slukøret jeg i Dag maa ile
 De tvende Mile.

Hvis end i Lyngby Iwebaksbageriet
 Var nu, som fordem, Sielenheden viet,
 Saa kiøbte jeg, naar det ad Dagen laffer,
 Dig tvende Bakker.

Dog Bagerbørn lidt Hvedebrod at byde,
 Derover maatte du i Latter bryde.
 Nei, heller bringer jeg en Blomst fra Bængen,
 Lidt Grønt af Engen.

Nu kaster Solen Guld paa Søens Bover,
 Hift seer jeg Taget, hvor Veninden sover,
 Snart vækkes hun til Fryd, som Fugl i Hækken,
 Af Solverbækken.

Men Noget vilde jeg dog gierne sige.
 Saa skynd dig, Musa! da, min bedste Pige!
 Du smilte for dog Jld i mine Blifke
 For Frederike.

Men Musen tier. Vel, saa maa jeg uden
 Det hele Sangerchor og Digterguden
 Dig række Markens Blomster, uden Rosa,
 I bare Prosa.

Gid mangan Baar saa frisk og sund dig skue,
 Gid lang Tid end Apollo med sin Lue
 Tilsmile dig med Skionhed og med Glæde
 Fra Floras Sæde!

Sang for det kongelige kiøbenhavnske Skydeselskab.

Til munter Fæst skal Barders Harper klinge,
 Hvor Glæden er, der lyder Sang;
 Den grønne Fugl udspiler alt sin Vinge,
 Og venter Kuglen paa sin Stang,
 En Phønix, som paa ny opstaaer
 Af Asken, atter Aar for Aar.

Som Haabet grøn, den vil os aldrig svigte,
 Hver Sommer giester den vor Strand.
 Den lærer til det høie Maal at sigte,
 Til Hæder for vort Fødeland.
 Den over Diet, over Arm,
 Og foier Barm til Broderbarm.

Den minder om et helligt Laug i Norden,
 Som gnaves ei af Tidens Land.

Den viser, at i Solskin og i Torden
 Jornsiet staaer den danske Mand,
 At Munterhed kan aldrig doe
 Paa Siællands skienne Bøge=D.

Fra Arilds Tid Dankongen var en Fader,
 En Hyrde bag sin Bøgeskov;
 I Leirelund, i Roeskilds gamle Gader
 Bed Børgret lod Skioldungens Lov.
 Han sad, med sine Mænd i Ring,
 I Hallen og paa Kongething.

Da kom en Tid, hvor Sydens fiælnæ Sæder
 Fortrængte Nords Enfoldighed:
 Stormanden gik i guldbestufne Klæder,
 Og skued stolt paa Folket ned;
 Foragtet blev den danske Mand,
 Og Bonden sank i Trællestænd.

Nu Drotten staaer blandt Mænsens, Svanes Sonner,
 Forstkionner os vor Borgerfest,
 Med venligt Smil han Skytterne belønner,
 O, Held vor kongelige Giest!
 Som Rolf han smiler blandt os her,
 Og Viggo føler sig Enhver.

Til Kongen.

Med fjerde Bind af Norske Kongers Kronik,
i Udgivernes Navn.

Hvem kunde Nordens Son vel række bedre
Det Skrift fra gamle Slot,
End ham, som stammer ned fra hine Fædre,
End Fredrik, Nordens Drot?

Ham, som ei vise Mimer i det Hoie
Forlod i Skiebnens Harm;
Hvem Sif sit Haar, hvem Freia gav sit Die,
Og Hja=Thor sin Arm.

Modtag det gamle Skjold! Det laae, berøvet
Sin Glands, i dyben Muld;
Nu har et varsomt Klæde visket Støvet
Af gamle Dages Guld.

Rustpletten mægted Munen ei at spille,
Nu staaer der, hvad der stod;
Og af den gamle, friske Heltetilde
Vi drikke dobbelt Mod.

Vel flirrer Sværdet, rasler Heltelandsen,
Og aldrig slumrer Thor;
Men Avind selv ei negter Egefrandsen
Til Odins gamle Ror.

Og skion og herlig var den stærke Flamme,
Skiondt ofte den foer vild;
Thi det var Kiærlighed til Odins Stamme,
Som næred deres Jld.

Da voved ingen lumst og fremmed Fiende
At trodse Dovremuur.
Da kunde de sig selv kun overvinde
Med glødende Natur.

Saa kaster Abildtræet hvide Blade
Med yndig Foraarslugt,
Fordi det vilde giere Stammen Skade,
Hvis hver en Blomst blev Frugt.

Og Birkebener gif med barste Miner
Mod Bagler i Bedrift,
Men ei, som Guelser, ei, som Ghibelliner,
Med Morderdolk og Gift.

Vi see dem ærligt stride hist paa Næsset,
For Kongen vil de doe,
Og endnu muntre bide de i Græsset,
Og drikke besten Sø.

O, Fredrik! ingen Bagler, Birkebener
Nu lives længer hist
Fra Nordkap du til Lindsnæs forener
Dem med din Palmeqvist.

De Sværd, som sonderhugge fremmed Lænke,
Kan aldrig træffe feil;
Og som en Sverre vilst du Norden skienke
Dit ædle Kongespeil.

Til Herman Wedel, Greve af Jarlsberg.

Med Tragodien Hugo von Rheinberg.

Forſmaa ei, gode Jarl i Norden!
Et Spil, ſom der ei forefaldt;
Det Skionnes Fædreland paa Jorden
Er overalt.

Men ægte nordiſt Land forbinder
Det Skionne med ſit Fædreland;
Og ſelv i tydiſke Flok du finder
En Helt fra Dan.

I Fald min Harald diærv og ædel
Indtager, naar han viſer ſig,
Da, viid det, vakkre Herman Wedel!
Han ligner dig.

Lad Hugos Gran dit Hierte ſaare,
Naar Lynet ſtyrter den i Dynd;
Skient Runigundes Dyd en Taare,
Og Berthas Synd.

Og hvis Normannens Ornevinger
Dit Hierte fylder end med Fryd,
Saa bifald og den Skiald, ſom bringer
Sit Sprog mod Syd.

Normannen ei ſit Norden ſvigter,
Fordi han ſtreiſer udenlandſt;
Og ſelv ved Rhinen danſke Digter
Er ſtedſe danſt.

Til Prinds Christian Frederik,

Stattholder i Norge.

Med Fortællinger, 1813.

Du horte mig med Bifaldsmaal, der lønnet
 Din Skjald, som Laurbær fra den gyldne Tid.
 Hvor trosteligt, at Christian stedsse skionnet
 Paa sundrig Glæde, som paa kraftig Flid!
 Thi Skionhed maa forene sig med Nytte,
 Skal Sielen sig i Sandhed kalde stor.
 Frugt — frydrer selv den Tarveliges Bord,
 Og Roser — smykke Noisomhedens Hytte.

Gud skabte Manden i sit høie Billed,
 Og reiste ham med Barmen fra sit Stov;
 Det vise Skaberbud har aldrig villet,
 At atter han skal synke fælelsø.
 Lad Dyr blot grave Huler, hungre, tørste,
 Og kæmpe kun for Hunger og for Tørst;
 Hvis Mennesket staaer i Naturen først,
 Saa bør han vise sig Naturens Tyrste.

Det vigtigt er, at bygge travle Stæder;
 Dog Bæveren den Kunst, som vi, forstaaer.
 Det gavnligt er, at virke Stof til Klæder;
 Dog — Hercules i Løvehuden gaaer.
 Det listligt er, at kunne Vinen skienke;
 I Nødsfald ladsfer Kilden dog med Band.
 Det Vigtigste, hvad ei du lade kan
 Som Menneske — det er at føle, tænke.

O skionne Kald, at sværge til din Fane,
 Pallas Athene med dit Musachor!
 At hielpe dig den stolte Bei at bane
 Igjennem Skoven, hvor den vildest groer.
 Til paa dit lette Skib ad Nordens Bolge,
 Med Dger dine Præster gaae foran,
 De hugge Krattet ned, som standse kan;
 Og Skialden slutter sig til deres Folge.

Og Nordens Kongeslægt i Møde træder,
 Selv under Kampens Larm, hver Fredens Mand,
 Som virkede for Fædrelandets Sæder,
 Og offred Kraft og Flid sit Fædreland.
 Thi Vældens Arm, som ingen Pligter styre,
 Redstyrter snart en Stad til Livets Meen;
 Men skal af Grusjet ordne sig en Steen,
 Maa atter Orpheus synge ved sin Lyre.

Min Musa, Christian! smeltede dit Hierte,
 Naar for ved Harpen Melpomene sang.
 Men ikke nu skal Lidenskabens smerte
 Dit Bryst blandt virkelige Skioldeflang.
 Fem Solverbække suse for dit Dre,
 Fra Hulens Indre giennem Dalen bragt;
 Det er ei Tonefaldets Cataract,
 Det er kun jagte Prosa, du skal høre.

Jeg synger ei som Gubben fra Scamander,
 Og venter ei, min kongelige Helt!
 At paa min Bog, som hisjet Alexander,
 Du hvile skal dit Hoved i din Telt;

Men haaber dog, du vil ei Bogen slippe,
 Naar Dovres Echo lyder af din Seir;
 Naar du er atter draget i din Leir,
 Og hviler dig paa Skjoldet bag din Klippe.

I Krigens Tid, da Vinen var dyr.

I lang Tid ei vi, Brødre! monne qvæde
 Til Evans Priis i muntre Bennelag;
 I husker vel, det var i Lædersstræde?
 Jeg mindes end den Aften, som i Dag.

Da vel med Viin vi havde kildret Sielen,
 Vi stod, hvor Synagogen nys var brændt.
 Den unge Skjald steg op paa Lygtepælen,
 Og Oder sang til Himlens Firmament.

Han vakled ei paa Lygtepælskvadraten,
 Et klart Beviis paa hans Udrulighed;
 Og Bagteren, en ivrig Mand i Staten,
 Forgieves kom at styrte Helten ned.

O skionne Tid, som ingen Fare frygter!
 Du svandt, som Blus af Stierner i det Blaa.
 Nu uden Ruus, ved Skin af hele Lygter,
 Betids vi hiem til vore Qvinder gaae.

Skal aldrig meer os møde fordums Glæde,
Som da vi sidst med Bacchus drak omkaps?
Skal Spendrup kun i Brændeviingaastræde
Begeistre Byen med den stærke Snaps?

Nei, Brødre! nei! hør her ved Harpens Toner
En venlig Drom, som jeg har havt i Gaar:
Jeg Bacchus saae derude ved Trekroner,
Med Bedbend og med Druer i sit Haar.

Han seiled let paa Snekken; Haabets Anker
Paa Dækket laae, svøbt ind i sine Baand —
At sige, intet Jern med frumme Hanker,
En Tonde, fyldt med Munterhedens Aand.

I Sneglehuus jeg saae en Havfru blæse,
Til Stranden hver da løb med henrykt Sind;
Violen svandt af stakkels Pimpers Næse,
Og Rosen lued atter paa hans Kind.

Man bragte Biin, og Suffer, og Citroner,
Og Arak, Rum; da hortes Glædens Bud.
Høit blev der skudt fra Bolden med Kanoner.
Jeg drak — og vaagned ved de stærke Skud.

O, Brødre! kom! nu er der ingen Fare,
Os tomme lad det purpurfyldte Maal.
Er Drommen sand, hvi skulde vi da spare?
Af Haabets Anker drifter Haabets Skaal!

Til Ludvig Heiberg.

I Julens Tid, just da det vintergrønne,
 Det lille Grantræ stod for Lotte smukt,
 Og tyded helligt paa det barnligt Skionne
 Med lette Guldblade og forsolvet Frugt,
 Ved Kiærligheds Trophæe, ved Ustylds Alter,
 Besøgte mig din Juan og din Walter.

Og for min Phantasie jeg saae det samme,
 Det selsomt smykkte Træ ved Pindus staae
 Med spæd, men med en rank og lige Stamme,
 Med vintergrønne Krone mod det Blaa.
 Gi stærke Farver, Frugter end jeg skued;
 Phantastisk Sølv og Guld i Ratten lued.

Og vidned om en Aand, som let kan stige,
 Liig Fuglen, ved det spædeste Forsøg,
 Og tabe sig i Phantasieens Rige,
 Og mildt forbinde Kiærlighed med Spøg;
 Hvem Diebliffets Dunst ei kan forhindre
 At slagre did, hvor lyse Stierne tindre.

Den er til Kunstner og til Digter baaren,
 Som følger tro Naturen og dens Røst;
 Som tidlig skienker Haabets Grønt i Baaren,
 I Somren Blomster, saftig Frugt i Høst.
 Den unge Biismand og den gamle Sværmer
 Sig aldrig Helligdommens Tempel nærmer.

Med Barnligheden sig vort Liv indvier;
Kunst kiender ei Ustyldighedens Tab.
Begynder han med lette Phantasier,
Og svinger sig til kraftig Videnskab:
Selv maa dog Digteren bestandig være
Ei Barn — men holde Barnlighed i Ære.

Thi for den Evige sig Alt opløser
Hjst oppe, som en munter Børneleg.
En Bæk for ham er Fossen, naar den øser,
En liden Busk den stærke Kæmper=Geg,
Og Krigerne, som bringe Død og Fare,
En sværmende, balstyrig Drengeskare.

Du har begyndt, som sig en Yngling somner:
Baroque og vild og busket var din Krands.
Endnu din Aand om Dverg og Kæmpe drømmer;
Snart aabner ogsaa sig den dybe Sands.
Da ved din Harpe blussende du tyder
Guld Elskov, Videnskab og fældne Dyder.

Som i en magist, underfuld Vaterne
Bil da de luende, forgyltde Smaae
Udvikle sig, og hisset i det Fierne
Som store, tragist ædle Skygger staae.
Hjst da, naar dig Gudinden Krandsse fletter,
Den, som alt sang de smaae Marionetter.

Thorvaldsenske Billeder.

1. Jason.

Nagtet tusind Farer true,
 Han iler dog med freidigt Sind.
 Det underfulde Bædderskind
 Ham vinker med sin gyldne Rue.
 I Colchis, i det fjerne Land,
 Det hænger ved skovklædte Strand.
 Den lette Argo han bestiger,
 Det bedste Skib, som Havet bar;
 Og ingen Snekke løb saa snar.
 Nu giestes fjerne Land og Riger.
 Farbroderen, den onde Drot,
 Gav Helten hiin Befaling blot
 For ham ved Livet lumst at skille;
 Men Bolgerne saa venlig trille,
 I Masten en Dryade boer,
 Som lærer Jason, stærke Ror
 At styre giennem Skær og Klipper.
 Bed ingen Fare Modet slipper.
 Forgieves bag en fulsort Sky
 Han skuer blodige Harpye,
 En pigehovdet Ugle, græde.
 Han seiler giennem sæle Stræde,
 Hvor ingen Klipper stille staae,
 Men voldsomt mod hinanden slaae.
 Dog ingen Fare Helten hænder.
 Han saaer paa Marken Dragens Tænder,

Dg meier med sit skarpe Sværd
 Den hele harnisfflædte Hær,
 Som vøjer frem af pløiet Ager.
 Med væbnet Haand han Skindet tager,
 Dg iler, fulgt af Kiærlighed,
 Igien til Helteslibet ned.
 Der staaer han mandig nu og rolig,
 Bevæbnet i sin Fædrebolig,
 Med Vædderskindet paa sin Arm,
 Dg smiler i en ædel Harm
 Til Riddingen, der seer den Høie,
 Dg neppe troer sit eget Die.
 Men aglende sit Kæmpekast
 Hiin foler sig som Fyrste hjemme.

 Speil, Yngling! dig i Heltens Kraft,
 Dg lær en Riding at beskæmme.

2. Amor og Venus.

Amor.

O, Moder! skionne Venus! see:
 En Bi har stukket mig, o Bee!
 Jeg, som sædvanlig, gif med Sang,
 At frydes i min Rosengang;
 Een stod saa huld, saa purpurrod,
 Dg lued af en hellig Glod,
 Jeg vilde tage den — men, af!
 Forræderen min Finger stak,
 Dg Rosen, som paa Amors Bryst
 Bist havde følt sin bedste Lyst,

Maa uden Glæder hist nu staae,
Og uden Kiærlighed forgaae.

Venus.

Bær ei saa feig! Hvor kan en Vi
Dig jage fra din Blomstersti?
Hør mig: det var en udsel Myg
Fra Hecate, saa fæl og styg.
Den haded Rosens skionne Glands,
Og skjulte sig bag Bladets Krands,
At giøre Blomsten dig forhadet.
Men see, hvor hist den svæver mat!
Dens Hevn har skaffet den sin Død;
Sin Braad den i din Fingerrød.
O, iil igien til Rosens Barm,
Og glem din barnligsvage Taare!

Misundelse maa døe af Harm,
Naar den vil Kiærligheden saare.

3. Jesus, Johannes og Maria.

Johannes.

O, Jesu! hvad er jeg mod dig?
Dit hulde Nafn fryder mig.
Tak, for du mig foragter ei!
Jeg tilbereder dig din Bei.
Med Vand jeg dober af min Haand;
Du døbe skal med Ild og Aand.
Og naar mit Liv er her forbi,
Saa svæver jeg saa glad og fri

Til dig i Salighedens Glands,
Og lennes med din Lilliefrands.

Jesús.

Johannes! ei saa ydmyg vær,
Mit Hierte har dig evig kjær.
Du rydder ud den golde Torn,
At jeg kan saae mit Sædeforn.
Du stemmer Harpen i den Skov,
Hvor jeg skal siunge Himlens Lov.
Johannes! o, du er for mig,
Hvad Jesús er igien for dig.

Maria.

Jeg ingen større Glæde veed.
O, himmelske Bessedenhed!
O, hulde Broderkiærlighed!
Den fromme Jesús er den Største,
Men hans Johannes er den Første.
Vær, Ungling! af din Frelser's Røst,
Naar Vren svulmer i dit Bryst,
Og undrende dig Verden hylder —

Hvad du din store Formand skylder.

4. Hercules og Hebe.

At fryste Druens Blod i Struben,
I Bølløsts Havn, i Epheugruben.
Af Ladhed fræk, i dunkle Skov —
Det er kun vilde Satyr's Lov.

Med Dumheds Purpur paa hans Kinder,
 Han favner drufne Bacchantinder;
 Og Dyret ved sit Rildevand
 Bestammer ham med meer Forstand.
 Ei Bacchus i hans Selstab træder
 Med Phantasiens høie Glæder;
 Silen kun fra sit Esel gloer
 Med dosig Stirren til hans Bord,
 Og Echo spotter hase Stemmer
 Af værste Dyr, som Skoven giemmer.

Men see den ædle Helt, som her,
 Ukiendt med Lysternes Begier
 I Hallen ved sin Rolle hviler,
 Hvor Skionhed ham i Mode smiler!
 Ei Lovens Glubstthed, Slangens Bugt,
 Ei Hiortens Snarhed, Griffens Flugt,
 Ei Jettens Kraft, ei Helvedhunden
 Har, Hercules! din Styrke bunden.
 Uhyrerne du overvandt,
 Og salig din Belønning fandt;
 Thi Sundhed skienker i dit Bæger,
 Jmens Apol paa Harpen leger.
 O, da er Hvilen dobbelt sød,
 Naar Riæthed spænder Sværd fra Bælte!

Balkyrien kun skienker Miod
 For Odins og for Baldurs Helte.

5. Venus med Æblet.

Den kloge Pallas, høie Hære
 Med hulde Venus stredes om,
 Hvo blandt dem skionnest skulde være,
 Og Striden kom til Paris' Dom.
 Den unge kongelige Hyrde
 Sig sætter paa en mosgroet Steen,
 Hvor dem for Middagsjølens Byrde
 Beskygger Laurens friske Green.
 Han spørger, hvorom Strid de føre;
 Der svares: „Gris før lod see
 Et Æble, som skal den tilhøre,
 Der skionnest er af alle Tre.“
 Ei Paris længe sig betænker,
 Men rækker det til Venus hen.
 Hans raske Dom de Andre frænker,
 Og Juno siger: „Unge Ben!
 Du lod dig uden Tvivl bestikke;
 Men find dig i, jeg siger nu:
 Det sommer sig en Dommer ikke
 At være saa partist, som du.
 Kan sig den svage Venus maale
 Med denne Heihed, denne Magt?
 Mit Die ligner Solens Straale,
 Det har selv Jupiter mig sagt.“
 Og Pallas: „O, du svage Dommer!
 Lidt Indighed, som vækker Lyst,
 Dig mere herlig forekommer,
 End Dydens Kraft i dette Bryst?“
 Med roligt Blik i skyldfrit Die
 Gienvarer Paris: „J har sagt,
 Her var ei Spørgsmaal om det Høie,

Om Viisdoms, men om Skionheds Magt.
 Naar Gris Veblerne bestemmer
 Til Hoiheds Dronning — tro mit Ord —
 Jeg aldrig, store Juno! glemmer,
 At du est Viv ved Drottens Bord.
 Og siger hun: Jeg Veblet skienker
 Til den iblandt dem alle Tre,
 Som grundigst er, og dybest tænker —
 Da skal Minerva Frugten see.
 Men tilgiv Hyrden i det Gronne,
 Imellem Somrens røde Bær,
 At naar der tales om det Skionne,
 Saa hylder han, hvad skionnest er."

6. Charitas.

Den ældre Son.

Kom, Moder! vil du med mig gaae?

Moderen.

Nei, jeg maa passe paa den Smaa.

Sonnen.

Jeg maa fra dig i Skole gaae;

Men neppe Kloffen tolv mon slaae,

Før atter jeg for dig skal staae.

Moderen.

Der komme vil, mit Barn! den Tid,

Da Kloffen ei fra mandig Id

Dig kalder til din Moder blid.

Sonnen.

Nei, aldrig komme skal den Tid!

Moderen.

Der komme vil den Tid, mit Noer!
At ei du finder meer din Moer,
Hun ligger dybt i sorten Jord.

Sønnen.

O, kiære Moder! tal ei saa;
Du aldrig bort fra mig maa gaae.

Moderen.

Vi samles hisset i det Blaa.

Sønnen.

O, Moder! Jorden er saa skøn,
Saa fuld af Blomster og saa grøn;
Bliv her paa Jorden hos din Søn.

Moderen.

Du milde Glut! ei Himlen har
En Engel, mig saa dyrebar.
Du sande Billed af din Faer!

Sønnen.

Nu smiler du igien saa glad.
Farvel, nu maae vi stilles ad;
Vi sees igjen til Middagsmad.

Gaaer.

Moderen kysser den Lille.

Du bliver dog endnu hos mig.
Snart skal jeg ogsaa miste dig,
O, hvor det er bedrøvelig!

Man onsker sig saa stolt en Søn;
Men kort kun er den søde Ton,
Knap løber han i Troien kort,
Saa slagrer han fra Reden bort.

Af Pigen større Fryd man faaer;
 Hun bliver dog en sexten Aar,
 For bort hun med sin Beiler gaaer.

O, hulde Moderfiærlighed!
 Din Sorg — en Draabe Bitterhed,
 Hvis Malurt i dit Bæger flød
 Og gjør din Nectar mere sød!

7. Jesus og Johannes.

Jesus.

Jeg for min Lærer dig erkiende vil,
 Din ældre Birken soler jeg besteden.

Johannes.

Hvad Tiden gav, det horer Tiden til.
 Jeg var for den — du er for Evigheden.

8. Prometheus og Minerva.

Naturen slavisk kun at efterligne,
 Det skienktes mangan Stovets Son;
 Men skal vi kalde Kunsten skion,
 Saa maa en Guddom Værket signe.
 Ei Penselen, ei Mejselen formaaer
 At danne Hiertet, som det slaaer;
 Ei kold Forstanden mægter at beregne
 Den Kraft, som Ingen seer, men virker allevegne.

En Eloah maa stærk og stor
 Dplive med sin Aand den froene Klump af Jord,
 Prometheus rane Livets Lue
 Til Stovet fra den hvalte Himmelbue.
 Da træder først Gud inden ned
 Til Kunstens ærefulde Tempel,
 Og skienker Bærket med sit Stempel
 Sin Siæl — og sin Udødelighed.

9. Amor og Psyche.

Lang Tid kun Amor er et Barn, som leger
 Liig Bien i hvert Blomsterbed.
 Først da, naar Siælen rækker ham sit Bæger,
 Hans Hierte fatter Kiærlighed.

10. Christus med Børnene.

Føl, Sværmer! din Bildfarelse med Smerte,
 See Jesu Kirke her, og see hans Maal:
 Ustyldigheden i et venligt Hierte,
 Ei Præstestolthed, intet Munkebaal.

11. Ino, Bacchus og Mercurius.

Mercur til Ino.

Dpdrag ham kun, du Jupiters Beninde!
 Og fryd dig ved hans livelige Stoi.

Ei Vinen trives kan paa Junobiergets Tinde,
 Men paa Selenes skraa affides Hvi.
 Dog elsker selv Olympen Druer;
 Og hun, som klorer med de hvide Duer,
 Vil ofte standse her sin Flugt,
 Og quæges af den søde Frugt.

12. Hector, Paris og Helene.

Hector.

Hvor jeg foragter dig, du Svage,
 Som elsker kun den fiælne Qvindefærd!

Paris.

Hvor inderligt maa jeg beklage
 Dig mellem dine Landsker, dine Sværd!

Helene.

Nu, fiære Brødre! Ingen bør fordommes;
 Et gøres skal, det Andet ei forsømmes.

Til Fru Frederike Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Den tidlige Juni nu smiler saa blid,
 I Danemarks Rige den skionneste Tid;
 I sildige Norden er Juni vor Mai,
 Da Blomsterne blaane: Forgietmigei!

Smaaaviftende Alf i sin Skov holder Vagt,
Og Østenvind ligger i Rænkerne lagt.
Paa Kirsebærtræet kun hviler en Snee,
Der snart som de røde Rubiner vil lee.

Hver Dag sig forege de Blade paa Green,
Alt knopper og danner sig hvide Syreen.
Smaanattergal synger, som Nattergal bor,
Og Drengene blæse paa Skræppernes Rør.

Hvad siunge de Fugle? hvad blæser hiin Dreng?
Hvad synger vor Bæk i sin sandhvide Seng?
„God Dag, Frederike! du venlige Viv!
Vi signe den Dag, som dig stienkte dit Liv.

Vi frydes, vi siunge, vi hædre din Dag
I kolige Skygger bag Bogenes Lag.
Tidt blomstred din Juni saa grøn og saa mild,
Naar hisjet du sad i Italiens Ild.

Kom ud, Frederike! kom ud til din Dal;
En Krands dig har Hertha beredt i sin Sal.
Glem Billa Borgheise med klippede Muur
Bag Bogenes Kroner i danske Natur.

Naar Østvinden blæser, da sid i din Borg!
Da finde vi billig din Længsel og Sorg;
Men lege de Alf i Lovenes Lok,
Og standser vor Velge den hede Scirocc' —

Da glæd dig i Norden, din Kummer fordriv,
 Og drif dig af Luften, som ei er cattiv,
 En salig Begeistring, der fylder dit Bryst
 Med Sundhed, med Kraft og med Fædrelandslyst."

Sange til Velkomstsfeften paa Nyholm

den 2den August 1814, for vore hjemkomne Brødre af engelsk
 Fangenskab.

1.

Nu fri paa Danmarks elste Strand
 Du atter staaer,

Og høit dit Bryst, du danske Mand!
 Af Glæde slaaer.

Saa sumger Fuglen i sin Rund
 Om Paradiis,

Naar Vaar i lune Middagsstund
 Har brudt sin Jis,

Og Volgen sig atter bevæger.

Snart glemmer Fuglen Stormens Gny
 Og Vintrens Harm,

Den bygger Reden sig paa ny
 Ved Egens Barm;

Og blier den ei, som før, saa stor, —
 Ei klages maa,

Naar frit igien kun Fuglen boer
 Med sine Smaae.

Snart voyer den spædeste Vinge.

Saa lange Sund og Sø og Bælt
 Slaaer solvblaa Krands,
 Vil Danmark aldrig mangle Helt
 Til Lands og Bands.
 Men Kampen tier, Freden kom,
 Nu er vi frie,
 Nu prise vi dens Helligdom,
 Thi siunge vi:
 Vor Frederik Fredegod leve!

2.

I Fængslets Braa, ja selv i Lænker
 Gi Dansten glemmer Fædreland;
 Paa svundne Fryd han ofte tænker,
 Og higer til den fjerne Strand.
 Han har sin Liv, sit Barn forladt,
 Men Haabet lyser i hans Nat.

Jeg seer dem vist, for Hiertet brister,
 Jeg stred for Guds og Kongens Sag;
 Om Skiebnen nu mig grusomt frister,
 Det vorder sikkert atter Dag.
 Gi Lynet evig ned vil slaae,
 Snart smiler Himlen atter blaa.

Gienblomstre skal min Ungdomsglæde,
 Det er i Nattens Mulm min Trost.
 Jeg trykke skal de elskte Spæde
 Med Skælven til mit Faderbryst.
 Jeg seer min Hustru og min Ven,
 Jeg seer mit Fædreland igien.

Og hvilken Lindring har jeg fundet
 Helt i mit haarde Fangenskab!
 Jeg har de Danstes Hjerter vundet,
 O, store Binding! ringe Tab!
 Min Pænke faldt i Stovet ned,
 Nu binder kun — Taknemlighed.

Cantate

ved Universitetets Sorgehøitid den 4de August 1814,
 til Minde om Frederik Christian,
 Hertug til Slesvig Sønderborg.

For Talen.

Chor.

Musers Chor!

Sort i Flor

Sorgfuldt fra Olympen træder,

Nærmer eder Graven, græder!

Al, vor Kummer mangler Ord.

Dunkle Lov!

Smyk hans Stov.

Høit mod Himlens hvalte Bue,

Sorgende Cypress! du skue.

Viisdoms Dyrker! Kunstens Trøst! —

Koldt er nu hans varme Bryst.

Recitativ.

Du steg, og himmelskherlig var din Flugt,

Paa Dødens Binger til en salig Glæde.

Dit hele Liv var offret kun Minerva,

Og hendes Magt at hævde tro du stræbte.

Kort saae den Himmelske dit Hiertes Trang,
 Og med et Smil til sit Elysium
 Bortfierned hun dig huldt fra Kampens Rajen,
 Da først du havde skuet Vældens Fald.
 Sov sødt, vor Helt! Med eviggroenne Laurbær
 De blege Muser Graven frandse vil;
 Og ofte skal vi vandre til din Hoi,
 Og mindes dig ved Harpens Beemodstoner.

Sang.

Fader! trindt omkring dit Liig
 Dine unge Sonner træde;
 Sværge dig med hellig Glæde,
 At forkynde Morket Krig.
 Vær os med Prometheus' Gnist
 At udtorre Skovens Moser,
 Vær os, vilke Hellas' Roser
 Huldt om Mimers Egeqvist!
 Som en ægte Skandinav
 Først hos Grækerne du tiente;
 Moden du tilbage vendte.
 Olio græder paa din Grav.

Chor.

Som en ægte Skandinav
 Først hos Grækerne du tiente;
 Moden du tilbage vendte.
 Olio græder paa din Grav.

Efter Taler.

Sang.

Vensteb sörger ved hans Baare;
 Thi han var en trofast Ven.

Unge Sonners bittre Taare
 Kalder: Fader! kom igien!

Den ei sin Smerte dolger;
 Saa for Tycho sørged Hveen.
 Als! tungt rulle dine Bolger
 Mod den Uedles Mindesteen.

Græm dig ei, du ædle Qvinde,
 Vor Augusta! du ham seer.
 Du skal Fredrik Christian finde,
 Hvor I aldrig stilles meer.

Slutningschor.

Lyd, vor Sang!
 Musers Ben skal Muser hylde.
 Alle vi ham Krandsen skylde,
 Laurens Krands.
 Herlig er dens grønne Glands,
 Ei den visner, frist den funkler,
 Ingen Bælde den fordunkler,
 Ewig grøn ved Harpens Klang. —
 Sov da vel, du ædle Mand!
 Videnskabens Christian!

Sang for det kongelige kiøbenhavnske Skydeselskab.

Den 18de August 1814.

Den hvide Telt sig atter hæver,
I Somrens høie Græs den staaer.
Vor gamle Fæst sin Hylding kræver,
Den blomstrer ung med hver en Baar.
Hist venter Fuglen alt fra Etang
Sin lystelige Undergang.

Den grønne Fugl ei selv kan siunge,
Thi siunge vi med gladen Røst;
Men hvad er Stovets svage Tunge,
Og hvad er Stemmen i vort Bryst,
Naar Bacchus styrker ei vor Kraft
Med Jlden af sin Druesaft.

Thi fylder skummende Vocalen,
Og skienker i til bredfuldt Maal!
Vor Konning er i Glædesjalen,
Ham skyldte vi den første Skaal.
Han smiler til vor muntre Lyd,
Han deler sine Sonners Fryd.

Med første Skud han huldt indvier
Vor gamle hæderlige Fæst;
Og derfor Venſkabs Harmonier
Befigne dig, vor ædle Giest!
Smil længe, Fredrik! som i Dag,
I dine Sonners Bennelag.

Til Frøken Ida Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

Digteren.

Sophienholm! hvi mørkner du din Himmel?
 Hvi har din Sol den grønne Dal forladt?
 Hvi rider Skyens Jothun paa sin Skimmel,
 Og skygger Jorden med sin brede Hat?
 Hvi ryster han de bruunliggrønne Blade
 Med høstlig Susen over Markens Glade?
 Fortiener Fæsten ei din Glands?
 Hvi blegner da din Asterfrands?

Sophienholm.

Frygt ei! min Himmel skal sig ei fordunkle;
 Tilgiv mig kun mit Morgensværmeri!
 Den klare Sol skal atter funkle,
 Min stille Tungfjind svæver snart forbi.
 Jeg tænker paa, hvad jeg maaskee skal miste,
 At denne Sommer muligt er den sidste,
 Som skuer min Veninde her,
 Og derfor skiælve mine Træer.

Digteren.

Umuligt! aldrig Ida kan forglemme
 Sin Ungdoms lyffelige Skov;
 Her svæved hun, her har hun hiemme,
 Her synger Fuglen hendes Lov.
 Hid skal hver Fødselsdag hun ile,
 Og Moderen i Mode smile;
 Thi aldrig vil den danske Mø
 Forlade Siællands Blomster-D.

Sophienholm.

Dg hvis hun vil? Hvo veed, hvad Skiebuen bringer?
 Hvo veed, hvad Tiden ruger i sit Sind?
 Har Amor ei paa sine Skuldre Binger,
 Dg er han ei for Andres Kummer blind?
 Men om hun end ei langt fra Skoven rejser,
 Min friske Bogestamme knejser
 Dog ikke meer saa stolt at see,
 Thi Skoven mistet har sin Fæe.

Ei daglig hun de unge Blomster finder,
 Som for, letsvævende med munter Aand.
 Ei daglig meer en Krands hun binder
 Af røde Roser med sin hvide Haand.
 Ei Aftenskyggen længer skal fornemme
 Bed Strangelegen hendes Stemme.
 Ei Huset vinker meer saa skiont,
 Huldt rodmende bag Skovens Grønt.

Digteren.

I Grunden, fiære Holm! i Grunden
 Poeten duer til din Troster ei;
 Thi hvad jeg snedig lægger dig i Munden,
 Det, som naturligt, ogsaa føler jeg.
 Dog veed du vel, at Egenfiærligheden
 Bor jages af Ustyldighedens Eden;
 Forjag da nu enhver Betymringssty,
 Dg lad din Phobus straale klart paa ny.

Han straaler alt, den unge Dag har seiret,
 Ei ryfter meer af Kuld det spæde Straa;
 Den tunge Taage svæver hen i Beiret,
 Dg Himlen hvælves atter blaa;

Dg Harpens Toner, stille, blide,
 Forfynde dig, Adelaide!
 Den Salighed, det Livets Held,
 Som du fortjener alt for vel.

Til Jomfru Sophie Brun.

Paa hendes Fødselsdag.

I Danerskoven der stander en Gaard,
 Den er saa herlig at skue.
 Der synger saa huld og venlig en Maard;
 Der spiller saa yndig en Frue;
 Der digter en Kvinde de Sange saa smukt;
 Der findes Blomster og liflig Frugt;
 De Piger i Rammen baldyrer;
 Der læse de Eventyrer.

Hvad Under, at did henile saa froe,
 Mens Sommerdagene skifte,
 Til Hest, til Vogns, i Stovler og Skoe,
 Ungkarle, ja selv de Gifte,
 Og høre paa al den liflige Sang,
 Og lytte til Digterharpens Klang,
 Og glæde sig ved at skue
 De Piger bag Skovens Bue?

Men medens de sværme den hele Dag
 I Haugen, som i et Eden,
 Og more sig i de muntre Lag,
 Og frydes ved Giestfriheden;

Hvo sørger da vel for et rigeligt Bord,
 Mens Damerne synge saa høit i Chor?
 Hvo tripper, naar Aftenen helder,
 Paa Loft, i Kioffen og Kielder?

J har vel hørt om et slittigt Folk,
 Som boer i Skovenes Høie?
 Tidt var jeg alt deres villige Tolk,
 Thi meget de mig fornøie:
 De kaldes Alfer; de Qvinder smaae
 Med Nogleknipper og Forklæder gaae
 Saa stille, saa huuslig blide
 Bed Morgen- og Aften-Tide.

Lykfsaligt er det heldige Huus,
 Som eier slig en Beninde:
 Hun pusler, hun passer Fad og Krus,
 Hun nysler ude og inde.
 Hun seer, om Dugen er reen og hvid,
 Om Riødet kjøbes til rette Tid,
 Om Sengen har Dynner og Lagen,
 Om Lyset passer i Stagen.

Besteden hun er, uagtet hun
 Saa meget gavner det Hele.
 Hun triner ind i den dæmrende Stund,
 For Selskabets Glæder at dele;
 Da sætter hun sig saa stille paa Stol
 Med pene Nølle, med blommede Kiøl,
 Og smiler i Krogen, og strikker,
 Og skielmsk med Hovedet nikker.

Naar Noget er hende alt for høit,
 Da har hun selsomme Lader;
 Det Muntre gior hende sær fornoit,
 Det Sorrigfulde hun hader.
 Hun spiller gierne med Rugler saa smaae;
 Gjestgæstig da man seer hende gaae
 Med liden Skuffe paa Pinden,
 Og venlige Smil paa Rinden.

Hun lider ikke den natlige Flugt:
 „At høre paa Skovenes Ugle“,
 Hun sidder i Kammeret indelukket
 Med sine Canariesfugle;
 Hun lader dem Sandet i Buret strøe,
 Hun giver dem Korn- og Hampe-Græs,
 Hver Morgen de vel blive påsjet
 Med Rildevandet i Glasjet.

Fortiener ikke den Alf saa god,
 At Dagen en Vise vi spørde,
 Da første Gang den i Verden stod
 Til Husets samtlige Glæde?
 O, længe pusle den om os her,
 Saa huld, saa fro, saa elsket af Hver!
 Bor Fæst vi ofte gientage
 Paa mange lignende Dage!

Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab

ved Indvielsen af dets nye Sal, den 5te October 1814.

Alt længe man enig om Vignelsen blev:
Europa var liig et Theater,
Hvor Skiebnen sin Tragi-Comodie skrev
For Romer, Germaner og Eater.

Alle Ting er der
Vigedan, som her:
Jøde, Tyrk og Christ,
Daarlighed og List,
Hyrde, Borger, Drot,
Hytte, Huus og Slot.

Dog lever man mere bekvemmelig godt
I smaae, end i uhyre Stater.

Vi saae, skiondt det smukt i Aviserne lod,
At den kun Naturen bedaarer,
Som maler de store Coulisser med Blod,
Og udspæder Blodet med Taarer.

Haabets stolte Grønt,
Skiondt det lod saa skiont,
Naar det Dagen saae,
Blev et blegligt Blaa;
Hvad i Diet stak,
Var en Farvetak.

Da kosted det mangt et Bee og et Af,
For andre Coulisser at faare.

Uhyre Theater, hvor Kunstneren doer,
Saa snart han har prøvet sin Styrke;

Hvor Trældom er Rollen, og Lysten Souffleur,
Og Tæppet er Gravenes Mørke!

Her vi Alt kan faae:

Døde vi opstaae,

Naar fra Sky Mercur

Livner vor Natur;

Bed hans Tryllestav

Stige vi fra Grav,

Og takke vor Bøssel, fordi han saa brav

Lod her os Bedrøvelsen dyrke.

Men ogsaa Comodier spille vi her;

Hvi skulde vi ene forstumme?

Intriguen vi have fortrinligen fiær,

Og glæder os over det Dumme.

Hvorfor skulde vi

Ène være frie?

Skade gjør det ei;

Iværtimod, o nei!

Naar vi Narren see,

Hierteligt vi lee.

Det turde vi ikke derude maaskee,

Da vilde vi st Mæskerne brumme.

Kun to Ting os mangled, for ret til Behag

At giøre de Hierte saa glade;

Som hiin Palnatøke, der stifted vort Lag,

Èi vilde vort Jomsborg tillade:

Qvinder fremfor Alt.

Nei, det var for galt!

Mænd kun her vi saae

For med Skiorter paa;

Ynglinger saa rart
Uden Baffenbart.

Den Skif blev forandret, den sloi med en Fart;
Thi Mandfolk med Skjorter vi hade.

Ru pryde de Skionne vor jævnlige Fæst,
Til Smil sig forædler vor Latter.
Hvor Skionheden throner, er Gratien Giest,
Og Smagen er Gratiens Datter.

Kunstens ædle Son!

For det hulde Kion

Tag Pocal i Haand,

Syng med henrykt Aand,

Drik af fulde Maal.

Alle Huldens Skaal,

Som virke med os til det herlige Maal,
Hvis Billed Naturen omfatter.

Men hvor der er Planter, der voge de maae,
Ei gaaes af fængslende Stene.
Ei Træet slaaer Rod i en indskrænket Braa;
Der frummes de frodige Grene.

Fængselmuren svandt,

Her vi Haven fandt.

Rum vi nu har nok

For vor Blomsterslof,

Her kan Lauren groe,

Her vi Krandsen inoe.

Og smykke vor Sal for de hellige To:
Thalia med samt Melpomene.

Paa vor Dronnings Fødselsdag.

Den 28de October 1814.

Naar Høsten ydet har sin Frugt,
 Og fyldt de lune Lader;
 Naar Byen samler os saa smukt
 I sine tætte Gader;
 Naar atter frydes Giest med Giest
 I gamle Benneføde:
 Da aabner en livsalig Fæst
 Den danske Winterglæde.

Pomona var en hellig Diis
 I Romerfolkets Have,
 Og høit de jubled hendes Priis
 For purpurgyldne Gave;
 Vi selv en slig Gudinde har,
 Hvad ikke vi fortie,
 Hun er de Danske dyrebar,
 Og kalder sig Marie.

Med Godhed og Livsalighed
 Guldt smiler vor Gudinde,
 Og loffer Sol fra Himlen ned,
 Og fiermer Havets Vinde.
 Og derfor nu af Høstens Green
 En gylden Krands vi flette,
 Og høit paa hendes Billedsteen
 Om Tindingen den sætte.

Bor ædle Fredrik! fryd dig kun
Blandt dine Kongebrodre;
Her hersker i din Herthalund
Den yndigste blandt Mødre.
Vi elske dig for vist og sandt,
Bor Fader og vor Konning!
Men — det er sødt, engang iblandt
At styres af en Dronning.

Thi drikke vi vor Dronnings Held,
Mens glade vi udbryde:
Dit Liv, som Roskilds Kildevæld,
Af Skiebne's Urne flyde,
Saa rigt, saa styrkende, saa klart,
Befrugtende med Boven!
Da speiler sig i Kilden snart
Lykkelig Danerstoven.

Sang paa vor Konges Fødselsdag.

Den 28de Januar 1815.

Den Fest er stor, naar glade Sønner
Lovsunge Faders Fødselsdag;
Ham Kiærlighed og Trostøb lønner,
Han smiler til de muntre Lag.
Han føler sine Sønners Lyst,
Og Hjertet svulmer i hans Bryst.

Kun fælden han sit Huus forlader,
 Han som en Eg i Skoven groer.
 En barnlig Kreds foruden Fader
 Er som et Skib foruden Ror;
 Det venter, bundet i sin Havn,
 Forløsning fra sit tunge Savn.

O, græm dig ei! Han snart vil kneise
 Med Heiher atter i sit Slot.
 Naar ædle danske Konger reise,
 Betyder det for Riget Godt.
 Vor Fredrik hædres, hvor han kom,
 Som første Christian i Rom.

„Hans Venlighed har Seier vundet,“
 Det Træk skal staae i Tidens Bog;
 „Hans Adelsind har lænkebundet
 Bagtalelsernes lumske Snog.“
 Han vinder uden Vaabenbrag
 Hvert Hierte for den gode Sag.

Han planter om sit Land et Gierde
 Af Retsfærd's eviggrenne Slaae.
 End elstes Frederik den Tjerde,
 Hvor Laurbær og Dranger staae;
 Vor Fredrik elstes skal, fordi
 Hans Reise gjorde Danmark fri.

Cantate

i Anledning af Prinds Christian Frederiks og Prindsesse
Caroline Amalias Bryllup.

Den 23de Mai 1815.

Chor.

Skønne Aftenstjerne!
Straal fra Himlens Fierne
Dobbelt blank og stor;
Freia! du, som skuer
Elfskovs rene Luer!
Hyl dig af dit Flor,
Smitil med venlig Mine
Over Dal og Sund;
Christian, Caroline
Knæler i din Lund.

Recitativ.

Med sorgfuld Brujen skummed Havets Volger
Om dine Kyster, Als! Det blege Natlys
Run stinte bag Cypressens Pyramide
Paa Gravens hvide Marmorsteen, hvor Sorgen
Utrøstet jad, og stirrende begræd
En ædel Fyrstes Tab. Da spired op
I Lunden, tæt derved, en Blomsterknop,
En yndig Rose, klækket ud og heget
Bed Fredrik Christians Faderhaand. Da glemte
Den dunkle Skov sin Sorg, da quiddred Fuglen,
Og Nattens Mørke svandt for Morgenrøden.
Og paa den gylne Drage nærmed sig
Den kongelige Veiler. O, da fandt hun
Sin Trost for Fadertabet! See, da vandt han,

Hvad Sværdet ei, men Dyd og Tæffe vinder.
 En deilig Biv, et ømt og trofast Hierte.
 Lyd høit, vor Sang! Nu jubler atter Als.
 Nu kneiser atter Odins stolte Sæde,
 Det gamle Fyen. Det smykker sine Lunde
 Med dobbelt Pragt, for kiærligt at modtage
 Den lykkelige Christian med sin Mage.

Aria.

Baaren kommer, Blomster tegne
 Haabets, Livets grønne Bei.
 Broget Flor er allevegne,
 End kun Rosen er der ei.
 Hvorfor ei? Har Elskovsguden
 Glemmt den i sin Arands i Dag?
 Lad den tale selv sin Sag:
 „Jeg er ei saa skion, som Bruden“.
 Derfor Rosen skjuler sig,
 Rosen er misundelig.

Chor.

Nu frands dine Harper med Bladenes Klynge,
 Smyk, Bragi! din Tinding med Foraarets Pragt,
 Og lær os, som Bækken, som Fuglen, besynge
 Den evige Kiærligheds hellige Magt.
 Straal, Fader! fra Glidstials din styrkende Flamme,
 Lad Bedbenden snøe sig om Aften saa smukt.
 Skjoldungerne knæle — sign, Fader! din Stamme
 I Baaren med Blomster, i Høsten med Frugt.

Sang af Eleverne i de Blindes Institut

til deres ædle Belgiorere.

J, som lindre Armod's Smerte!
J, som lede Mørkets Gang!
Tor et varmt, taknemligt Hjerte
Dffre her sin Takkefang?

Herrens Bud har Lyset givet,
Dagens Glands bød Mørket Trods;
Men den Fryd, som stienktes Livet,
Alf, ei strakte sig til os!

Intet Mismod, ingen Klage!
Gud er viis, og Gud er god.
Bore mørke Vandring'sdage
Vandre vi med freidigt Mod.

Jordens Nat om Sæden freder,
Af sit Mulm den staaer i Høst;
I de mørke Gensomheder
Vabner sig det fulde Bryst.

Blindhed lærte Milton svinge,
Blindhed Lyren gav Homer;
Barnligt laller kun vor Tunge
Om hvad Siælens Die seer.

Himlens Herre! evighøie
Fader i dit elskte Hiem!
See kan ei de Blindes Die —
Taarer har du stienket dem.

Ven hver Udel, som os leder
 Faderligt den dunkle Bei.
 Hvad den Blindes Taare beder,
 Regter du ham sikkert ei.

Til visse Dadlere.

Juni 1815.

J kalde det Skam, som Hesten at trække?
 J troe, det sætter i Dyrets Række,
 Naar raske Gutter Konningen drage?
 Hvor ubesøiet er eders Klage!

Alt binde den Arm, som sin Kraft vil skienke,
 Det er, at smedde Manden i Lænke;
 Men den, som yder en frivillig Gave,
 Den Mand gjør ikke sig selv til Slave.

Den fattige Haandens Formue kun eier;
 Men ædle Billie dog Alt opveier.
 Hans Drot er i Karmen! han griber Stangen,
 Og hædrer ham derved meer, end Mangen —

End Mange, der sig forsængeligt smykke
 Til Høitidsfesten for egen Lykke.
 Selv Oldtids stolteste Kamper bolde
 Var kneisende deres Drot paa Skjolde.

Lastdrageren dog J ei foragte,
 Skiondt Byrden saa nær ham Dyret bragte.

Mon Fader og Moder som Heste trille
Til Skoven hisset den elskte Lille?

Hvi skulde Folket i Jubelchore
Gi ogsaa stundom drage den Store?
En faderlig Ben paa Hænderne bære —
Er os ei en Skam, men ham en Ære.

Seer! Alle vil dele Byrden den lette,
En Hiertebrands om Konningen flette,
Tilsmile den elskte Drot forneiet,
Og see hans venlige Siæl i Diet.

Mon Kiærligheden sin Adel forliser,
Fordi den kraftigt sit Kiærtegn viser?
Mon Menneſket har sig som Dyr borthyret,
Fordi han viser Kræfter, som Dyret?

Den 4de Juni 1815.

I Anledning af den 3die (Fru Frederike Bruns Fødselsdag).

Hvad sørged i Gaar vi for Veiret i Dag?
Det graalige Lag
Er ganske fra Himlen forsvundet.
Den hvælver sig klar, som en fleben Azur;
I grønne Natur
Er Solen med Purpur oprundet.

J Qvinder paa Holmen! J sove saa sødt
 J Dunene blødt,
 Naar Phobus alt straaler i Dale.
 Aurora, den Friske med Roserne paa,
 Kun fielden J saae;
 Om Gos jeg ikke vil tale.

Deraf det vel kommer, at Intet J veed
 Om Sagen Bested,
 Hvorledes sig Alt har tildraget.
 Saa stienker da Himlen den fyrigste Lov,
 At Digteren sov
 Med eder i Nat under Taget!

Thi jeg var alt oppe — min Indbildning saae,
 Skiondt Legemet laae,
 Saa dødt som en Steen, under Dyne.
 Min Siæl foer afsted paa sin Droms Phantasie;
 Nu er det forbi,
 Og nu bliver Drommen tilsyne.

Jeg horte to Fugle, som skyndte sig op
 Med lustige Hov
 Til Sovkammervinduet's Stene.
 „Bliv, kommende Morgen! bliv deilig og luun.
 Jeg elsker Fru Brun!“
 Saa quiddrede venligt den Ene.

„Svind, truende Taage! til Kysterne's Tang,“
 Den Anden nu sang;

„Min Sommerdag mørkne du ikke!
 Hvi vil du forkøle min agende Giest?
 Forstyre den Fæst,
 Som helliges min Frederike?“

Da skued jeg nede blandt Græssenes Straa
 Med Dugperler paa
 To Blomster, som frysende sukked:
 „Kom, sydlige Sol! kom, Italiens Lust!
 Du frydre vor Duft;
 Vi blegnet for Stormene bukked —

Og vilde dog gierne med brogede Glands
 Forenes i Krands,
 Bor Sangerstes Fædsel til Væ.
 Hun malte Naturen saa skönt og saa tro,
 Nu burde den jo
 Dog atter taknemmelig være.“

Knap Ønsket var yttret, knap Ordet var sagt,
 Før Taagen var lagt,
 Og Skumringen flygted fra Jorden.
 Dugdraaberne drypped fra Guldregnen høi
 Paa røde Levkoi,
 Og sydlig sig farvede Norden.

Da Sangersten aabned sit venlige Blik,
 Just Solen opgik,
 Og smelted den Indiges Hierte.
 Hun studsed, hun troede sig vaagnet i Rom,
 Hun skued sig om,
 Og fandt sig i Skoven hos Hertze —

Blandt trofaste Venner, som onste saa froe:
 Her længe du boe
 I Dalen, naar aarlig den grønnes!
 Gid længe Naturen her vandre dig see,
 Du venlige Fee!
 Og huldt ved din Trolddom forskionnes.

Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest.

Den 31te Juli 1815.

Da første Gang en Flod med sine Blomsterstrande
 Nomadesværmene holdt, og standsed vilden Helt;
 Da den blev Sværmene kjær; da fremfor alle Lande
 Nu Kampen elskte det, hvor fast han slog sin Telt —
 Da sølte Hjertet dybt: Af Alt, hvad Sielen kiender,
 Staaer sligt et Samfund først, der aldrig skilles ad.
 Og Veret hærder sig, og under Kunstens Hænder
 Steg af de brændte Tegle forunderlig — en Stad.
 Det blege Seildug veg med sine smalle Snore
 For malmbedækte Taarn paa roden Kampemuur.
 Det alt før lette Fri forbandt sig til det Store,
 Og Kunsten i Triumph beherskede Natur.
 Dog sølte Mandens Bryst bag sine stærke Plader,
 At ei til Sikkerhed Vilkaarlighed er nok,
 Og at et Folk saa lidt undvære kan en Fader,
 Som Dalens Hytte med sin muntre Børneskole.

Og for at undgaae Tvist og slig en Jld, som foger
 I Landets egen Barm, i Fredens Tempelhiem,
 De valgte sig en Drot, som tænker og som vaager
 For sine Sonners Held, og som forener dem.
 Da bar de ham paa Skiold, ved Harpens Høitidstone
 Den drabelige Helt blev sat paa Thinget ned,
 Og om hans Tinding sank den kongelige Krone,
 Hvis Ring betyder: Pagt og skion Samdrægtighed.
 O, altid var den Dag kjær for det danske Hierte,
 Det vidner Sagas Bog med Blinken bag sit Støv,
 Naar dybt i Egelund den evigunge Herthe
 Kring Skioldungsløffen vandt sit moderlige Lov.
 Og, Dag! du kom igien, det vil en Fremtid sande;
 Orkanen fierned sig med sine Tordenbrag,
 Sig Siolund hæver fro af sølverblanke Bande,
 Den svandt, den mørke Nat, og det blev atter Dag.
 Den fæle Hydra Tvist har ikke sonderrevet
 Samdrægtighedens Bryst med skarpen Tigerklo.
 „Hvad dansk var, bliver dansk!“ Det har Naturen skrevet,
 Den Skrift kan Uretfærd ei bort med Blodet toe.
 Hvem takke vi derfor? Hvem holdt i Faderarme
 De grønne Der fast til gyldne Jotaland,
 Da trindt Naturen stialv? Det gjorde han med Varme,
 Det gjorde Frederik, den ægte Søn af Dan.
 Saa sikkred Baldemar — ei Himlen os forlader —
 Bed Keiser Ludvigs Hof sit Fædreland i Lon;
 Den stolte Gerhard faldt — og Margaretas Fader
 Blev den, som fort tilforn var kun Christophers Søn.

Høitidelige Borg, hvis Mure meer sig hårde
 I siubekrandsste So ved Maanskin og ved Sol!

Du dunkle Bøgeskov, hvor Christian den Fjerde
 Sad som en Fader tidt i steenudhugne Stol!
 Mærk vel dit Held i Dag. Den vante Taushed viger;
 En Brimmel sværmer nu, hvor eensom Vandrer gif,
 Og paa det stolte Taarn, som rankt fra Bandet stiger,
 Med Taarer kasted hen et rørt Tilbageblik.
 Nu suzer i din Nat en Hær af lyse Straaler,
 En munter Glædesild ved Fædrelandets Fæst.
 Hvor ellers Lyset kun de tauje Mure maaler,
 Indfinder pludselig en Skare sig til Giest.
 Du snevre Kirke hist! din lille Hvelving fyldes
 Af Landets bedste Mænd; den svandt, den stille Sorg.
 Guldkrone med Rubin! din Skionhed atter hyldest;
 Vystreisen gjør du did fra gamle Rosenborg.
 O, længe gjøre du ei atter denne Reise,
 Lig trygt i mange Aar, beklædt med ædelt Stov,
 Berør hans lyse Haar, og lad ham siden kneise
 I sine Sonners Kreds med friske Egeløv.
 Ja, Fredrik! see dit Folk, bemærk den glade Brimmel;
 Maria! Moder! lyt til dine Døttres Fryd.
 Alfader glæder sig, og fra sin lyse Himmel
 Han signer eders Liv, og kroner eders Dyd.

Folkesang

ved Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria
 Sophia Frederikas Kroningsfest.

Hvi samler sig om gamle Slot
 En talrig Sværm til Glæde?

O, see ham hist den elskte Drot
 For Alles Afsyn træde!
 Nu fryder sig det danske Folk,
 Og hver vil Festen prise.
 Vor Tunge være Hjertets Tolk,
 Lyd høit, vor Folkevis!

Guld frandsjer nu din lyse Lok,
 Demanter og Rubiner;
 Men sku i dine Sonners Flok,
 Læs dine Døttres Miner:
 Hvert Hjerte da, vor Frederik!
 Saa tro som Guld du finder,
 Og for vort Dies Taareblik
 Demantens Glands forsvinder.

Hvo svæver over Borgen der,
 Hvor Gyldenspiret funkler?
 En Cherub med sit Flammesværd,
 Som Stiernen selv fordunkler.
 O, kiender I ham ei igien?
 Kan slig en Aand forfærde?
 Den gamle Fædrelandets Ben,
 Kong Christian den Fjerde.

Bygmesteren for Borgen staaer,
 Og ved sin Vt sig fryder.
 „Dig Himlen stienke mine Aar!“
 Saa diært hans Stemme lyder;
 „Som jeg, du fristed Vist og Sorg,
 Som jeg, du kraftigt virke!
 Beskiern som Helt min gamle Borg,
 Bær Fader for min Kirke!“

Hvo nærmer sig saa hvid og klar
Paa stille Nattevinde?
Ak, det er, store Baldemar!
Din venlige Fyrstinde.
Hun synger: „Gamle Folkesang!
Om Dagmar kan du tie.
Den Blide lever anden Gang
I Frederiks Marie.“

O, elskte To! Gud knæle saac
Nys i sit Tempel eder;
Han hører fra sit høie Blaa,
Hvad Danerfolkets beder:
Gid eders Liv, en evig Vaar,
Maa blomstre, Dan til Lykke,
Til Alderdommens Sølvhaar
De gyldne Kroner smykke!

Apol og Muserne.

Du, som paa Ethen throner,
O Musa! hør min Sang,
Lad Harpens høie Toner
Forkynde Hiertets Trang,
Lad fra det fjerne Norden
Med Bøven over Jorden
Henklinge Strængens Lyd.

Saa vidt som Solen rækker,
 Som Flora Jorden dækker,
 Som Aanden virker Dyd,
 Og Hjertet slaaer af Fryd,
 Dit Tempel staaer, Beninde!
 Og det vil aldrig svinde.

Tidt Jupiter nedsender
 Sit Lyn mod Tidens Son.
 Med sine stærke Hænder,
 Gi rørt af Stovets Bøn,
 Neptun omvælter Bolgen,
 Kun ivrig i Forfølgen.
 Og lumsk er Terras Graad;
 Thi grumt i sine Arme
 Hun slukker Heltens Barme,
 Naar Parcen skær hans Traad.
 Cythere spotter Graad.
 Tidt Ceres Livet hader,
 Og lukker sine Lader.

Blind sidder Themis ofte
 Af Uretfærdighed.
 Fra sine Høielofte
 Stolt skuer Ballas ned.
 Og Mars, den vilde Tiger,
 Da meer affkyldigt skriger,
 End i trojanske Krig.
 Titanen har ham fundet,
 Titanen er ei bundet;
 Og Jorden strøes med Liig.
 Og Bacchus leer ad Svig;

Han sine Druer kryster,
Og drufner Sorg i Lyster.

Hvorhen skal Hjertet flygte,
Af Magterne forfulgt?
Hvad har de Grummes Rygte
Forskiønneth og fordulgt?
Hvad mildner vore Tanker?
Har Haabet da sit Anker
Saa dybt i Hjertet sat,
At det vil ikke vige,
Om tusind Dolke snige
Sig i en evig Nat?
Hvori bestaaer vor Skat?
Hvad Magt den Gysen hæver,
Som Verden giennemløber?

Som Lyset, da uventet
Det giennem Chaos brød,
Opklarte Firmamentet,
Og endte Livets Nød,
Saa, Solens hulde Fader!
Apollo! du oplader
Dit Die for vor Færd.
Du spæden Dyd vil pleie,
Du speider Tidens Veie,
Og skienker den sit Værd.
Du styrer Heltens Sværd,
Du byder Musen synge,
Og Glæder sig forynge.

Som Fader, der maa prise
 Hvert Anlæg hos sin Søn,
 Seer Jordens Daad den Vise,
 Og Jorden blier ham skion.
 Hvad kan man bedre vente
 Af dette Halvsuldendte?
 Men dog Fuldkommenhed
 Staaer frem af dunkle Farve;
 Og brudt i broget Farve,
 Seer Lyset til os ned,
 Og skienker Hjertet Fred,
 Naar rolig du betragter
 I Afstand Jordens Fagter.

Og Muserne fornoiet
 See ned fra Skyens Rand,
 Med muntre Smil i Diet,
 Paa Havet og paa Land.
 Den blodig mørke Scene
 Forædler Melpomene
 Ved Clios Forsterblik.
 Den Kamp, som Jorden leger,
 Terpsichore bevæger
 Til Dands og til Musik.
 Paa sine muntre Binger
 Thalia Glæden spaaer.
 Urania sig svinger,
 Med Stierne i sit Haar.
 Høit over Jorden throner
 Skionhed og Kraften da,
 Og hellig Sandhed toner
 Af Polyhymnia.

Til denne Biergets Tinde
 Med lyjen Burpursty,
 O, lad os Veien finde,
 Og ingen Fare sty!
 Der kroner og belønner
 Apol det raske Mod.
 Op, ædle Musasønner!
 Op, Vt af gamle Rod!
 Fortvivlelser og Smerte
 Kun boe i Taagers Dal,
 Et modigt Heltehierte
 Ei synker under Qval.
 Forenet lad os stræbe
 Mod dette heie Maal;
 Et Kys af Musers Læbe
 Er alle Glæders Skaal.
 Den Regn, som Jordens Tue
 Dervede gjør forsagt,
 Slaaer Iris til en Bue
 Med syvfold Farvepragt.

Sang

i Anledning af

Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.

Den 18de September 1815.

Til, hulde Sommer! iil ei bort,
 Din Glæde vared alt for kort.

Kom, Sol! du rige Livets Kilde!
 Og stienk os nogle Dage milde,
 Lad Høsten med fornyet Glæde
 Vor Fæst med sin Natur forskionne,
 Med Haabets friske Ewiggrønne,
 Med Kiærlighedens Asterfrands.

Mildt hæver sig i Skoven, smukt
 Af Bøgestammer indeluft,
 Imellem Blomster Glædesborgen,
 Saa fri for Pragt og fri for Sorgen.
 Al, hvorfor er din Røst saa svag?
 Lad, Hertha! dine Toner lyde,
 Hvert Hierte sig i Dalen fryde:
 Det er din Christians Fødselsdag.

Gid længe her, Naturen tro,
 Som ved sin Leirekilde Gro,
 Ham Freia, Mimer, Bragi lønne!
 O, længe han vor Kredss forskionne!
 Her, Christian! svandt din Ungdoms Baar,
 Her Solen skal din Sommer skue,
 Og smile til dig fra sin Bue,
 Og signe dine sidste Aar.

Sang
i Anledning af Dronningens Fødselsfest.

Den 28de October 1815.

Smyk, Hyrde! Bæggen om din Hytte
 Med Eviagrontets Krandsje hiit;
 Hent dybt fra Skoven, raske Skytte!
 Til Jægerhuset Egens Qviit;
 Bryd, Fisser! yndigt Vaadens Bue
 Med friske Siv, med Muslingstal;
 Kald Gladen, Borger! i din Stue,
 Og Festen, Ridder! i din Hal.

Raar efter Aarets travle Dage,
 Til Slægters Lyst i Borg og Braa,
 Den Morgen vender huldt tilbage,
 Da elskte Moder Lysset saae:
 Hvo jubler ei? hvo frydes ikke?
 Hvo knæler ei for Almagt ned
 Og tolker omt med Taareblikke
 Den Elskede sin Kiærlighed?

Den store Tanke: Moder, Fader,
 Udvide sig til: Fædreland,
 Og Taaren, som vort Die bader,
 Nu flyde tro for gamle Dan.
 Hver Danejoster, Danebroder
 Høit hæve den foreente Røst:
 Maria! du vor fælles Moder!
 Lev længe, dine Born til Lyst.

Straal huldt, uskyldig som en Engel,
Fra Thronen med din Frederik!
Dit Scepter er en Liljestængel,
Din Majestæt — et venligt Blik.
Som Rosen om den ranke Stamme,
Du slynger dig til Kongens Favn.
Bed Kiærlighedens Altarflamme
Velsigne vi dit Modernavn.

Selskabssang

paa Hendes Majestæts Fødselsdag.

Naar Bacchus besjæler i Glædernes Chor,
Da trænger den muntre Begeistring til Ord,
Og hurtigt ved Druen udvilles den Lyst,
Der gløder i Asten, i Menneskets Bryst.

Men ofte det omvendt med Dyrkelsen gif:
Da vakktes ei Glæden ved Sang og ved Drik;
Hvor Kiærlighed luer, hvor Trostøb er Præst,
Der fremvirker Glæden en Sang og en Fæst.

Ei vildt, som Bacchanter, bestige vi her
De svulmende Bierge med heftigt Begier;
Paa Fædrelandsaltret med Gratiers Krands
Og vinker Pocalen i renefte Glæds.

For hvem er den baaret, for hvem er den fyldt?
 For hvem er Solvbageret lueforgylt?
 O, læser den Skrift, som paa Hvalvingen staaer:
 Maria! vor Dronning! vi hædre dit Nav.

Vor Dronning! vor Moder! vor Glæde! vor Trost!
 Vi mindes din Dag i den fildige Høst.
 Den stienker ei Blomster, men Frugt uden Tal;
 Betsignet af Danemark være den skal.

Saa tidt som Pomona den bringer igien,
 Forener den Hjerter, og Ven med sin Ven.
 O, længe du smile, for Sorgerne fri,
 Gudinde for Betskabets Alharmonie!

Sang

i Anledning af

det Dramatisk-Litteraire Selskabs 35 Aars Stiftelsesdag.

Den 7de December 1815.

Som Skuespil man har sig forestillet
 Vort hele Liv. Det gif naturligt til:
 Hvis Skuespil af Livet er et Billed,
 Maa Livet være det af Skuespil.

Hvad er et Huus vel Andet, end Couliøse,
Som staffet kun i Tidens Drama staaer?
Mon Taget meer bestiermer Qvindens Jøse,
Naar Bomben falder, og naar Luen slaaer?

Mon Solen vel i sin Taagekampe
Bed Middagstid i Vintrens Frost og Gys
Har mere Glands, end en Theaterlampe,
Der brænder dæmpet med sit Tryllelys?

Behøver man ei overalt Souffleurer,
Der hviſke kan et Ord til rette Tid?
Behøver man ei stedse Directeurer,
Der selv paatage sig det værste Slid?

Vor ei til Stats, som til et Selskabs Væge
I sælles Kraft medvirke hver Person?
Maa ikke hiſt, som her, man Rollen lære,
Før man kan spille den til Perfection?

I Livet, som paa Scenen, Stierner blinke;
Skiondt Glitter tidt, det ikke Mængden veed.
Desværre, hvor kan vel undværes Sminke?
Og hvor maa snidt ei Tæppet falde ned?

I Livets, som i Scenens bedste Dramer
Det hulde Kion fortienner største Tak.
Hvad gjør vi vel, naar vi har ingen Damer?
Vi spille Kort, og smøge vor Tobak.

Vi see det klart, at Verden og Theatret
 Har een Natur, som samme Skiebne spaaer;
 Vel begge tidt kan vorde omkalfatret,
 Men begge dog aldeles ei forgaaer.

Vort Selskab seer alt skiffeligt i Tiden,
 Dets Ælde gav det en ærværdig Rang;
 Og var jeg til, da var jeg saare liden
 Den Aften, da det spille første Gang.

O, gid det staae, som Egens friske Stubbe,
 End treti Aar, et ærligt Bønnelag!
 Og gid Enhver som sølverhaaret Gubbe
 Da driffe med, saa kraftig som i Dag!

Sang paa vor Konges Fødselsdag,

den 28de Januar 1816, for det Harmoniske Selskab.

I Krigens Larm, naar hoit Kartovens Torden
 Forfærder mellem blege Liig;
 Naar vilde Mars henbroler over Jorden,
 Og døver Faderløjes Skrig:
 Da glemmes dog ei Kongens Dag,
 Den hædres under Vaabenbrag.

Har Despotie lagt Bom for Havets Strømme,
 Og standset Sydens Fart til Nord;
 Har Bacchus tabt sit skionne Herredomme,
 Mens uplukt modne Drue groer:

Den sidste Skaal dog glemmes bedst
Til Landets Faders Fødselsfest.

Men har vi Fred; kan atter Riolen rinde
Saa frit, som før i gyldne Tid;
Kan Frugtbarhed fra Syden sig forbinde
Med ædle Nordens Kæmpeslid:
Da smiler Bacchus selv som Giest
Bed Danerkongens Fødselsfest.

Lev, Fredrik! lev! For Haabet viger Sorgen.
Du er vort Hierte dyrebare.
Med Skyer dækt du skued Livets Morgen,
Din Dag skal vorde skion og klar.
Dit Blik er Fred, Fred er dit Navn,
Vi hilse dig i Glædens Favn.

Sølvbryllupsfesten i Leire.

Hvor kan vel i det skionne Danmark bedst
Hoit helliges en kjær Grindrings Fest;
Hvor bedst kan Tanken over Tiden seire,
Om ikke, langt fra Rutidslarmen, her
I Skyggen af de stærke Bogetræer
Bed Jsefiordens minderige Leire?

Her viste sig det unge Heltemod,
Her flød det sundeste, det bedste Blod,
Her skienktes Mioden i de gamle Sale.

Men Hallen sank i Gruus — hvor er den nu?
 Hvor, ædle Frode! høie Rolf! est du?
 Bag store Stene ligge de i Dvale.

Her seiled med Guldkollen Gram forbi,
 Den raske Hading gif ad denne Sti,
 For han blev Musturveg en grum Betvinger,
 For han paa Handuan fik kølt sit Had,
 Og stak i Brand den murefaste Stad,
 Da Svampen tændtes under Svalevinger.

Dog — gjorde Kamp blot Heltetiden fro?
 Nei, hist i Dalen fandt sin Kilde Fro,
 Her stod han lykkelig og vel til Mode;
 Og hist, hvor nu opgraves Kampebeen,
 Skrev sine vise Love paa en Steen
 — En Moses for sit Land — den Fredegode.

Alt Jordist synker, stiger, og forgaaer,
 Grindringen kun som en Skygge staaer,
 Og nærmer sig paa brede Aftenvinger;
 Da hæver med Begeistring den sin Røst,
 Dens Graad er Lindring, og dens Billed Trøst,
 Den peger op til Himlen med sin Finger.

Bort hele Liv er kun en broget Drom,
 Fremsthyndt af Stormen flyder Tidens Strøm —
 Og knuses ofte bleg paa haarde Stene;
 Dog, blaae Kiærminder langs med Bredden staaer,
 Og om det grønne Blad i Livets Vaar
 End minder Høstens gyldendufte Grene.

O, seer tilbage, elskte Brudepar!
 Paa al den Fryd, som gaa'et og som var,
 Saa er af Sielen den forsvunden ikke.
 Grindringen er store Dyders Trost,
 Thi den forvandler Smerten selv til Lyst,
 Og gjør en Evighed af Diebliske.

Gid Hertha længe her jer skue froe!
 Groes Kilde flyde salig med sin Ro!
 I eders Hierter er den eder givet.
 Med Saga kan I stolt tilbage see,
 Thi Aldren skjuler ikke med sin Snee
 Den Rose, Dyden plantet har i Livet.

Til Kongen

ved Fugleskydningen den 8de August 1816.

Fra det kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab.

Det hvide Telt staaer stolt paa vore Kyster,
 Og Røgen slynger sig i Sky;
 Kartovens Larm den grønne Fjællede ryster.
 Beleires atter Aæls By?
 Hvi tordne Kartover til Lurernes Skrig?
 Raser alt Thor paa de blodende Liig?

Men Aæls Stad velsigner Fredens Dage,
 Og aander Glædens milde Ro.

En broget Sværm gaaer frem og gaaer tilbage
 Hen over stunkne Vindebro.
 Og venligt ved Graven i Boldenes Læ
 Bløder kun frodige Kirsebærtræ.

Lor Qvinden selv saa munter og fornoiet
 Sig nærme Kampens fæle Maal?
 Jeg mange seer med stielmske Blik i Diet,
 Men ingen Skjoldmo klædt i Staal.
 Hvi samles om Teltet den stimlende Hær?
 Hves I over de Blødende der?

Ustyldig Lyft, som Livet os forsøder!
 Nu Kampens Leg os forestaaer;
 Men kun i Dag det Bægret er, som bløder.
 Saa har det blødt fem hundred Aar;
 Thi Sekler henrunde paa Tidernes Flod,
 Arelstads Samfund uroffeligt stod.

Et Hurra nu! thi Kongen er i Hæren,
 Han sidder trygt blandt sine Mænd.
 O største Held, som langt gaaer over Gren:
 Du, meer end Drot! du, Folkets Ven!
 Fredsalighed trykke dig huldt til sin Tavn!
 Fred er i Himlen, og Fred er dit Navn.

Frederiksberg.

Til Danmarks Dronning Maria Sophia Frederika.

Hulde Fyrstinde, som elsker de Steder,
Hvor sine hellige, barnlige Glæder
Digteren nød!

Tor mellem Iduns besaaede Sønner
Gien dig velsigne, fordi du forskionner
Baldet, hvoraf hans Lyfsalighed flød?

Tidlig som Barn var jeg vant til at skue
Blidhedens, Dydens og Fromhedens Lue
Stærkt i dit Blik.

Hvergang jeg saa dig i Kirken andægtig,
Hvergang jeg saa dig i Høisalen prægtig,
Anelser jeg om det Bedste fik.

Vel har du vidst, at i Sommer forvovent
Med mine Smaa jeg mig sneg giennem Skoven,
Hegnet for dig;

Men du har gierne tilladt mig at tænke
Længt paa min Ungdom fra hellige Bænke,
Hvor mine Minder tilsmiledes mig.

Aldrig en Skov jeg saa yndig har funden,
Riser for mit Hierte, som Søndermarks-Lunden,
Aldrig et Tag

Guldt majestætisk og skiont for mit Die,
Som Frederiksberg med de lysgule Floie
Paa en forfriskende Midsommerdag.

Und da nu Skialden den festlige Glæde,
 Henrykt med Harpen i Hallen at træde,
 Und ham din Glands!
 Og hvis opmærksom til Sangen hun lytter,
 Dronningens Bisald, o Daphne! jeg bytter
 Ei for din Laures livsaligste Krands.

Til mit Hiem og mine Børn.

Den røde Sol gaaer ned bag gyldne Bæng.
 I Skumringen jeg stemmer Harpens Stræng,
 Og synger dig, min Barndoms friske Minde!
 Den store Sværm har Træerne forladt;
 Nu skinner Maanen i den klare Nat,
 Og Buxten gyser i de sagte Vinde.

O, elste Barndomssegn! hvor mangen Gang
 Har jeg med Beemod lovet dig en Sang,
 Naar dine Syner stod for Siælens Die;
 Naar langt fra dig, paa Floder eller Fjeld,
 Jeg skued dine Solver-Kildevæld
 At vinke mig til Siællands Blomsterhøie.

Jeg sang min Sorg i Aftnens dunkle Stund,
 Naar Nattens lyse Skive, guul og rund,
 Paa een Gang saae til mig og mine Kiære;
 Begræd mit Savn, med Haanden under Kind,
 Og bad den flygtige, den snare Vind
 Mit Suk hen over Østerjoen bære.

Nu er jeg her, nu atter her jeg staaer.
For første Gang igien i tretten Aar
En Hytte jeg af dine Grene bygger.
Min Graad, min Ild forvandler sig til Ord.
Jeg veed, at her min Sanggudinde boer
Bag Valnød- og Kastanie-Træets Skygger.

Kom, I velsignede, I elskte Børn!
Med eder vil jeg staae for Rosens Tiørn,
Og dvæle ved ethvert mærkværdigt Minde.
End er jeg Barn, og glæder mig, som I;
Den søde Blomstertid er ei forbi,
Nei, nei, med Døden skal den først forsvinde.

Endnu I ikke denne Sang forstaaer;
Men naar som Olding jeg med Solverhaar
Mit sidste Ly ved eders Arne finder,
Da skal Charlotte læse mig min Sang,
Og jeg skal smile venligt hver en Gang
En Taare lister sig paa hendes Kinder.

Men har alt Søvnens Broder venlig luft
Den kiære Faders Dø, Glammen slukt,
Og hviler han med Moder hist i Haven,
Da skal I læse Digtet alle Tre
En Vinteraften, naar den hvide Sne
Med fine Englevinger dækker Graven.

Slottet.

Hiemmet's Grindring, som Borgmurens Mester,
 Kneiser ved Barndommens speilklare Flod;
 Og hvad alt Drengen at føle forstod,
 Føler ei bedre den ældere Mester.

Donauen flyder,

Rilen sig bryder

Bei giennem Steen, over Dal, giennem Krat:
 Udspringet skiules af evige Nat;
 Men for de Bover, saa mægtige, vilde,
 Taffer kun Floden sin hellige Kilde.

Jldlandets Son i sin dyriske Rede
 Elsker sin Taage, sin Pels og sin Snee.
 Lad Kamtschadalen Italien see;
 Alt, hvad han føler, er Mathed og Hede.

Bring Lazzaronen

Hurtig fra Zonen,

Hvor han, som Fugl, under Hvælvingen boer,
 Hermelinflædt, til det taagede Nord;
 Heller han ligger paa Steen ved dit Alter,
 Sanct Januar! som en Tigger i Pjalter.

Selve den stille, koldfindige Borger,
 Ikke for fattig, og mindre for rig,
 Bien i Gellen, i Vikuben liig,
 Altid betænkt kun paa Næringens Sorger;

Baager og sover,

Intet sig lover,

Intet gienkalder, af Dromme forført —
 Føler dog meer, end sædvanlig, sig rørt.

Naar han det Huus og den Stue forlader,
Hvor han først kiendte sin Moder og Fader.

Stilhed og Storhed, I høie Gudinder!
Først har I opdraget Sangerens Bryst.
Gensomheds gyseligheilige Lyst
Giester min Bakke, naar Somren forsvinder.

Sneen bedækker

Træer og Hækker,

Stormen afholder den mylrende Sværm,
Natten kun raaber: Grindring dig nærm!
Og over Lindenes klare Krystaller
Aneiser mit Slot med de dæmrende Haller.

Her har jeg vanfet i tidlige Morgen,
Herlige Timer tilbragte jeg her,
Følte ved Sneens oplivende Skiær
Kunsten, hvis Genius byggede Borgen.

Guldt Malerier

Barnet indvier

I den fortryllende, brogede Kunst.
Videt jeg mærkte til Taagernes Dunst.
Vindige Landskaber! deilige Qvinder,
Hiertets fortryllende, første Veninder!

Hijsset jeg seer dig, du blomstrende Skionne!
Smekker, i staaifarvet Taft er du snørt;
Kulshorte Maste fra Panden du rørt
Hæver, for sødt med et Smil mig at lønne.

Hijsset en Pige,

Frisk uden Pige,

Sidder med Sytoi og Naal i sin Haand,
Underlig klædt, med kalkunrøde Baand,

Kinden oplives af Ungdommens Tonder;
 Hun er en Datter af romerske Bønder.

Oppe paa Loftet er Gudernes Taffel.
 Hift sidder Jupiter, stærkest af Magt;
 Venus i Nøgenheds blændende Dragt.
 Guderne bruger ei Kniv og ei Gaffel.

Gyldene Kummer

Nectaren rummer.

Hift sidder Hercules, kraftig og stor.
 Skyerne bære det herlige Bord;
 Og mens de tomme de kunstige Skaaler,
 Sundhed og Glæde fra Læberne straaler.

Kunde jeg smage den svulmende Drue
 Hift, som paa Billedet vinker saa rød!
 Tavlen er flad kun, og Farven er død.
 Kan du ei smage, saa kan du dog skue.

Siarlen ved Diet

Seer sig fornoiet.

Reneste Nyden, som aldrig forgaaer!
 Ikke du trænger til rigere Kaar.
 Gubben i Hytten og Jarlen paa Borgen
 Frydes ved Solen hver Aften og Morgen.

Ind i den lysfeste Sal vil jeg træde,
 Grøn, som mit Haab, og med Billeder klædt.
 Frelseren straaler i klar Majestæt.
 Hvorfor maa Qvinden saa bitterlig græde?

Lumst Pharisaer,

Stolt Saddusaer!

Herlige Rubens! jeg aner din Magt.
 Frelserens Skionhed, Forræderens Pragt!

Hvortil med Stene den ivrige Kasten?
Skrobelighed, kan den tugtes af Lasten?

Evig i Skummet her Klippen sig bader,
Sårpen nedbruser i Afgrunden brat.
Hist aabenbarer i dæmrende Nat
Mørk sig for Helten den myrdede Fader.

Abildgaard taler

Steds, naar han maler.

Mørk var hans Siæl, men høitidelig stor.
Skionte du paa ham, du taagede Nord?
Jld var hans Aand; hvad hans Pensel forægte,
Atter de heftige Luer fortægte.

Her sidder Christian med Purpur og Krone,
Rigsæblet blinker, og Silken er hvid.
Malet af Juel med den træffende Flid,
Skulde det sendes barbariske Zone.

Vel, at Barbarer

Ei det bevarer!

Taus, som en Skytsengel sidder han her.
Reen er Demanten paa Scepter og Sværd.
Sang mig en Digter om Fyrsten i Pragten,
Jled jeg hid, for at udfinde Dragten.

Oldtidens Kroner og Sceptre jeg glemte,
Agted ei Guldets og Stenenes Skat,
Naar paa sin Hest, med sin kantede Hat,
Hviset mig mødte Kong Fredrik den Femte.

Aftnen var rolig;

Ned i sin Bolig

Dalede Solen, og kasted sit Skiar.
Munter han iler paa Gangeren der.

Frodig den skummer, og grøn er ham Dragten,
Fredelig Drot er en Elsker af Jagten.

Digteren sjunger ved Harpen med Rette:
„Sindet indsnærpes i Sneverheds Muur“.
Hiertet udvides ved Kunst og Natur;
Hvo vil om Sandhed saa soleklar trætte?

Hvælvede Tale

Diærvere tale,

Tale til Sielen et ædlere Sprog,
End den forfuende, fugtige Krog.
Barnlige Blikke, som dvælte paa Gaarden,
Tidlig alt vantes til Skionhed og Orden.

Her, hvor om Somren i prægtige Række
Konge med Dronning og Storre med Stor
Sidde ved hvide, draperede Bord,
Hvilket de solverne Fade bedække;

Her i November,

Selv i December

Drengen gif om, af Comodier fuld,
Agted ei Gensjornhed, mærked ei Kuld,
Digted et Skuespil, spilled det ene,
Høit, for Lampetternes gyldene Grene.

Kirken sig aabner, saa yndig og liden.
Folte jeg mere paa Vandringen vel,
Da jeg besaae det sextinske Capel? —
Christus ved Nadveren, Judas ved Siden.

Orglet sig hæver,

Tonerne hæver.

Elfenbeens, solverne Piber saa smaae,
Prædikestolen med Timeglas paa!

Kirken var tom; men for indbildte Christen
Snart var jeg Præsten, og snart Organisten.

Solen saa venlig til Sneen udvinker,
Jernporten fiøre de Bønder forbi.
Loverdags=Eftermiddagen er fri.
See, hvor Demanten paa Grenene blinker!

Bonderne bane
Bei for min Kane.

Drengen med Slæde ved Slotsporten staaer,
Snoren bag Bognen behændig han slaaer,
Siddet, og slingrer, og kører mod Binden,
Fryser paa Fingre med Roser paa Kinden.

Gruusomme Bonde, som trued min Glæde,
Da du at fiøre Tilladelse gav,
Blot for at rove mig, listig og lav,
Vinterens Morstab, min elskede Slæde!

Hen du dig boied
(Lumskhed i Diet),

Gribe du vilde den strammede Snor.
Da var min Skræk og Forsærdelse stor.
Ikke dog derfor jeg Modet lod glippe,
Slog dig med Kieppen; da maatte du slippe.

Hvorfor jeg Slæden saa nødig mon miste,
Skiondt den var slet kun af umalet Træ?
Længe paa Loftet bestovet i Læ
Stod den i Mørket, og Ingen det vidste.

Hvem, kan I giette?

Fredrik den Siette,

Fredrik som Barn har min Slæde tilhørt,
Danemarks Konning i Slæden har fiørt.

Skulde da nedrig jeg lade mig rane
 Feig, som en Ridning, af Bonden min Kane?

Henne paa Dammen jeg glider et Stykke,
 Hissjet jeg seiler paa Gadefiaers=Jis.
 At jeg da ikke blev Bolgernes Priis,
 Bar for Aladdin en uventet Lykke.

Skibet var strandet,

Dybt alt i Bandet

Skipperen laae; man i Beiret ham traf,
 Drivende vaad fra sin Skjorte til Trak.
 Da han kom ind, og fik tørrede Klæder,
 Vilte han atter til Skøiternes Glæder.

Lusmørket kommer, og Aftenen sig nærmer.
 Drengen sig sniger fra Vinterens Gys
 Ind til sit Bord med det enkelte Lys.
 Vældige Mure for Stormen bestiermer.

Kattige Stue!

Svag er din Lue,

Stærk nok for Stilen i Bogen at see.
 „Hør, hvor den syger den vældige Sne!“
 Videt han mærker, at Stormene brage,
 Læser i Reineke Foks og Rolf Krage.

Hovudet til Armen han støtter paa Bordet,
 Medens paa Brikken hans Moder saa fiær
 Smører ham Brødet, og Pølsen ham skær.
 Neppe fra Moderen mærker han Ordet.

Langt over Soen

Er han paa Den

Hissjet hos Robinson, elsker hans Daad,
 Hielper ham trolig at hugge sin Baad,

Følger i Hulen ham tidlig og sild,
Gyser for Fredag, og skyder de Bilde.

Gamle Romaner, min tidlige Glæde!
Eder om Vintren i Bøndernes Flok
Hented fra Staden jeg, bar paa min Stof,
Bundet som Bylt i et blaataernet Klæde.

Felsenborgs Klipper

Aldrig jeg slipper,

Scheherazade! din morsomme Nat,
Brune Mands Skrifter, og Fablernes Skat,
Uglspil, og Væssel, Tom Jones, Glarisse,
Hellige Bibel, og aandelig Bise.

Fader i Slaaprok, i Lænestol-Krogen,
Heit for os læste saa mangen en Gang,
Medens i Varmen den lille Present
Tidt ham forstyrred, og slikkede Bogen.

Klokken nu brummer,

Talen forstummer.

Nu er det Tid, man sig foier til Seng:
Fader og Moder og Datter og Dreng.
Af man sig klæder. Naar Lyset ei brænder,
Aftenbøn læses med foldede Hænder.

Skolerne og Kirken.

To Huse kneise hist bag Træers Grene.

Det ene

Er pudset op, saa det har Skif;

Men da det bar endnu sin gamle Kiole,

En Skole

Det var, hvor Børn tilsammen gif,
 At lære læse, strikke, sye i Ramme
 Af en halvfierdsjindstøve Mars Madame.

Knap fire Aar var endt i Paradiset,
 Med Rijet
 Min Fader mig af Eden jog.
 Jeg seer endnu ham true mig i Raffen
 Paa Baffen;
 Jeg troer dog ikke just, han slog.
 Jeg skulde ned, min Kundskab at udvide,
 Og vilde heller paa min Kiephest ride.

I Skole nodig, som man vel kan tænke,
 Paa Bænke
 Jeg med de andre Poge sad.
 Den gamle Kone holdt os strengt i Ave.
 At stave
 Vi lærte, læse udenad.
 Og naar vi ei hvert Bogstav kunde fiende,
 Saa slog hun os med Dvnenes Bøgebrænde.

Hun havde ogsaa den blandt flere Skiffe,
 At pille
 I Hovedet med Fingerbol.
 For Næsten var hun inderlig gudsfrøgtig,
 Og dygtig
 At tæmme Byens unge Føl.
 Var Lectien lært, vi aldrig turde snaffe,
 Men legte med lidt Snug af vores Frakke.

Som hiøset i de gyldne Qvindesale
 Omphale
 Heracles lærte Traaden snøe,
 Saa lærte her at strikke Bomuldsstrømper
 Jeg Stymper,
 Og holde mig i stille Ro.
 Men da jeg havde rigtig lært min Fibel,
 Gif jeg Bangeliebog og Hübners Bibel.

O, søde patriarchiske Noveller!
 Hvad heller
 Vel læste jeg, end eder, da?
 Om Abraham, som sølte Faderlønnen,
 Da Sønnen
 Han vilde offere Jehova;
 Om Tornebusken, tændt af Himmel-Ilden,
 Og om Rebecca med sin Spand ved Kilden.

Paa Libanon de høie Cedre groede.
 Hift snoede
 Sig Tempelsøilen underfuldt.
 Her Levi Stamme blæste høit i Tuber.
 Cheruber
 Paa Arken smilte englehuldt.
 Hift Sodoma sank ildrød i sin Aske;
 Her David stod som Dreng med Kiep og Taske.

O, kunde hver en plump og nedrig Vælde
 Man fælde
 Saa let, som David Goliath!
 Men siden lærte jeg, at Hydra eier

Til Seier
 Tallose Hovder i sin Nat,
 Og at selv Loven i sin Drk maa grue
 For Slangen og den giftiglumske Slue.

Fra Bogeskolen Drengen avanceerte,
 Studeerte
 Hos Degnens lærde Substitut.
 Med Grammatiken da i lærde Classen
 Herr Laesen
 Mig vilde sætte absolut.
 Herr Bibe selv var velbelæst og tapper.
 I gule Kiøle bar han sorte Knapper.

Kun Kirkesangen bragte ham i Rnibe;
 Som Bibe
 Da ynkelig han ofte skreg.
 Dog lod Herr Bruun sig ei af Eligt anfegte:
 Med ægte
 Begeistring han paa Prækestolen steg,
 Og naar han tolked Jesu Død og Smerte,
 Da smelted han det barnlig-omme Hierte.

Om Somren kun i Trinitatis-Tiden
 Med liden
 Opmærksomhed jeg hørte til.
 Bag Orglet med de andre Byens Poge
 I Kroge
 Aftalte jeg det fiære Spil,
 Og mens de sang derinde Litaniæt,
 Jeg spillede Klink med Bernt paa Sacristiet.

Tilgiv, du ædle Præst, som hisset hviler!
 Du smiler;
 Du saae i Drengens unge Bryst.
 Du horte ham med svag, med uvant Tunge
 At siunge
 Sin Psalme med begeistret Røst.
 Igiennem Kirken kunde du fornemme
 Fra Orgelet den spæde Digterstemme.

O, hvilken Fryd om Julen! Lysekronen
 Til Tonen
 Da brændte med sin Messingglands.
 O, hvilken Pragt, naar hijt for Confirmanden
 I Kanten
 Af Stolen plantet blev en Krands!
 De grønne Løv med røde Baand var ziret,
 Og Bladguld flagrede fra Borgpapiret.

Endnu jeg hører Barnets spæde Raaben
 Ved Daaben.
 Forgieves man det tykke vil.
 Fra lille nogne Hoved Huen viger;
 Det skriger,
 Man døver det med Orgelspil.
 Forsigtig! bryd den ikke! spæd er Staven,
 Kort Beien er fra Daaben og til Graven.

Du fiære Orgel med metalne Piber!
 End griber
 Din Lyd mit Bryst med selsom Fryd.
 Af, mindes du, da hver en Søndagmorgen

Fra Borgen

Jeg kom, at siunge til din Lyd?
 Din Stierne klang ved Paaske Morgenrøde,
 Men Tremulanten skælved for den Døde.

Jeg sorte Kiste seer for Altret sættes,
 Og lettes
 Fra Gulvet af de sorte Mænd.
 Nu gaae de langsomt ud paa Kirkegaarden
 I Orden,
 At jorde deres døde Ben.
 Paa friske Jord jeg hen for Graven træder,
 Hvor Rebet hviler paa de løse Bræder.

Den lille Bunte hvide Sand for Præsten,
 Og Resten
 Kun sorte Muld og gule Leer.
 Nu synker Kisten, Rebet op man trækker,
 Nu dækker
 Ham Jord, han seer ei Lyset meer,
 For hist paa Dommedag, naar Englen kommer,
 At kalde ham fra Graven for sin Dommer.

Bed skumle Beenhuus, hvor man Knofter glemte,
 Jeg glemte
 Min Frygt, og saae nysgierrigt ind:
 Mon ei de brune Been vil sig bevæge,
 Og lege
 Som et Skelet i Maanestien,
 Og dandse for mig i de hvide Straaler,
 Og klappre med de tørre Hoftestaaler?

Naar da den mindste Bind i Gravens Buske
 Mon ruske,

Jeg soer, forfærdet som en Muus,
 Afsted, hen over Kirkegaardens Høie.

Mit Die

Var blindt af Phantasiens Muus.

Den fæle Døde fulgte mig paa Gaden;
 Tiigstiorten klinket var til Skulderpladen.

Bort, fæle Syn! — Og dog, de bange Dage
 Tilbage

Jeg ønsker mig som Ældre tidt.

Som Barn for meget Eventyrets Rygter
 Man frygter;

Som Ældre frygter man for lidt.

Kun Nattens Mørke viser os de Stierner,
 Som Lyset slukker, og som Dagen fierner.

Nu kommer Englen heller ei med Binger,
 Og bringer

Om Julen, hvad min Siæl attraaer,

Og svinger sig fra Stiernehimmel-Buen
 Til Stuen,

Hvor blanke Fad paa Bordet staaer;

Og ringer, mens paa Knæ i næste Kammer

Jeg synger Psalmer, Evangeliet stammer.

Dog jo! han kommer. Aldrig Englen svigter
 Sin Digter.

I mine Born som Barn endnu

Jeg glæder mig ved Juletræets Høie,

Dets Gave;
Med mine Børn jeg søler Gru,
Naar jeg fortæller dem om Trolde stygge.
End har mit Liv sit Solskin og sin Skygge.

Til min Søster.

Sophia! Solen flammer;
Forlad dit Kammer,
Kom, lad os med hverandre
I Lunden vandre.

Du, som med mig har leget,
Saa sødt bevæget,
Vinter og Sommer ene
Bag disse Grene!

Din Fødselstid jeg mindes,
Min Tanke bindes
Til Sommer-Morgenstunden,
Da du blev funden

Paa Slottet af din Broder
Hos elskte Moder.
I Svøbet blev du trykset,
Og ofte kysset.

Jeg seer din lysblaa Troie
Med Mindets Dæ.
Jeg seer dig hist i Marken,
Paa Vinterparken.

Uff, huffer du, paa Trappen,
I Lærerkappen,
Din Broer, som forelæste,
Naar Stormen blæste?

Sneemanden, plump ophoiet,
Med Kul i Diet,
Med røde Steen i Munden,
I Bindveslunden?

Raalslukne Sommerfugle?
Den store Ugle,
Som styrted i Kaminen?
Dens Nattehvinen?

Huff paa, da med din Broder
Du saae din Moder
Den sidste Qual at lide,
Med Døden stride.

Ved hendes hellige Smerte,
Og ved det Hierte,
Hvorunder begge baaret
Til Liv er faaret;

Kom, lad os føle sammen
Den første Gammen,
Som Born os atter fryde,
Violer bryde.

Følg med de søde Glutter,
Som aande lutter
Hellige Ufskylds Glæder,
Paa disse Steder.

Lad Børn os atter være!
 Kundskabens Lære
 Os ei fra Eden jage!
 Vi gaae tilbage

Til Paradiset atter
 Som Søn og Datter.
 Cheruben ei med Sværdet
 Os spærrer Gierdet.

Han seer de Mindres Bliffe,
 Og nænner ikke
 Os fra de Smaa at rive.
 Vi sammen blive!

H a u g e n.

Haugen til Søndermarken.

Ru, præ kun ei for meget
 Af dine krumme Gange,
 Med dine Grene, som i Luften række.
 Min stive Pragt er veget.
 Ei længer som en Fange
 Staaer Foraarsblomsten i den kllipte Hække.
 Ei Lindene sig strække,
 Som før, kun efter Snor med flade Mure.
 Alt Tagspyramiden
 Nedsunken er i Striden,
 Og Dgen floved Ipernbussens Bure.

De fire runde Damme
Omdannes til en Flod med Blomsterramme.

Søndermarken.

Hvi slipper du det Gamle,
Som ei det Ny kan vinde?
Som gammel fransk tilforn var du dog Noget.
Nu seer jeg dig kun samle:
Det Tvungne skal forsvinde;
Men stiv du bliver, om du end er kroget.
Hvi vil du være broget?
Det klæder dig dog ei. Behold det Stive!
Med vandomsflydte Tempel,
Som bær det gamle Stempel,
Vil du et Mindesmærke smukt forblive
Om gamle franske Smagen,
Der bryster sig med fine Aar paa Bagen.

Haugen.

Rei, Skionhed maa man følge,
Naturens Magt maa seire.
Den, som ei seile vil paa Tidens Bove,
Han drukner i dens Bølge.
Som ved det gamle Leire,
Maa atter hæve sig de raske Skove.
Gi, at man er til Hove,
Man vide maa, naar man i Haugen vanke,
Gi klemmes ind af Muren;
Men Blomsten og Naturen
Maae hæve Sielen høit til store Tanke,

At frit paa Lovets Binger
Den muntre Siæl sig mod sin Skaber svinger.

Søndermarken.

Saa melancholske, stille,
Om ikke just jaa skionne,
Tilforn sig strakte dine dunkle Gange.
Naar Fuglen slog sin Trille
I Hækken bag det Grønne,
Da glemte man tilsidst, at man var Fange.
Der lever endnu Mange,
Som mindes dig med samt dit stive Gierde,
Og tænke sig tilbage
De lykkelige Dage,
Da du blev til ved Frederik den Fjerde;
Da Laurbærtræets Kroner
I Lovens Nærhed hvælved om Citroner.

Haugen.

Ja, stod det alt i Lunden,
Som i den første Alder,
Hvad du med raske Træk har her beskrevet;
Men Lauren er forsvunden,
Mit gamle Tempel falder,
Og Loven har sin Bogter sønderrevet.
Har Dadleshygen drevet
Dig til at laste, hvad jeg nu besidder,
Saa hæv du kun din Nakke,
Og fryd dig paa din Vasse.
Jeg Borger være vil; var du en Ridder!
Jeg nytter, og du glæder;
Min Frugt mig skaffer Tak, dig Blomsten Hæder.

Søndermarken.

Og denne tatte Stimmel
 Af Mennesker, som vandre!
 Den bedste Skionhed mangler: Gensomheden.

Haugen.

Jeg elsker denne Brimmel,
 Og deler glad med Andre
 Den Salighed, som trives i mit Eden.

Søndermarken.

Naturen elsker Freden,
 For vilde Larm jo Rattergaleu viger.

Haugen.

I mine grønne Sale
 Ei savnes Rattergale.
 Naturens bedste Blomster er dog Piger.
 I denne Flor vi eie,
 Hvad Gensomhedens Stoltthed kan opveie.

Digteren.

Hvi vil I Edle gives?
 Siig, hvortil gavner Trætten?
 Hver ved sin egen Indighed oplives.
 En Krands for begge gives:
 Blondinen og Brunetten,
 Skiondt begge skionne, kan ei sammenlignes.
 I Baaren begge signes.
 Du, Hauge! strækker kølig dine Arme
 Mod Vandreru, som kommer
 I stovethede Sommer,
 At undgaae Solens alt for stærke Varne.
 Han veed, at du vil skienke
 Ham Hvile paa de perlemalte Bænke.

Hift seer jeg Søndagsfloden,
 Som grønne Træer indfatte,
 Den vælger frem i lange, tætte Gange.
 De Skionne, klædt paa Moden,
 Med Shawler og med Hatte,
 At gjøre Byens Sønners Hierter frange;
 Jeg seer Soldater lange,
 Matroser korte, Borgere med Stokke,
 Tykflivede Madamer,
 Og børnbehængte Ammer,
 De muntre Drenges, søde Pige-Floffe,
 Hift selv en Fader trækker
 Sin Glut i Bogn til dine Blomsterhækker.

Høit her i Byen lyder
 Oboer, Clarinetter,
 Lovsiale hvælve sig med Bord og Bænke.
 Saa venligt Verten byder
 Sin Viin og sine Retter.
 Et Glas til Velkomst maa han gierne skienke.
 Anstændigheden frænke
 Det aldrig kan, at du i Glæde nyder
 Med Benner Hviledagen.
 Kun maa du frydre Smagen
 Med Reenhed, som den Godes Hierte fryder.
 Elst Bacchus, ei hans Råsen,
 Og vogt dig for Silenus paa sit Åsen.

Den store Sværm jeg følger;
 I Haugen den sig spreder
 Imellem Blomsterlovene, som Bække.

Nu paa Canalens Bolger
 Et Tog sig tilbereder:
 Gondolen flyder hvid fra dunkle Hække.
 Nu Aarerne sig strække;
 Rorkarle dem i broget Pragt bevæge.
 Først Baaden frem sig lister
 Med røde Hoboister,
 Som høit paa blanke Instrumenter lege;
 Saa kommer Herreskaren,
 Og frække Damer, som ei frygte Faren.

Nu Sværmen sig paa Stranden
 Med Hestighed fremskyder;
 Forgieves hidsjet Bajonetten blinker.
 Gen trykker paa den Anden,
 Man giennem Busken bryder,
 Paa Græsset gaaes, at ei man sig forsinket.
 Thi Dannebroge vinker,
 Dets røde Flige sig i Bølgen væde.
 Fredrik og Caroline,
 Maria, Vilhelmine,
 Kostbare Fragt! I alle Danskes Glæde!
 Stolt svulmer Purpurfloret
 Med hviden Kors; thi Kongen staaer ved Roret.

Har Regnen Græsset vædet,
 Og gjort saa slibrig Jorden,
 Som Veien til den timelige Lykke;
 Udspændes Styggeklædet
 Med Lynild og med Torden,
 Mens bratte Rastevinde Busken rykke —
 Her, medens Perler smykke

De vaade Blade, man paa Tørt sig fryder.
 Thi Havens faste Gange,
 Som Ryggen paa en Slange,
 Med tørre Skorpe sine Bugter skyder,
 Saasnart kun Solen spiller
 Paa Hellas' hvide, Chinas røde Piller.

Men jeg, som vandred under disse Skygger
 Fra Livets første Minde,
 Jeg Syner har, hvor Sværmen gaaer i Blinde.

Sondermarken.

Hulde Skov, du stille Have
 Med dit Bladegang!
 Dig, min Barndoms bedste Gave,
 Skylder jeg en Sang.
 Gne her ved Aftens Stamme
 Vil jeg Lyren slaae,
 Medens Solens sidste Flamme
 Svinder i det Blaa.

Nei, jeg kan ei sidde rolig,
 Jeg maa see mig om.
 Hele Skoven er min Bolig,
 Tankens Helligdom.
 Medens Solen rød i Marken
 Som en Rose staaer,
 Viser mig hvert Træ i Barken
 Sagn fra fordums Aar.

Ind jeg træde vil ad Laagen,
Perlefarvet, lav,
Fra den grønne Gang i Krogen
Mod den store Grav,
I hvis Eng sig høine Stakke —
Bandet der slog feil.
Jorden gjorde Smallebakke
Hjst i Haven steil.

Her bag disse skønne Linder
Sag jeg mangen Gang,
Hvergang Baaren, min Veninde,
Sang sin Pindsesang.
Først som Barn med spæde Hænder
Til en Thee saa sød
Store, gule Kiærlingtænder
Jeg i Græsset brød.

Da jeg ældre blev, da loftes
Jeg fra gyldne Pragt;
Hvor de blaae Kiærminder floftes,
Droges jeg med Magt.
Mangen yndig Krands er flettet,
Frist, af Duggen blank.
Gi Kiærmindet er forgiettet,
Skiondt Kiærminden sank.

Medens Maanen hisset oven
Smiler bleg og rund,
Iler jeg til Graneskoven,
Til min norske Lund.

Hulde Gang af Poppelpile,
 Du mit Kattegat!
 I en Skynding hundred Mile
 Er jeg reist i Nat.

Maanen seer paa Biællehuset.
 Hvor det vinker smukt!
 Sært jeg føler mig beruset
 Af den ramme Lugt.
 Tynde Bro! mon ei du svigter?
 Riæft du bugter dig.
 Her til Thors og Hakons Digter
 Kaldte Nornen mig.

Skionne Syn paa Bassen oppe!
 Herligt der at staae:
 Kirken Spiir bag Granens Toppe
 Stiger i det Blaa,
 Bønder end paa Beien fiøre
 Til det fjerne Hiem,
 Sagte Vinde Lovet røre,
 Stiernen blinker frem.

Praler ei af store Fielde!
 Jeg har Fielde seet:
 Alperne, ved Vintrens Bælde
 Frygtelig besneet.
 Vængslen dog ei skulde kue
 Selv et Caucasus
 Efter denne lille Tue
 Med sit lave Mos.

Thi naar jeg botaniseerte
 Hift paa Klippen suurt,
 Skiondt sig Planterne formeerte,
 Mangled mig en Urt.
 Gi den skiulte sig bag Stene,
 Staaer ei hos Linnée;
 Thi det er en Blomst, som ene
 Barnet faaer at see.

Skionne, grønne Valnødstamme!
 Glatte Lov paa Qvist!
 Med den hvide Bark at bramme
 Seer jeg Træet hift.
 Her som Dreng til mine Fodder,
 Mens jeg stirred op,
 Slog jeg dine sidste Nodder
 Fra den høie Top.

Tænkte mig, som Robin Cruse,
 Paa min D at gaae,
 Bygte mig i Tanker Huse
 I den grønne Braa.
 Følte jeg mig da som fangen
 I min Hule snart,
 Vilte jeg paa Blomstergangen
 Til en Chinafart.

Flux jeg soer fra Lovets Sale
 Da til Peking ind,
 Hørte der Chinesisk tale
 Kloffen med sin Vind:

Kling, kling klang! Siong Siong, i Echo!
 Kinlong, Con—fut—see!
 Congo, Heisan, Pekko, Pekko!
 Al min Siæl var Thee.

Stolen (som hos os Terrinen)
 Glatte Porcelin;
 Hift som Paafugl Mandarinen,
 Her en Frue fiin:
 Skrav af Dine, bleg af Kinder,
 Silkeblaa hun stod;
 I den lille Sko forsvinder
 Banskabt hendes Fod.

Tidt naar mig i Livet mødte
 Dumt Bizarrerie,
 Naar mig mangen Fordom stødte,
 Tænkte jeg: O, ti!
 Skiondt du ei som Europæer
 Net saaer Lov at groe,
 Presjes dog ei dine Læer
 I en saadan Sko.

End jeg seer i Lysthuus-Hallen
 Speilet med sin Krands,
 Fast paa Rittet Muslingskallen
 Glat i Perleglands,
 Brogede Conchyliæs Regle,
 Bragt fra Strandens Gruus.
 O, hvi har dog sæle Snegle
 Sligt et deiligt Huus?

Naar jeg da fra Chinateltet
 Saae til Balby ned,
 Hvor en Bonde Furen vælted
 I sit Ansigts Sved;
 Naar da ned sig Solen sænkte
 Med sit gule Skiar,
 Jeg paa Landsbypræsten tænkte
 Ved sin Arne der.

Oste denne Port, beruset
 Af en kjærlig Jld,
 Aabned jeg til Bakkehuset;
 Da var Skiebnen mild.
 Her sin Ungdoms bedste Glæde
 Eders Fader fandt,
 Eders Moder, hulde Spæde!
 Her hans Hierte vandt.

Hvor romantisk, sær til Mode
 Hen med lange Skridt
 Gik jeg, hvor din Hække groede,
 Gamle Eremit!
 Trængte mig i Tidjel, Burre
 Til dit Alters Lag,
 Horte dine Duer kurre
 Under Hyttens Tag.

End jeg seer, hvor Dagen brænder
 I din Rudes Glød.
 Alle hellige Legender
 Mig velkommen bød.

Naar da ned sig Lemmen sænkte,
 Og han bleg opfoer,
 Riget jeg paa Baaren tænkte,
 Bakt ved Herrens Ord.

Hvert et Træ i disse Gange
 Mig et Minde staaer;
 Alle disse Fugles Sange
 Skialdens Hierte naaer.
 Og som Noah hist i Arken
 Hver en Skabning fandt,
 Finder jeg i Søndermarken
 Hver en Fryd, som svandt.

Boigt.

Du, som med Trylleseglen i Haand, med den blinkende Spade,
 Ellemosen har skabt til paradisiske Lund;
 Som bortskar det forvildede Krat, og i bugtede Flodseng
 Tvang fra Sumpernes Dynd langsomt rislende Band;
 Giennembrød med en malerist Buß Alleernes Strækning,
 Sonligt staaende dog Fædres ærværdige Spor;
 Urtegaardsmand! fredsalige Boigt! mig moder et Aftryk,
 Hvor jeg gaaer, af din Aand: enten i Skyggernes Krog,
 Tæt indslynget af Eipens Qvist, eller her, hvor en Udsigt
 Abner sig, solebestraalt, over den græsgrønne Bæng.
 Storken klapper din Priis i sit Træes kunstbyggede Rede.
 Lysthuset, blegviolet, blinker din Vre, som Blomst.
 Du, med opfinderist Kunst begavet, har plantet os Granen
 Paa Sandbanken; du tvang Fyrren paa Skrinten at groe.

Men hvor er du? Jeg seer dig ei meer bag Træet at ile
 Bly for Menneſker, vant meeſt til det eenlige Liv.
 Reiste du bort maaskee for at raade den tvivlsomme Nabo
 Med ſin Park, ſom han ei ſelv at beplante forſtod?
 Videnskab det dig var, at forſkionne ved Kunſten Naturen.
 Siolund blomſtrer din Roes. Hertha var altid ſaa ſkion;
 Men giennem Egenes Krands om Aſyniens glindſjende Lokker
 Vikled du Roſernes Dviſt, og om den sneehvide Hals
 Bandt du et koſteligt Guld, ſom ei Baulund eller Hefaistoſ
 Bedre ſmedder; dets Bras ſunkler paa ſvulmende Bryſt.
 Af, hvi dvæler du? Kom! Jeg ſavner din ſnelle Forbigang.
 Venlig du hilſer mig ei, fulgt af din trofaſte Hund. —
 Kald ei, Digter! Han er ei meer, hvor Froſten og Blæſten
 Skuffer Menneſkets Haab. Giernt i Elyſiums Lund
 Planter han nu. Han foer alt længſt paa Vaaden med Charon
 Over den ſtygiſke Flods Bugt til den evige Vaar.
 Ingen ſoler, ſom han, dens Blomſtren, fatter dens Skionhed;
 Men i ſit Paradiis dog har han ei Danemark glemt.
 Ofte beſøger hans Aand ſin Skov, og bærer i Bladet,
 Naar Syringernes Duſt ſpreder forfrifſkende Lugt,
 Naar Jaſminernes Blomſt beſneer den gyngende Lovgreen,
 Og naar i brunnlige Høſt Valnoden taber ſin Skal.

Morgenvandring i Haugen.

Ingen os ſeer. Forladt end ſtaaer den blomſtrende Lovſal;
 Hoben med Myggene forſt ſværmer, naar Solen gaaer ned.
 Kom kun i Morgendragt, o Moder! med dine Glutter;
 Perleſarvede Bænk venter ved Floden os hiſt.

Ingen os moder; maaskee Jomfru Drenberg, naar hun svæver
 Nær med Aaget forbi, standjer sin ilende Flugt,
 Reier med Gratie dybt, og holder Balance formedelst
 Spandenæs Par, som fyldt tyngte, bekrandste med Lov.
 Gleer Skovjomfruer knap vi saa tidlig i Haven vil træffe.
 Kom kun! hurtig afsted! Lotte med Frugter i Kurv,
 Hans med Glasset, indsvøbt i Papir, og Moder med Brødet,
 Fader med Bog. Karavantoget til Bænken nu gaaer.
 William laaner sin Faders Stof, ham passer Cathrine.
 Seer I? nu er vi der alt. Ha, det var trykkende varmt!
 Men her spoger i Krat Titanias Alfer, og viste
 Roling til os fra Siv. Rolighed Busken os gav. —
 Seer I den gamle Ruin, Smaabørn! hist ovre paa hiin Kant
 Floden? Der boede tilforn Axl, den mandige Bisp.
 Tidt fra sin By han ilede herud; han byggede en Lystgaard
 Her bag Skoven. I seer end den bevægede Muur.
 Mange troe, det er kunstig giort, og ganske modernt kun;
 Hvis I det Modsatte troe, vil det fornøie jer meer. —
 Skielv ei, Moder! fordi en Ulykkelig endte sit Liv her;
 Bleg, fortvivlet, han sprang ud i den gvalende Flod.
 Ikke det Morgen var, ei Solen straalte sit Haab ham;
 Sildig paa Natten det var, Maanen paa Himmelen loe.
 Ak, han soled ei Glæder, som vi; ham trykkede Smerten.
 Intet smilende Noer gjorde vel Livet ham fiært.
 Sikkert han Fader ei var; eller var han Fader, den Arme,
 Uden at kunne med Brød mætte de Spæde, som vi?
 Gud tilgive din Synd! Du har udstridt. Ikke din Hensart
 Skræmmer med Uengstelighed os fra den elskede Bænk.
 Hist i Græsset maaskee din Aand nu svæver blandt Alfer,
 Glad over Andres Held; Kummer ei trykker dig meer. —
 Lotte tager sit Glas, hun vil til Kilden. Belan da!
 Ryde det klare Krystal skal du i Nymphernes Hiem.

„Hvor er Nympherne, Gaer? Jeg seer kun den frogede Caspar.“
 Nympherne bade, min Glut! hisset i Volgerne sig.
 Seer du ei Svanen der, med det jvulmende Bryst, og med Halsen
 Rank over Vandet? Det er Nymphen. Hun morer sig nu
 Ved at flyde som Jupiters Jugl paa de kolige Bover.
 Men naar det lakker ad Dvæld, stige som Jomfruer de
 Op af Vandet, indhyllet i Siv, og smutte til Kilden,
 Hvor bag fugtige Steen hvælver sig skion deres Hal. —
 Men hvi skiuler sig Solen brat? En dæmrende Regnsky
 Dækker Himlen. Afsted! Regnen alt drypper paa Blad.
 Hen til det store Kastanietræ! dets Blade som Palmer
 Hvælver en Kæmpeskjerm over os alle, saa grøn.
 Leger med Qviste kun her og med de brune Kastanier!
 Snart vil Solen med Kraft splitte den revnede Sky.
 Regnens Genier kun har kølt os Lusten, og fugtet
 Støvet under vor Fod. Fort nu lader os gaae!

Kirkegaarden.

Høstaften er saa kolig og saa klar.
 Forladt den skionne Flora Jorden har.
 Autummus kom paa Stormen, fulgt af Stov,
 I Skoven steg han af blandt visne Lov.
 Guld har han nok, af Purpuret kun lidt.
 Med tunge Krone gaaer han sagte Skridt,
 Og hvisker truende til hver en Lind,
 Som ryster Hovedet, med Graad paa Kind.
 Hvad Hemmelighed har han Skoven sagt?
 „At han har Døden i sit Følge bragt.“

Hvid Vinter i en Beenrads Klædebon
 Bag Muren staaer med Leen alt i Haand.
 Den stærke Høst drev Sommeren paa Flugt,
 Nu plyndrer han fra hvert et Træ dets Frugt,
 Udskriver Mnaturen streng til Skat,
 Og hviner i den gjæselige Nat.
 Hans kolde Hofmænd i den strenge Lust
 Forsængeligt, som Blomster uden Duft,
 Ham følge, gule, brune, gyldenflædt,
 Og bukke for den stumle Majestæt.
 Det ædle Blaa, det muntre Røde sank;
 Kun hiit og her en Aster rund og rank
 Opliver Græsset, som en Skionhed bold,
 Men uden Omhed og for Elskov kold.

Det hjælper ei at stride meer, Natur!
 Din Time kom, udrundet er dit Uhr.
 Din gode Konge, Sommeren, er død,
 Snart følger du ham nu i Gravens Skiod.
 Hør Uglen hiit bag Bogens sorte Blad!
 Hun sidder nu, hvor Rattergalen sad,
 Og tisser som en Hex, en gammel Qvind
 I Røverfulen, Vintrens Morderfind.

O, sover sødt i eders Kurve, Smaae!
 I, Efterslægtsens Haab, ei vandre maae
 Med Fader i den sorgelige Nat.
 Giem, Hytte luun og tryg! min elskte Skat.
 Som Svibler i den varme Blomsterbænk
 De slumre. Sundhed, Gud! de Elskte skient,
 At de kan spire stærkt, og bære Frugt,
 Naar deres Faders Døe længst er luft.

Jeg vil med Digterlyren i min Arm
 I denne Time trodse Rattens Harm.
 Men stille! Blæsten lægger sig, og hiſt
 Redſtirrer Straalen paa den vaade Qviſt.
 O, rene Himmel! om en bedre Vaar
 Du minder mig, ſom ſikkert foreſtaaer.
 Bed Kirkeſpiret jeg din Maane ſeer,
 Det hvide Anſigt græder, mens det leer,
 Og viſer, ſom en ſyg, men deilig Mø,
 At det er ſødt, af Kiærlighed at doe.
 Den er bedrovet, men den ſkiælver ei,
 Den iler freidig ad ſin Solvervei,
 Adlyder uden Knurren Skiebneſ Bud,
 Og ſtoler fromt=uſkyldig paa ſin Gud.

Og ſaa vil jeg. Bort, bort, du ſæle Syn!
 Den mørke Miſmod ſvandt med ſlumle Bryn.
 Nu venlig, ſom et Barn, jeg atter ſtaaer
 Med ſtille Gysen for min Kirkegaard.

Men hvad er dette? Op fra Gravens Ro
 Opſtige, Arm i Arm, de Døde to;
 Den ene hiſt fra Kirkemurens Læ,
 Og denne fra ſit lille ſorte Træ.
 Fortrolige jeg ſeer dem tale blidt,
 De blege Qvinder gaae med lange Skridt,
 Gaae Kirken rundt — de ſtaaer for mig — o, Gru! —
 Og ſpørge: Digter! kiender du os nu?

O, elſſte Moder! ſeer jeg dig igien?
 Kom nærmere, kom til din Søn, din Ven,
 Lad ham betragte diſſe kiære Træk —

Han skælver ei, han føler ingen Skræk —
 Din Pande, dine Dine, denne Mund,
 De sorte Haar, det hulde Smil, som kun
 Du straalte, naar du aned, hvad jeg blev,
 Naar mit Forseg jeg paa din Skammel skrev.
 O, du har ei oplevet denne Lyst,
 At trykke mig som Digter til dit Bryst!
 Jeg har ei nydt den Salighed, at see
 Din Moderfryd; jeg deelte kun din Bee.
 Og denne Siæl — den fik jeg dog fra dig,
 Dit eget Billed skued du i mig,
 Din Jld indstrømte du den spæde Dreng
 Med Aftenpsalmer ved hans lille Seng,
 Du lærte ham i Qual at føle Mod,
 Du lærte ham at være om og god.
 Din varme, store Siæl var kun for mørk,
 Og Livet var dig længe kun en Drk.
 Hvi hviler ved din Fod det stakkels Noer,
 Som bragte dig ned i den sorte Jord. —

Hvor er hun? Af, hun svandt! Hun slumrer sødt;
 Thi hvi Beninden har hos Gud hun modt,
 Som svæver hen ved Kirkemuren der,
 Og seer paa mig ved Maanens Tryllestær.
 Hun hende har om hendes Son fortalt,
 Og hvert et Minde tidt tilbagefaldt.

Sov, elste Moder! sødt ved denne Sti.
 Din gamle Husbond gaaer dig tro forbi
 Hver Sondag, naar han iler hidsæt ind,
 Med Orgelslang at røre christne Sind.

Jeg fik i Arv fra ham, imens du leed,
 Hans Sundhed, Styrke, og hans Munterhed.
 End blusser han i Kraft med hvide Haar,
 Og nyder fro sin Vinter som en Vaar.

Har du ei seet mig med de hulde Smaa
 I Sommer ofte her ved Porten staae,
 Ved Sprinkelværket? Saa du ei din Son
 Med sine Born at giøre taust en Bon?
 Tilgiv, vi ei kom ind til dig i Aar!
 Jeg seer ei gierne Born paa Kirkegaard.

Du Skygge hidsjet over Gravens Skiod!
 Hvi har du mig bedrovet ved din Død?
 For sværmerisk dit skionne Hierte foer,
 Og kaldte dig for tidlig fra vor Jord.
 Hvi har din Ben saa hurtig du forladt?
 Jeg seer dit Afsyn i den klare Nat,
 Det samme rene Smil, det samme Blik,
 Som kom fra Himlen, og til Siælen gif.
 Ak, mindes du, hvor oprømt og hvor glad
 Gist med din Ben i Vennekreds du sad,
 Og solte dig saa styrket og saa fri
 Ved Benskab, Munterhed og Poesie?
 Og nu — det er forbi, du gif herfra.
 Sov sødt i Gravens Skiod, Amalia!
 Huldt for den Hulde. Hvergang Baarens Luft
 Udflækker Martsviolers milde Duft,
 En Krands af disse dødlighblege Smaa
 Din Ben skal om din hvide Urne slaae.

Det lustige, det blege Syn forsvandt,
 Og Maanen stuler sig bag Skyens Kant.

Farvel, du skumle Kirkegaard! tilgiv,
 Jeg dig forlader; Livet elsker Liv.
 Naar jeg er død, maaskee du mine Been
 Skal giemme bag en opreist Kampesteen.
 Da mangen Vandrer standse vil sin Gang,
 Paa Graven see, og tænke paa min Sang.
 Nu iler jeg til Menneſker igien,
 Den sunde Siæl er altid Livets Ven,
 Det vinker mig, det aabner mig sin Skat,
 Og nu, min gamle Kirkegaard! god Nat!

Indreisen.

Farvel, du fiære Fredriksberg! Vi ile.
 Bel smile
 Dine Straaler
 Rigeligt i fulde Skaaler
 Glæde paa September ned;
 Men Vinden hvirvler om de Blade brune.
 Det er Lune.
 Tidens Rune
 Spaaer os din Ustadihed.

Bel er det tungt, i flige Solens Bade
 At forlade
 Din Sommer;
 Men naar atter Baaren kommer,
 Signe vi dig glade snart.
 Nu ryster Stormen dine skjøre Dviste.
 De briste.

Dette sidste
Eftertiær har ingen Art.

Saa kort kun Solen gule Skov besøger,
Dg spoger
Med sin Lue,
For den visne Pragt at skue,
Som sig over Græsjet stroer.
Saa gaaer den atter. Morket ud sig strækker,
Dg dækker
Træer og Hækker
Med det lange Taagesløv.

Maanen trækker vred i Florets Folder,
Som holder
Skiult den Skionne,
At hun ikke kan belonne
Bandrerer med kjærligt Skiær.
Gi meer Forelskte sig i Skyggen snige.
Med sin Pige
Himmerige
Finder ingen Veiler der.

Svartalser nu paa smaae Frymsage-Heste
Os gieste,
Dg sætter
Mugne Pletter
Paa den fugtig kolde Væg.
Som Muus de pibe nu i hver en Sprække,
Barnet strække,
Dg dække
Bitte Skoe med grønne Skiæg.

Farvel! Til Byen ile vi. Vi flytte
 Spand og Botte,
 Dynner, Klæder,
 Bord og Stol og Sengesteder.
 Læstet holder stablet, Alt skal med.
 William klapper Hesten; Hans og Lotte
 End sig gotte,
 Grønne Maatte!
 Paa dit kiære Legested.

Farvel, du Slot med lysegule Floie
 Paa den høie
 Grønne Bakke!
 Alle vi oprigtig takke
 For den Lyst, vi fandt i Aar.
 Farvel, du Hauge med de staaalgraae Bænke!
 Vi st vi tænke,
 Du skal skienke
 Samme Glæde næste Aar.

Nu kiøre Kirken vi forbi, den røde,
 Hvor de Døde
 Roligt hvile,
 Og hvorhen de Christne ile
 Ved den klare Klokketlang.
 Nu Alleen aabner sine Arme;
 Viden Barme!
 Binde larme,
 Synge Aarets Svanejang.

Saa lad da nu i sine visne Skove
 Flora jove,
 Diet lufke.

Lad kun Euanebarmen jufke,
 Medens Sneen dækker Hoi og Dal.
 Snart hun atter skal fra Leiets springe,
 Kraftig svinge
 Broget Binge,
 Floite som en Rattergal.

Horats's Skaal.

Muser har Glæden, Druen kjær,
 Lystighed boer i Rankers Skygge.
 Evne Bacchus! du er os nær,
 I dit Ly vor Hytte vi bygge.
 Kryster nu Druer!
 Euan forstærker Ungdoms Vuer,
 Venligt han aabner Siæl og Sind,
 I vort Bryst strømmer Venskabet ind,
 Naar med sit Blik han i Hierterne skuer.

Venus er sød, som Blomst i Mai,
 Men hun, som hiin, kan ei forbinde;
 Elskeren gaaer sin eenjomme Vej,
 For at finde sin Siæls Veninde.
 Skinsyge Glæde!
 Gne da lad Forelskte træde,
 Venus kun lider To og To;
 Men i Selskab er Euan kun fro,
 Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Midfiærhed,
 Skinsygen ei sin Fakkell tænder,
 Skiondt nu den Ild, som gior Unglingen heed,
 I os alle Forsamlede brænder.
 Bacchus forbinder.

Hil dig da, Gud med Purpurfinder!
 Aldrig hos dig var Barmen trang,
 Du os Hiertet opflammer til Sang,
 I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Glaccus, du ædle Druens Ben!
 Aldrig du dig fra Mindet snermer;
 Rhin og Bordeaux nu os skienker igien,
 Hvad dig Massiker gav og Falerner.
 Sønlike Pligter!

Hil dig, vor Ungdoms elste Digter!
 Glade din Skaal vi drikke nu;
 Du begeistred saa tidlig vor Hu,
 Og sin Lærer ei Unglingen svingter.

Hist, hvor dit Bad i Tibur staaer,
 Ranken sig end i Gruset slynger;
 Murene smuldnes Aar for Aar,
 Men din Ære kun Tiden forynger.
 Glemmer ham ikke!

Glaccus har lært os elste, drikke,
 Kraftigt han sang til Venstabs Priis;
 Han var god, han var lystig og viis.
 Tommer Skaalen med sunklende Blikke!

Golds Sølvbryllup.

Den 18de November 1816.

Hvor er saa stor, saa reen en Lyst,
 Som Hyttens eget Held?
 Den styrker hver en Bondes Bryst
 I Dalen og paa Fjeld.
 Vel fremmed Fryd behager kort,
 Dog den maa snart forgaae;
 Men aldrig iler Glæden bort
 Fra huuslig Arnes Braa.

Skiondt Flora længst i flygtig Dands
 Forlod den kolde Mark,
 End blomstrer Skovens Egefrands
 For Hyttens Patriarch.
 For Abraham i Oldingskraft
 En Arands af Egens Lag!
 Og havde Skoven Blomster havt,
 De var ei valgt i Dag.

Ei Fader blot for Uppen her
 Med Høstens Sølvhaar,
 Men virksom Fader for Enhver,
 Som gavne du formaaer:
 Dig sommer Egen, Egens Blad
 Din Jæse klæder bedst,
 Mens dine Børn i glade Rad
 Belsigne høit din Fæst.

Sid længe stærk iblandt os her,
 Du Statens ædle Mand!

Du Hierte, som har Kunsten kjær,
 Og selv den øve kan!
 Du Husbond for en kjærlig Viv!
 Du Fader for en Slægt!
 Velsign ham, Gud! og styrk hans Liv
 Med hellig Varetægt.

O, elskte Moder! skulde vi
 I dette Festens Lag
 Ei svinge høit med Harmonie
 Din Solverbryllupsdag?
 Bor Fader skylder dig sin Fryd,
 Du lod ham intet Savn.
 Den Krands, som tyder stille Dyd,
 Har Evighedens Navn.

Gaaer glade hen af Livets Bei,
 I lykkelige To!
 Philemon, Baucis vare ei
 Hinanden mere troe.
 Guldbryllupsdagen da engang
 Saa karske eder see,
 Som Granen med sit grønne Hang
 Bag hvide Vintersee!

Charlotte Schimmelmann.

December 1816.

Vleg du hviler paa Baar, trindt hersker Taushed og Sorgen,
 Hallen, høitidelig tom, hvælver sig over dit Liig.

Læben er luffet, som nys med den yndige Tale sig aabned,
Diet funkler ei meer herlige Glimt af din Siæl.

Ei forsamler du nu, som en Altersflamme for Kunst og
Viisdom, findrige Mænd, vinker ei længer i Kredss
Hulde Qvinder og venlige Moer om din Siæl, for i Samqvem
Kiærligt at lede der' Aand, danne det yngre Bryst.

Trolldommen svandt. Hvor tidt mig forekom som et Jeeslot
Med sit Gitter, sin Gaard, ædle Charlotte! dit Huus.

Der fandt Skialdefkunsten sit Hiem, og det tyngende Hverdags-
Liv ei voved sig did, lufkes af Gitteret ud.

Blomster du elsked, men ei blot Roser og blaae Hyacinther
I dit Bindve: din Aand elsked den høiere Blomst.

Atter, Mæcenæs! din Hal stod frem af de gamle Ruiner,
Tivoli dækte den ei længer for Verden med Gruus.

Men nu sidder en Alf med en omvendt Fakkell, som sluktes,
I Forsalen. Hans Sang lyder: „Charlotte gif bort!“

Græd, vor Schimmelmänn! græd, og lad Taarerne lette dit Hierte;
Græmme kun maa du dig ei. Fader! Charlotte gif bort,

Er ei død. Din Hal var et Rom, et Grækenland værdig,
Oldtidens herlige Kraft atter med Skionhed og Kunst

Prýded dens Kredss. Men meer, end Hedningen, meer, end
Pericles,

Gier dit Bryst; thi du troer Gud og Udødelighed.

Ofte svæved din Aand med Ossians hjst over Heden,

Naar Fuldmaanen i Dunst ildnede Bolgernes Bly,

Naar en Rattergal slog i de sortgrønne Toppe ved Solyst,

Medens Kilden begræd taus din Emilies Død.

Hissjet Emilie nu omfavner den elskte Charlotte;

Dobbelt nu risler dit Bæld, medens i Stilhed du gaaer,

Tænker paa Glæden, du nod ved de kiærlige Skytseengles Side,

Takker dem tro med din Graad, venter dem sikkert hos Gud.

Den 1ste Januar 1817.

Skrevet i Hamburg.

Atter stiger Nyaars-Morgen
 Ung af Evighedens Skiod,
 Himmelblaalig, purpurrod.
 Skumle Gubbe gaaer med Sorgen.
 I sin Sky December har
 Hyllet sig, og Flugten tager.
 I sit Pandser paa sin Ager
 Staaer den unge Januar.

Bringer Lys og Mod og Trost,
 Dvaerger med sin friske Kulde
 Alle Hierter, haabefulde,
 Synger med sin stærke Røst,
 Breder ud sin Dug af Sne
 Over alle Jordens Kanter,
 Rigt besat med Diamanter,
 Saare lystelig at see.

Guldt den matte Vinterjol
 Føler sig af Sneen styrket,
 Finder sig af Jorden dyrket
 I den hvide Offerkiol.
 Med fordoblet Glands den slaer
 Straalen fra den rene Farve,
 Under hvis uhyre Farve
 Slumrer Sommerfuglen Vaar.

Men hvi er min Kummer stor
 Nu, da Glædens Klokker ringe,
 Nu, da Frostens Svanevinge
 Dækker Dødens sorte Jord?
 Altid har dog Nyaars Kuld
 Livnet før og havet Tanken
 Moderligt, som Bedbendranken
 Hæves af sin Egebul.

Hufter I, dengang jeg sang
 Hiemmet's Savn ved Saales Strande,
 Mens de gule Skyllevande,
 Harper liig, til Stemmen flang?
 Underligt jeg længtes der;
 Skulde jeg da ikke græde
 Nu, da Livets bedste Glæde
 Svinder i et Fremtidsflær?

Mine Born, hiertelskte Tre!
 Gode Gud! skal jeg dem trykke
 Til mit Bryst med Faderlykke?
 Ja, jeg skal dem atter see.
 Hulde Moder! græm dig ei,
 Fader kommer vist tilbage,
 Som en Dren til elskte Mage
 Fra den lange Fjeldveie.

Lad ham flyve som en Dren,
 Strække sine raske Binger!
 Sikker de ham atter bringer
 Til sin Vio, til sine Born.

Som en Due fra min Arf
 Iler jeg fra Syndflod-Hadet,
 Bringer med mig Oliebladet,
 Voget af en fremmed Bark.

Som en Maage vil jeg ned
 Nu i Tidens Bover duffe;
 Jeg vil ikke sørge, suffe,
 Reisen har et ærligt Meed.
 Samle vil jeg Blomster fiæk
 Langs ad Seine, Donau, Trave,
 Plante dem i egen Have,
 Fundne ved en fremmed Hæk.

Saa Farvel, hvad hift er mit!
 Kiære, stille Dagligstue,
 Hvor ved Arnen's muntre Due
 Benskab fandt et Alter tidt!
 Gi tilbage nu, men frem!
 Jeg maa nyde Reisens Frugter.
 Af! den er jo dog i Bugter
 Kun en Omvei til mit Hiem.

Den 28de Juli 1817.

Skrevet i Wien.

Dagen kom; men Fader var der ei.
 Moder savned sine hulde Born
 I den himmelflare Morgenstund.

Lotte, Hans og William, alle tre,
 Sprang fra Sovesamret, hemmeligt
 Af den tro Cathrine aarle smygt
 Smukt i Søndagskioler — nye Baand,
 Nye Stovler; kyssed Moders Haand,
 Dnskte hende Held og Sundheds-Liv.
 Bedstefader kom, og Faster med,
 Onkel kom, og mangen ærlig Ven,
 Mangen tro Veninde. Moder stod
 Tankesuld, modtog med Taareblik,
 Med elsteværdige Betsedenhed
 Smaa velmeente Gaver, takked tidt,
 Satte sig til Bords hos Bedstefaer.
 Bedstefaer, Morbroder nu, og Born,
 Alle drak af smaae, af store Glas
 Froe den elskelige Moders Skaal.
 Moder brast i Graad, skiondt Alle drak
 Hendes Skaal — thi Fader var der ei.

Fader var der; men I saae ham ei.
 Letbevinget, fiernt fra Donaus Bred
 Foer hans Aand til elste Fædreland,
 Til sin kiære Hustru, sine Born.
 Hulde Moder! Fader drak din Skaal;
 Men du horte, men du saae det ei.

Og naar atter Somrens glade Fæst
 Krandses Hytten med sit Rosenlov,
 Sidder Fader med de søde Tre
 Ved det altarsmykte lille Bord,
 Favner Moder med de hulde Smaa,
 Og forlader ei sin Hyttes Lyst.

Dansk Borgerfang.

Vil du være stærk og fri,
Maa du Bæret føre;
Ret, at staae sin Konge bi,
Bor hver Mand tilhøre.
Fordum vistes den til Hel,
Som var uden Gre;
Kun den overvundne Træl
Gik ei Sværd at bære.

Hvo ei da som Kæmpe stod,
Kaldte man en Slave;
Gjeldet blev hvert Aar med Blod
Danerkongens Have.
Men udyrket Haven laae,
Skiult bag Skovens Høie;
Thi naar man skal stedse slaae,
Kan man ikke ploie.

Kunsten kom i Fredens Favn,
Fulgt af Snillets Glæder;
Og ved bogomfrandske Havn
Reiste nu sig Stæder.
Løse veg, og Baldur kom;
Kirken høit sig reiste,
Og bag Herthas Helligdom
Roskilds Taarne kneiste.

Kampen meer ei ær'des blot;
Thor og Odin grunder,

Vyder ind til deres Slot
Mimer og Baulunder.
See, da var den danske Mand
Blot ei Helt i Norden;
Og den ædle Borgerstand
Stod ved Isefiorden.

Ei den fri, den danske Mand
Solgte bort sit Bærg,
Deler ikke Trællestænd
Med de feige Dverge.
Hamren seer ei ilde ud
Bed et Sværd, som rammer:
Har ei Thor, den stolte Gud,
Baade Sværd og Hammer?

Uerligt stod vi, Rad ved Rad,
Bæbnet, naar det gieldte.
Danmark skylder Agelstæd,
At det end har Helte.
At ei hele Rigets Navn
Svandt for Trællesforger,
Derfor taffes Kiøbenhavn
Og den danske Borger.

Bil du være stærk og fri,
Maa du Glavind føre;
Ret, at staae sin Konge bi,
Bor hver Mand tilhøre.
Fylder nu de blanke Maal,
Hver med Sværd ved Side!
Den kun drikke Kongens Skaal,
Som tør for ham stride.

Martin Luther.

Ode paa Reformationens Jubelfest 1817.

Hvad bebuder i Dagbrækningens Morgenstær
Med tidt gientagne Drøn hidsjet fra Fæstningens
BOLD Kartoven? Er nær atter en fiendtlig Magt,
Sendt at kæmpe mod Axlstad?

Drog en drabelig Helt, glad ved sit Seierstog,
Laurbærfrandsjet, besprængt nys af de Slagnes Blod,
Stolt fra Leiren, og lod Knaldet fra Svælgenes
Jldmund: Held Undertrykkeren?

Nei, nei! Kampen er endt, sølverbevinget Fred
Høit, med himmelblaae Fær, moderligt rugende
Svæver over vort Land. Rimende Klokkelyd
Tyder glædelig Høitidsfærd:

Martin Luther! din Dag — stor som en Verdenshelt,
Ei ved Sværdenes Magt, ikke ved Slagnes Blod,
Men ved Kraften, som Gud høit over Klosters Mure
Indgød dybt i dit Kæmpebryst.

Ei dig Timur sin Pæl, ei Alexander dig
Hielm gav; Attila dig stod ei med Horder bi.
Svag, i Nag du ei bandt Folket; men Frihedshelt,
Lænken brød ved din Fakkell du.

Thi den Himmelskes Bud skiændige Munkeløst
Frækt fordreied; hans Ord: „Elsker hinanden, og
Elsker Sandhed og Gud, lever i Kiærlighed!“
Meer hysvaled ei Christnes Bryst.

Kold, vanvittig og bleg, drucken af sværmerst Muus,
Martyrhelten sig bød frem for det slebne Staal,
Sank, og troede sig, brændt, luttret til Helgen alt
I den grusomme Piinselsild.

Frækhed fulgte paa skuml Fjordom; og Borgia
Kaptet galen i Rom med en Caligula,
Slog til hedenske Dirf Røglen, ham Petrus gav,
Mabned Rædslernes Kobberport.

Hvo traf Dragen? Jeg seer freidig i Baalets Jld,
Bunden fast til sin Pæl, Martins Johannes, af!
Rogen quæler hans Røst, styrker hans Heltmod,
Og hans Tillid til Frelseren.

Thi, almægtige Drot! aldrig din Miskundheds
Blik forlader den Slægt, som du af Støvet drog.
Silden finder et Skiar, hvor der er Sikkerhed
For den uhyre Ræmpehval.

Afgudstempleet i Rom hæved sin Svælving alt,
Bar paa grundlagte Kors hedenske Pantheon,
Tømte Skatten. Da Gud Leo med Blindhed slog,
Og han sveg sin Forsigtighed.

See, med jernbundne Skriin sendte sin Tiener han,
Afsladshokren. Han kom, planted forvorne Kors,
Haaned Troen og Gud, skændte hans Bedehuus,
Solgte Lasterne Salighed.

Da ved Gruben — thi bleg blandt Folianterne
Sad Erasmus, en lærd Skriftklog, som vidste, hvad
Ret var, voved det ei, ræd som et Egern han
Knækked Skallen af Riærnerne,

Lytted, skjult i sit Lov — men over Gruben stod,
 Martin Luther! du hist, fattige Biergmands=Dreng!
 Med at betle dit Brød frygtssomt begyndte du,
 Sang i Rappen for Hvermands Dør.

Mens din Fader opdrog Solvet af Biergets Dyb,
 Drogst du ædlere Guld, luttret, for Menneket;
 Derfor lyder i Dag festlig Kartovens Dron,
 Derfor festlige Klokkeflang.

Baalet trued; men du fiæf i din Tillid sang:
 „En fast Borg er mig Gud. Var der en Diavleslof,
 Stor, utallig som hist Teglstéen paa Tagene,
 Dog jeg kommer, og trodser dem.“

Wartburgs Kæmpe! du vandt. Frelserens Guddomsord
 Lyder atter saa reent, fromt for hans Menighed,
 Som for Peder, Andrees, Thomas, Philippus og
 Brødres Lyst: Zebedæerne.

Dig, Melancton! og ham, Fredrik den Vise, som
 Hoit paa Borgen dig fiæft gienste som Edelsteen,
 Hvor ved Lampen du tro udlagde Skriftens Ord
 For hver Broder i Dalene;

Eder, Zwingli, Calvin, Gutten og hver en Helt,
 Som med Viisdom og Kraft atter har Fælten tændt
 I Guds Kirke, hvorved klarligt vi Korset see:
 Eder Taarer og Takkefest!

Sophias Grav.

Februar 1818.

Du, som iler med Lyst at huspales i Lovenes Højsal,
Vandrer! stands dine Fied, læs den Begravedes Navn;
Thi her slumrer et Hierte, som elskte Naturen og Skionhed
Inderlig varmt, som du selv — af! men det banker ei meer.
Tidt, som du, hun sig skyndte forbi til vaarlige Glæder;
Gengang standse du skal, sænkes i Mulden, som hun.
Fredriksberg var den Elskede kiært, nu hviler Sophia,
Hvor hun bag skyggende Træer sølte sin Gryd og sin Dval.
Elskte Søster! hvergang jeg forbigaaer, falder mit Die
Giennem den sprinklede Port hen paa din Gravs Monument.
Frem og tilbage din Broder en Tidlang vandrer i Solskin
Graven forbi, og en Dag — standser hos dig han tilsidst.

Under P. Soersoms Portrait.

Som Hamlet ikke meer paa Kirkegaarden
Du gyser vittig ved Naturens Orden,
En Alf har underviist din bedre Sands;
Ei som Correggio du længer stræber
Mod tunge Kaar, som matter og som dræber,
Dig Goelestina stienket har sin Krands.
Som Shakespeares Tolk du aldrig os forlader,
Sov sødt, du gode Kunstner, Ven og Fader!

S a n g

ved Jubelhøitiden for Præsten Chr. Brøndsted

den 30te September 1818.

Bil du være stærk og fri:
 Lev dit Liv med Ære!
 Bil du staae Naturen bi,
 Solverhaaret bære:
 Nyd din Lykke, spar din Kraft,
 Seent da Lovet gules.
 Oldings-Geg er fuld af Saft,
 Ynglings-Pilen hules.

Stærk en Gubbe blandt os her
 Nu om Læren minder:
 Endnu Rosens favre Skiær
 Blusser paa hans Kinder;
 Loffen som en Lilievand
 Snoer sig om sin Stubbe.
 Herligt, som den unge Mand,
 Smiler du, vor Gubbe!

Froe vi til din fiældne Fæst
 Tænde Glædens Rerte;
 Thi halvhundred Aar som Præst
 Dvæged du vort Hierte,
 Stod i Luthers sorte Riøl
 I din fromme Brimmel,
 Biste fra din Prækestol
 Os den aabne Himmel.

Mangen Yngling døbt du har,
 Som er her tilstede;
 Mangen Mø du dyrebar
 Manden gav til Glæde;
 Mangen Ben paa Himlens Bud
 Bied du til Døden,
 Han er lykkelig hos Gud
 Nu i Morgenrøden.

Længe lev med Egebarf
 Om din Bul, du Stærke!
 Du est jo en Patriarch,
 Dette maa du mærke.
 Patriarcher holde dem
 Længe, før de falder;
 Speil dig i Methusalem!
 Det var Levealder.

Halve Sefels Solverfest
 Vi jom Solvet hædre;
 Men den næste blier dog bedst,
 Guldets er dog bedre.
 Nyd de fiir og tyve Aar
 Med din fromme Qvinde,
 Som en Yngling i sin Baar
 Med sin Elsterinde.

Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav.

October 1818.

Atter foer en Genius fra Jorden,
 Sled sig løs fra sine Baand;
 Atter faldt en Edelsteen fra Norden,
 Sielident var hans Hierte, som hans Aand.
 Harpen vilde gierne tone,
 Skialden offre dig en Sang;
 Ak! men, ak! Cypressens dunkle Krone
 Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som gierne horte Skialdens Stemme!
 Skulde han ei sjunge her?
 Skulde han saa tidlig glemme
 Den, som længe var ham kjær?
 Nei, ved mine Strænge vil jeg sukke,
 Sangen skienke Hiertet Trøst!
 Skovens Veemodssanger kan kun flukke,
 Men til Sielen trænger dog dens Røst.

Mynster! brast dit store Die
 Med det muntre Godhedsblik?
 Maatte det sig udslukt boie?
 Smagte du saa tidlig Dodens Drif?
 Ak, Apol! hvi vilde du ei skaane
 Ham, som faderlig du Alting gav?
 Hølesløs din Søster med sin Maane
 Stirrer koldt nu paa hans Grav.

Phobus! Lægekunsten du ham stienkte,
 Sundhedsstraaler af din Soleglands.
 Lyren du om Drengens Skulder hængte,
 Vis ham vorden var en Digterfrands;
 Men han skued Brodres Smerte,
 Fandt sig fro i Lyrens Tab,
 Og det ømme, vennehulde Hierte
 Vendte sig til Esculap.

Og hvor Mangen har han vederqvæget,
 Revet ud af Gravens halve Skiod,
 Som nu dybt og inderlig bevæget
 Græder ved den Elsktes Død!
 Ind i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der bliver tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venstabs rene Glæder
 Med sin Munterhed og Klogt.

I hans Huus er Alting øde,
 Øde — Gud! men tomt? Al, nei!
 Biv og Born i Sørgedragt vi møde:
 „Fader! af, vor Fader er der ei!“
 Li, min Harpe! du skal ikke klinge,
 Troster ei med Haabet, som du bør;
 Mismod stækker Modets Binge,
 Hyller Harpen i et Sørgeslor.

Men jeg vil igiennem Mulsnet stirre,
 Stiernen atter paa sin Himmel see;

Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer jo bag Sne.
 Ja, Elysium! fra dine Lunde
 Seer han venlig til de Kiare ned.
 Stands, min Taare! Kan du da misunde
 Engelen sin Salighed?

Ved Michael Rosings Grav.

October 1818.

Hist paa Norges fjerne Klipper,
 Der, hvor Flora Jorden slipper,
 Og hvor Is og Vintersnee
 Er den længste Tid at see;
 Men hvor Intet Kraften dæmper
 I de sunde Dalens Kæmper,
 Hvor de stolt i Badmel gaae:
 Der min Rosing Lyset saae.

Fra den sørgelige Grube,
 Som udvender sorten Strube,
 Røraas! af dit Kobberfeld
 Mellem stærke Kildevæld,
 Vilte Drengen for at skue
 Throndhiems gamle Kirkebue.
 Tidlig fængsled Skionheds Baand
 Rosings unge Kunstneraand.

Psalmer sang han der saa ofte,
 Klangen svandt i høie Lofte.
 Da Sanct Olafs stille Grav
 Heltefølelsen ham gav,
 Lod ham sine Syner ane,
 Og til Melpomenes Fane
 Svor han, før han kiendte ret
 Banneret, og vidste det.

Ned til Aeglstad han ilede.
 I Thalias Tempel smilede
 Kiærlighed med Rosenkind,
 Vinkte ham i Hallen ind.
 Melpomene, før at binde
 Helten, kom som Elskerinde.
 Da blev Kunsten kjær hans Bryst,
 Og han var de Danskes Lyst.

Hvem har ei hans Ild opluet?
 Hvo har ham som Helten skuet,
 Og ei følte varmt og snelt:
 Ja, ved Gud, der staaer en Helt!
 Peter Gzar, og Geert den Store,
 Erik midt i Krigerchore,
 Hother, og den ædle Knud
 Sletter ikke Tiden ud.

Men, som Fjeldet rundt nedglider,
 Havde Rosing mange Sider:
 Een med Heltens Pandser haard,
 Een med Blomster sødt i Vaar.

Han som Elsker Hiertet rørte,
 Han som Tænker Masken førte;
 Almaviva spogte fræk,
 Marinelli diævlesfiæk.

Som nu Kunstneren fra Himlen
 Jlden tog til Folkevrimlen,
 Liig Prometheus i sin Dal,
 Leed han og Prometheus' Dval:
 Smeddet fast til Klippens Stene,
 Sad han svag, forladt og ene,
 Og paa Heltens øde Sti
 Svæved Sorgen kun forbi.

Længe sad du, dybt nedboiet,
 Men med Gwalds Jld i Diet.
 Engelen din Smerte saae
 Hoit fra Himlen i det Blaa;
 Dødens Engel, Trostens Bringer
 Løste Lænken, gav dig Binger.
 Held dig, du er atter fri,
 Og din Prøvetid forbi!

Men taknemligt paa hans Afse
 Lægger nu den skionne Maske
 Med den dragne Heltedolk!
 Thi han hædrede sit Folk.
 Og ved Midnat, stor og ene,
 Staaer den stille Melpomene,
 Føler Beemods dybe Lyst,
 Trykker Haanden mod sit Bryst.

Skildpaddevise.

Skildpadden er et langsomt Dyr,
 Kryber omkring saa dumt paa Stranden;
 Ikke med Vinger bort den flyer,
 Bærger sig ei med Horn i Panden.
 Bæstes paa Ryggen den om paa Jord,
 Ligger den som et Buggenoer.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandsjer som en Mand.

Aldrig en Kæmpe før i Nord
 Stak i et Pandsjer saa forsigtig.
 Bæbnet han er, som Naa=Thor,
 Men han kan ikke segte rigtig;
 Klemte i sin Kryads alt for stiv,
 Miste han let sit unge Liv.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandsjer som en Mand.

Fæstningen selv er, som den bor,
 Men bag dens Vold for saa Personer;
 Skildpadden er Ingenieur,
 Men han har Mangel paa Kanoner.
 Hungre ham ud — det an ei gaaer;
 Bresche maa stydes, thiendte Skallen er haard.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandsjer som en Mand.

Har man nu heldigt vunden Spil,
 Da han Naturen reent forvandler;
 Levende gior han, hvad man vil,
 Kraftigt han efter Døden handler.
 Sød i Viin og Kryderi
 Bækker han Venskabs Sympathie.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand.

Skallen er kostelig, thi, tænk:
 Naar den ei meer om Kroppen laaser,
 Dreier man den paa Dreierbænk,
 Snuser Tobak af smukke Daaser;
 Moen, den unge væne Maard,
 Stikker som Kam den i sit Haar.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand.

Finder imellem en Poet
 Skallen saa tor bag Riøffenhallen
 (Oftere har man i Verden seet,
 Digteren noies maa med Skallen),
 Strax har han spændt sine Strænge deri,
 Synger om Venskabs Harmonie.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand.

Krigeren selv saa stærk og bold
 Agter vort Dyr i Kampens Farer,
 Gior af dets Pandser sig et Skield,
 Og med Testudo sig forsværer.

Dig, vor Testudo! da hædre vi nu,
 Lyren og Skjoldet kun gav os du.
 Skildpadde! Skildpadde! kryb paa din Strand,
 Stik i dit Pandsjer som en Mand.

Bacchus og Cupido.

Nu sjunger hoit, og lad Luerne brænde!
 I et Lag af begejstret-unge Svende
 Kan ei undværes Viser og Sang;
 I en Kreds af Musernes Sonner
 Ved sin Cither Grato forskionner
 Vor Fæst med Blomster og med Klang.

Og det er smukt, at den Driftige, den Unge,
 Som ei kiender til Sorgerne saa tunge,
 Sig forlyster ved bredden Bord.
 Men naar Gratier Dugen udbrede,
 Naar Apollo selv Fæsten kan berede,
 Først da sig hæver Glædens Chor.

Har vi ei svoret til Skionhedens Gre?
 Evig hellig skal Eden os da være;
 Vi vil frydes ved Musers Fryd.
 Pryde vil vi Tindingen med Krandsje,
 Vi vil spege med Latter, og dandse;
 Men bort, hver Frækheds hæse Lyd!

Saa lad Silen paa Gjelet kun svingle,
 Lad med Bugen og Halsen ham kun dingle,
 Lad ham skraale saa dumt og fro!
 Vi os hæve paa Purpurdruens Dunster,
 I Forening med Viisdom og med Kunster,
 Olymp! til dig, hvor Guder boe.

Kun Cannibalen hujer i Skove,
 Og ved Kruget Philisterne kun sove;
 Slikt et Lag er Glædens Spot.
 Vi vil smile med Bægeret i Haanden,
 Og med Manden vi tale vil til Manden.
 Vor Sang! stig til Olympens Drot.

Saa lad da frit nu Bacchus os tilsmile,
 Og Cupido, som skyder sine Pile,
 Lad ham komme, hvis han har Lyst.
 Vi forskandjer os ki kt for hans Bue
 Bag dit Lov, livsalige Drue!
 Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf i Festens lyse Halle?
 Thi, som jeg mærker, saa sukke vi jo alle,
 S iuler hver et hemmeligt Saar.
 Hvorfor funkler derhenne dit Die?
 Hvorfor synker da dit fra det Høie?
 Gri t Mod i Ungdoms favre Baar!

Thi han, som kryster de purpurrode Druer,
 Og hun, som fører med de sneehvide Duer,
 Det er Guder, som dyrkes maae.

Fletter Roser om Bægeret til Anden,
 Lad den Gne forstærke den Anden,
 Bort Mod skal Hiertet Lykken spaae.

O, Fader Euan! du, som Druen kryster!
 Tal et godt Ord imellem til din Søster
 For hver ærlig og trofast Gut,
 At hun, for tilbagevender Aaret,
 Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
 Nu Skaal for hver en elsket Glut!

Til Conferenceraad Hans Heger.

Paa hans Embeds-Jubeldag, den 28de April 1819.

Skion Baaren er med sine Blomsterknopper,
 Sin Kiærlighed, og med sin Rosenduft;
 Men skion er Høsten og med sine Stubber,
 Sin lune Middag, og sin klare Lust.
 Da hersker Feberen ei; da sund og rolig
 Er Himlen hvalt, som Loftet i en Bolig;
 Og staaer ei Skoven meer af Blomster fuld
 Den spætter dog sit store Blad med Guld;
 Paa Træet hænger Frugt i rige Klynger,
 Og i det sidste Solskin Fuglen synger.

Hvor skiont, at vorde Gubbe! Livet falder
 Til dette Maal; det hæver sig saa smukt.

Saamangen Blomst dog ned af Træet falder,
 Gaa vorde Frugt, og færre moden Frugt.
 Og mangel moden Frugt i Frostens isner,
 Den hænger strumpen, uden Smag, og visner.
 Og Sielendhed det er, at see en Mand
 I Oldingskraft med Ild og med Forstand;
 En Olding, som ei Verden Ryggen vender,
 Men Livet i den yngre Slægt erkiender.

En saadan venlig Gubbes Dag jeg signer;
 Blid er han som en Mand, som Yngling varm,
 Og end sig selv i Ungdomskraften ligner
 Med stærken Haand og med besjælet Barm.
 Halvhundred Aar han sad i Themis' Sale,
 Hvor Lasten skælver for Gudindens Tale.
 Han sidder end i Gal med hviden Lok
 Som elsket Fader i en Sonneslof.
 De hadred ham i Dag med Onsker, Bonner.
 Syng ogsaa, Skiald! Gæt du ei af hans Sonner?

Du rige Siæl, hvis Vid og kloge Tanker
 Saa ofte yttred sig i jündrigt Bærk!
 Dit Kunstneranlæg kiender ingen Skranke,
 Din Iver gjør dig steds til Proven stærk.
 Kan jeg de Færdigheder alle nævne,
 Som du har øvet, hvortil du har Evne?
 Hver Gienstand elsker du, som kun er skion,
 Og alle Muser elske dig som Son.
 Du Gratien saae ved din Bugge dandse,
 Dit Solvhaar pynter hun i Dag med Krandsse.

Dit Huus forfaldt — da bygte du et andet,
 Indretted det med Smag og med Forstand;
 Men da det sank i Gruus for Fædrelandet
 Du sørged ikke ved den stolte Brand.
 Som Gartner snild du planted i din Have,
 Hver Baar gav Flora dig sin bedste Gave;
 Da Ild=Cheruben dig af Eden drev,
 Dog derfor ei ulykkelig du blev,
 Ustyldig veg du kun de vrede Flammer,
 Og sad tilfreds igien i snevre Kammer.

Hvad Been, hvad Træ, hvad Malm, hvad Pap kan yde,
 Det viste du med arbejdsflogtig Haand,
 Og Strængelegens Toner lod du lyde,
 Og rørte mangen Moes og Unglings Aand.
 Du sleb de store Glas, for i det Fierne
 At see den evige, den skionne Stierne;
 Dit Hierte steg ved Melkeveiens Pragt,
 Du saae din Skaber i sin Høitidsdragt.
 Det gav dig Haab, det gav dig Trost i Noden;
 Den fromme Gubbe skælver ei for Døden.

Som Blomster og som Urter i din Have,
 Du dyrked Tidens Sprog, og du dem veed;
 Du fandt, at de var Tankens skionne Gave,
 En moden Frugt af huld Forskiellighed.
 Dig glædte, paa forskielligt Sprog at tænke,
 At yttre Frihed i den lette Lænke.
 Da blev dig ogsaa Digtekunsten kjær,
 Musikken skientte den sit Tryllestær.
 Du drømte hen dig under Laurens Kroner,
 Og Tasso laante dig de fulde Toner.

O, min Baulundur med den sølvgraa Tinding,
 Med stærken Arm, og med det kloge Blik!
 Dit Liv var dig en herlig Seiervinding,
 Thi hvad du stræbte, fuldelig du fik.
 Ei Hovmod, Magt, ei Rigdom var din Tanke,
 Du vilde Livets Ar paa Veien sanke,
 Udvide Hjertet, nære din Forstand.
 Du blev en Ven, en Fader og en Mand,
 Din Kreds dig elsker, Fædreland dig skatter,
 Og ung i Borneborn du grønnes atter.

Schalls Fødselsdag.

Den 28de April 1819.

En sydlig Genius, som Kunsten sølte,
 Drev Skiebnen høit til Nordens fjerne Strand,
 Og dog et halvt Aarhundred ikke sølte
 Den Jld, han bragte fra sit Fædreland.

Ukiendt med Sprog, han glemte halv sit eget,
 Men Mandens Afsyn bedst er Siælens Tolk,
 Og Galeotti vidste, der er meget,
 Som rører Hjertesne, blandt alle Folk.

Dog, for at male, trængte han til Toner,
 Som yttre Helttemod og Kiærlighed;
 Da fandt han under Siællands Bøgekroner
 En indfødt Mand, som Eligt at tolke veed.

Dg huldt forbandt med Nordens Beemodssufte
 Sig friske Livlighed fra Arnos Stad.
 Da tonte det, som Rattergalens Klufte,
 Naar Zephyr vifter i det unge Blad.

Den muntre Gubbe slumrer. Strængelegen
 Med Længsel sukker over Gravens Skiod.
 Den ædle Harpe hænger taus paa Egen,
 Dg Pollux sørger over Castors Død.

Ja — følg ham, Pollux! men vil du ham følge,
 Vord Olding først, som han, med muntert Sind,
 I Solverloffen Foraarsluste følge,
 Mens Sundhedsrosen blomstrer paa din Kind.

Lad Harpen tone, Schall! naar Hjertet falder,
 Gi taus endnu den hen paa Egen hæng;
 Dg til du naaer din Galeottis Alder,
 Gi røre Barcerne din Buestræng!

Sang til Thorvaldsen

fra det Dramatisk-Litteraire Selskab.

Den 13de October 1819.

„Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Steg første Gang fra spæde Bryst;
 Hvor Himlen gav os at fornemme
 De første Glimt af Livets Lyst;

Der, hvor vi lærte Moder stamme,
 Og første Gied ved hendes Haand:
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 Som brænder for vort Fødeland."

"Og naar i Barndoms blide Dage
 Til fremmed Egn vi løbe hen,
 Med Længsel iilte vi tilbage
 Til moderlige Hiem igien.
 Hver Hoi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vort Hierte dyrebare,
 Og henrykt Manden seer de Steder,
 Hvor han som Barn lykkelig var."

Med Længsel slog dit varme Hierte,
 O Thorvald! hiit paa fremmed Strand;
 Du onskte dig med kiærlig Smerte
 Tilbage til dit Fædreland.
 Den høie Musa bød dig dvæle,
 Den skionne sydlige Natur;
 Dog rørt du ved de snelle Hæle
 Gav Bingers Flugt til din Mercur.

Og rørt Mercur, fordi du skienkte
 Ham Liv igien i kolde Steen,
 Paa dine stille Længsler tænkte,
 Og rørte dig med Tryllegreen.
 Da iilte du med Held saa saare
 Mod Norden atter, frisk og glad,
 Og, Thorvald! nu du sælger Taare
 Bed Synet af din Agerstad.

Og festlig nu sig her forsamle
 De Kunstens Benner i dit By.
 Du finder Haa kun af de Gamle,
 Men trofast elske dig de Ny.
 Her, hvor tilforn man saae den unge
 Bestedne Kunstner ved sit Bord,
 Modtag her Tak af hver en Tunge,
 Fordi du vorden er saa stor!

Sang til Thorvaldsen

ved Bysten den 16de October 1819.

Herr Thorvald drog over salten Hav,
 Til Roma Snekken mon stande;
 Der satte de ham ved den Marmorgrav,
 Saa drog de ad brujende Bande.

De vidste, han eied et Nemme snildt
 Til Kunsten med Lethed at lære,
 De tænkte: „Den gode yffe Pilt
 Skal giøre sit Fædreland Gre.

End findes Kæmper der hobeviis,
 Som tiene Gud Thor, den Herre;
 Men til at virke Baulundurs Priis
 Med Klogten, findes der færre.“

Thi toge de ham, som han gif og stod,
 Og satte ham paa den Snekke.
 Nu stod han bedrøvet, det unge Blod,
 Og græd bag Myrternes Hække.

Han søgte forgieves den danske Bog,
 Og Taaren ham Diet mon væde;
 Han tænkte kun midt i den sydlige Spog
 Paa Nordens alvorlige Glæde.

„Op, Thorvald! Taaren af Diet vist,
 Benyt dine Timer saa fage,
 Sku atter dybt i Naturen frist,
 Og vend med Laurbær tilbage.“

Men ud han vandred af Byens Port,
 Og monne de Taarer asterre;
 Thi var end Nordboens Nemme stort,
 Saa var dog Hiertet ham større.

Nu Tiden var endt, og han stod ved Strand;
 Da monne ham Uro fortære,
 Thi elsked han høit sit Fædreland,
 Saa elsked han ogsaa sin Vre.

En Aften han stirred med Haand under Kind,
 Mens Gubben fortalte den Sage
 Om Jason, der hentede det gyldne Skind,
 Og vendte tapper tilbage.

Da reiste sig Thorvald af Beemodsdunst,
 Og Flammen i Diet ham brændte:
 „Det gyldne Skind er den gyldne Kunst,
 Og Jason skal atter det hente!“

Dg hurtig reiste sig Helten kiæk,
Dg Helten under hans Hænder,
Dg Billedet stod til Canovas Skræk,
Som vel Heimskringla nu kiender.

Thi neppe forstod hun din høie Natur,
For Fama dit Rygte bebuder,
Alt, Thorvald! dit lille Brædeskuur
Stod fuldt af de græste Guder.

Din Krands er vundet. Som trofast Ven
Du vender atter tilbage,
Alt hilse det elskte Land igien,
Som skued din Barndoms Dage;

Dg smiler i Venstabs Helligdom,
Hvor vi dig Takken frembære.
Gi Alexander til Babel kom
Med større Hæder og Ære.

Tak, Thorvald! Tak for den Krands, du vandt;
Dens Blade jo dele vi alle.
Baulundur atter sit Bærksted fandt,
Dg henrykt smiler Valhalle.

Hans Heger.

November 1819.

En Olding bæres hen
Paa sorten Baare.

Hvi ønskes han igien?
 Hvi sældes Taare?
 Har han ei naaet en fielden Livets Alder?
 Og er det ei en Trøst,
 Naar modne Frugt i Høst
 Fra Træet falder?

O, det er Trøsten ei,
 Som os forlader;
 Men Ven paa Livets Bei
 Bar han, og Fader.
 Vi mindes kun de skionne Diebliffe,
 Den Straale paa vor Sti,
 Og græde nu, fordi
 Den lyser ikke.

O, Held den Datter, Son,
 Som har en Gubbe!
 Saa slynger Urten grøn
 Sig om sin Stubbe.
 Han jidder viis, en Skytsaand i vor Bolig,
 Og Børnekredsens staaer,
 Udvidet Mar for Mar,
 Om ham fortrolig.

Han smiler ung igien
 Til sine Spæde,
 Og han er Barnets Ven,
 Den Eldres Glæde.
 Med Hrefrygt hans Majsyn de betragte,
 De seer i ham en Gud,
 Hvert Ord er dem et Bud,
 Som de bør agte.

J sorte Kapper nu
De Smaa hentræde,
Og ane Dødens Gru,
Og stille græde.
Forundring med Bedrøvelsen dem ryster.
Hvor Bestefæder gif hen,
De spørge tidt igien;
Men Svaret trøster.

Saa lad da salig Trost
Nu ogsaa møde
Det datterlige Bryst,
Lad ei det bløde!
Hjst, elskte Søstre! favner J ham atter.
Han seer fra Himmerig
Dig sørge ved sit Liig,
Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil!
Dit Indre rystes;
Maaskee du trænger til
Nu selv at trøstes.
J mørken Braa dit Veemodssie stirrer,
Og Harpen i dit Skiod
Run ved den Elsktes Død
Saa sagte dirrer.

O, Gud! han var min Ven —
Nu Dødens Bytte!
Forgieves tyer jeg hen
Nu til hans Hytte.

Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
 Men ei som kjærlig Mand
 Han leder ved sin Haand
 Sin Søn paa Jorden.

Hvor tidt med salig Lyst
 Sad vi tilsammen!
 I Begges aabne Bryst
 Var Venstabsflammen;
 Thi Aldren ei adskilte vore Straaler,
 Kunst, Kjærlighed forbandt,
 Og seent i Høsten fandt
 Jeg Martsvioler.

O du, som elskte mig!
 Hør Skjaldens Stemme.
 Nei, aldrig kan han dig,
 Dit Minde glemme.
 Og aldrig ham dit Vennesmiil forlader;
 Det styrke skal min Hu,
 Og lære mig, som du,
 At vorde Fader.

Elegie.

Eskrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.

Han haver dig saa inderligen kjær
 Han følger dig med alle sine Blikke;

Thi hvor du er, der trives han især,
Dg hvor du ikke er, han trives ikke.

Før var hans Hierte haardt som Staal at see,
Thi det var ene vant til Hverdagskosten;
Nu har dit Solskin smeltet al hans Snee,
Dg Loveir fulgte pludselig paa Frostén.

Man har beskyldt ham for Koldsindighed,
Det omme Hierte Verden let miskiender;
Men er den kolde Kaffelovn vel heed,
Før Brændet kommer i, og Vuen brænder?

Hvad er saa koldt og haardt, som sorten Flint?
Men kommer Flint med Staalet først i Kampen,
Udspringer Gnisten funklende gesvindt,
Dg tænder usfortøvet Jld i Svampen.

Din Liliehaand har ham i Dvnen lagt,
Af Hiertets Flint slog Skionhedsstaalet Funken.
Nu blier hans Brand til Kølighed ei bragt,
Saameget end han slukker den ved Dunkén.

Naar paa en Kirkegaard han vandrer frem,
Dg støtter sig saa bleg til Bandringsstaven,
Jeg svær dig til, han tidt misunder dem,
Som ligge dybt og snørke der i Graven.

De har det godt, de har dog overstridt,
De lee ad Livets Rød og Verdens Plager,
Man gjør dem ikke længer Sort til Hvidt,
Dg ei Misundeligheds Drm dem nager.

Tidt naar vi søkkert os i Havnen troer,
Saa fører os i Mælestrømmen Fanden;
Saaledes elsked Lise han i Fjor,
Mens Lise var forelsket i en Anden.

See Maanen, hvor dens Kind er falden ind!
Af Kiærlighed den er saa bleg og gulden,
Og dybe Krop-Ar har den i sin Kind,
Man kunde ligne den ved Schweizerosten.

Den ligner ogsaa han, ja meget meer,
Og deri er du ene Skyld, du Gulde!
Han smekker blev med den et heelt Qvarteer,
Og nylig var de begge ganske fulde.

Tro ei, din Rigdom tændte denne Brand!
Man pleier for et gammelt Ord at sige,
At efter Kiolen dommer man en Mand;
Men efter Kiolen dommes ingen Pige.

Han elskte dig, om du var blank og bar,
Som Venus hjift, han seer paa Himlen tindre;
Men — da du hundred tusind Daler har,
Saa elsker han dig derfor ikke mindre.

Fædrelands-Sang.

Ille terrarum mihi præter omnes
 Augulus ridet.

Hor.

Der er et yndigt Land,
 Det staaer med brede Bøge
 Nær salten Østerstrand;
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid
 De harnissklædte Kæmper,
 Udhvilede fra Strid;
 Saa drog de frem til Fienders Meen,
 Nu hvile deres Bene
 Bag Hoiens Bautasteen.

Det Land endnu er skönt,
 Thi blaa sig Søen bælter,
 Og Lovet staaer saa grønt;
 Og ædle Qvinder, skionne Meer,
 Og Mænd, og raske Svende
 Beboe de Danskes Der.

Bort Sprog er stærkt og blødt,
 Bor Tro er reen og luttret,
 Og Modet er ei dødt.
 Og hver en Danskt er lige fri;
 Hver lyder tro sin Konge,
 Men Trældom er forbi.

Et venligt Syd i Nord
 Er, grønne Danarige!
 Din arbejdsladte Jord.
 Og Sneffen gaaer sin stolte Bei.
 Hvor Bloug og Kiolen surer,
 Der svigter Haabet ei.

Bort Dannebrog er smukt,
 Det vifter hen ad Havet
 Med Flagets røde Bugt.
 Og stedse bar sin Farve hvid
 Dit hellige Kors i Blodet,
 O Dannebrog! i Strid.

Karst er den Danskes Aand,
 Den hader Jordoms Lænker
 Og Sværmeriets Baand.
 For Venskab aaben, kold for Spot,
 Slaaer ærlig Jydes Hierte
 For Pige, Land og Drot.

Jeg bytter Danmark ei
 For Ruslands Vinterorkner,
 For Sydens Blomstermai.
 Gi Pest og Slangar fiende vi,
 Gi Vesterlandets Tungvind,
 Gi Østens Raseri.

Bor Tid ei staaer i Dunst,
 Den høvet har sin Stemme
 For Videnskab og Kunst.

Ei Bragis og ei Mimers Naab
 Har vaft i lige Stræfning
 Et bedre Fremtids Haab.

Ei stor, vor Fødestavn!
 Dog hæver sig blandt Stæder
 Dit stolte Kiøbenhavn.
 Til bedre By ei Havet kom,
 Ja ingen Flod i Dalen,
 Fra Throndhiem og til Rom.

Med hellig Baretægt
 Bevare du, Alfader!
 Bor gamle Kongeslæggt.
 Kong Fredrik ligner Fredegod;
 Hvor er en bedre Fyrste
 Af bedre Helteblod?

Hil Drot og Fædreland!
 Hil hver en Daneborger,
 Som virker, hvad han kan!
 Bort gamle Danmark skal bestaae,
 Saa længe Bogen speiler
 Sin Top i Volgen blaa.

Stiftamtmand F. Moltke.

Den 18de Januar 1820.

En Ungerjvend med Sands
 For hver en Livets Færd,

Som vikler Daphnes Krands
 I Themis' blanke Sværd,
 Opromt i Taagers Dunst,
 Og stærk i Skiebne's Lyn
 Bed Bidenstabs og Kunst —
 Det er et fiøldent Syn.

Dog mere fiølden viøt
 Den Ølding er at see,
 Som vikler Rosens Øviøt
 I fine Løffers Sne; ;
 Hvis gamle Hierte slaaer
 Endnu med samme Mod,
 Som for halvhundred Aar,
 Med fyrigt Ynglingsblød.

En Gubbe, from og viø, ;
 Som paa Guds Godhed troer ;
 Som giør til Paradiø
 Den Hauge, hvor han boer ;
 Som ei afføndret staaer
 Med rynket-skumle Bryn,
 Men elsker sine Kaar —
 Det er et fiøldent Syn.

Men mere fiølden den,
 Den Rømer i sin Skov,
 Som gaaer fra Raadet hen
 Igien til Mark og Plov ;
 Som Grens Virak draø,
 Som deelte Verdens Rang,
 Og viø dog foretraø
 Skovfuglens fromme Sang.

Vor Moltke, Kreditsens Vyst!
En velmeent Sang modtag.
Du aabned mangt et Bryst
For Videnskab og Smag;
Din Roes skal ei forgaae,
Dit Navn erindres skal,
Saa længe Skrifter staae
I Cimbrers Læsehal.

Virk mangt et Aar igien
Med driftig Viisdoms Værk,
Du Gwalds unge Ven,
Du Nutids Gubbe stærk!
Lær os saa let, som du,
At bære Aldren tung;
Og lær os, graae endnu,
Med Jld at være ung.

Du, som Philemon varm,
Seent i dit Tempel staae
Med Baucis i din Arm,
Som du, saa sølvergraa!
Ved Liimfiords Helligdom
En Geg, en Lind skal groe,
Og minde Fremtid om
De trofastgamle To.

Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer.

Januar 1820.

Hvad? atter nu en Grav? Knap jeg forlader
Den Hoi, bestroet med Blomster og med Sand,
Der hyller ind dit Stov, min anden Fader!
Saa staaer jeg atter brat for Gravens Rand.
Hvo gienstes taust i Hvalvingen derinde?
Et Monster for sit Kion, en tro Veninde.

Tal ei om hendes Dyder, Famas Tunge!
Da handler du den Fromme kun imod,
Thi, elsket af de Gamle med de Unge,
Det hende steds var nok, at være god,
Lig Duggens Perler, der i heden Sommer
Fra Himlen synke først, naar Mørket kommer.

Men han, som seer i Mørket fra det Høie,
Han saae din Færd, og glædte sig, som du;
Og Kierligheden i dit brune Øie
Er ikke død, fordi den ulmer nu:
Forklaret og foreent vi hisset skue
Din Guddomsguist med Evighedens Lue.

Og næste Aar vil vi paa Graven sætte
Violens dunkelblaa, bestedne Dufst;
Men ei Stedmodersblomsten, Henriette!
Din Hoi beklæde tør med brede Busk,
Thi mere moderligt i Vel og Smerte,
End dit, slog intet ægte Moderhierte.

Dog ei for Dine blot din Godhed brændte,
Du glædte dig med dem ved ædel Daad,
Og du en Moder var for Hver, du kiendte,
Hjalp troelig dem med Bistand og med Raad.
Den Glade favned du med Venstabsvarme,
Men ei din Favn var sluttet for den Arme.

Og derfor aldrig glemme vi dit Minde,
Skiondt nu dit Støv vi dække maae med Jord.
Hvo sad, som du, besteden, ganske Qvinde
Med huuslig Syjsel ved det lille Bord?
Og dog — dog i din Aand erkjendtes atter,
At du var Kirsteins Hustru, Gramers Datter.

Du stille Hauge, hvor hun trofast vandred,
Liig fromme Moder i Luises Sang,
Du, som med Vintren har dit Blik forandret,
Med kolde Dug paa visne Blades Hang!
Ryst Taaren ned, og sorg: den Gode bygger
Ei Hytten meer i dine Sommerfygger.

Hvordan? den Varm, som hoi og usfortroden
Var varm for alt det Gode, Sielen saae,
Det bløde Hierte hærdet er af Døden,
Saa at det meer ei kunde kiærligt slaae?
Nei, Elste! slipper ikke Haabets Anker:
Det banker hist, hvor Jesu Hierte banker.

Afskedsang til Pram.

Den 10de April 1820.

Vi siunge til Afsked en lystelig Qvad,
 I den sig ei Beemod skal blande.
 Snart atter til Absalons ældgamle Stad
 Herr Christen sin Snekke laer stande.
 En Olding i Alder, en Yngling i Blod,
 Ei Havet forfærder hans driftige Mod.

Han henter hos Rosmer det gyldne Skrin,
 Saa vender han atter tilbage;
 Thi kommer et Bæger med liflige Biin
 Til Belfart for Sangerens Dage!
 Skybladner ham føre paa herlige Sø
 Fra Indiens Der og til Daniens D!

Hvad har han at frygte, som vandt ved sin Sang
 De Guder og alle Gudinder?
 Ham Bragi vil glæde ved Eggharpens Klang,
 Imedens han Guldskrinet finder,
 Om Snekken de Havmoer boltre sig trindt,
 Rosmer, den Riding, skal springe i Flint.

Saa reis da, vor ærlige, kraftige Skiald!
 Mens Haabet betvinger vor Smerte.
 Vend atter tilbage til Herthalsunds Hal,
 Du Ven med det ædelste Hierte!
 Med Egelov frandsjer den kiærlige Flok,
 Værdige Digter! din sølverne Lok.

Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab.

Den 7de Juli 1820.

At frydes i Thalias Tempel,
 Fremstille Masket som Eksempel,
 Er vist en herlig Tidsfordriv;
 Men altid skjule sig bag Masken,
 Og aldrig blotte sig ved Flasken,
 Det er en farlig Tidsfordriv,
 Som skader virkelige Liv.

Opmærksom være snild Betragter
 Af Menneskets og Lykkens Jagter,
 Vi lære giennem Kunstens Glar;
 Men kiende Folk, fra Gud til Janden,
 Indbyrdes fremmed for hinanden,
 Det er: at kiende Himlen klar,
 Og være selv paa Jord en Nar.

Derfor maae vi ei altid spille,
 Ei steds kun Noget forestille,
 Ei sværte Bryn, ei sminke Kind,
 Men sidde — ganske uden Sminke —
 Hvor lystige Vocaler vinke,
 Med ærligt og oprigtigt Sind
 I Venlighedens Rosenkin.

Vi har ei Vinter nu, men Sommer;
 Saa bier da, til Høsten kommer,

I Musen hist for Mafte, Dolk!
 Apollo bør ei heller glemmes;
 For Bacchus skal en Qvad istemmes,
 Thi han er Hiertets sande Tolk,
 Og han gjør os dog først til Folk.

Mens Rosen blusjer, Zephir leger,
 Befrandjer Benfaks fulde Bæger,
 Og svinger høit, som Fuglen smukt:
 Bort Samfund staae, som Fjeld i Boven,
 Det blomstre frist, som Danerskoven,
 For ingen bolde Brødre luft,
 Med Sommerblomster, Vinterfrugt!

S a n g

i Anledning af

det Dramatisk-Litteraire Selskabs Fyrgetyveaars-Fest.

Den 22de November 1820.

Nu hæver Røsten til Høitidsang!
 En mærkelig Dag vi prise:
 Bort Samfunds Fødsel ved Bægerklang
 Skal mindes ved lystelig Vise.

Bort Samfund blomstred i fiirti Aar,
 Og endt er endnu ei dets Sommer;
 End kneiser det frist, som en Skov i Vaar
 Med Bøgestammer og Blommer.

Tidt Bladene faldt til Træets Fod,
Og mange Violer forsvunde;
Men visjen er end ei den gode Rod,
Hvorfra de Kræfter udrunde.

Saa stander Skoven ved Jægersborg,
Og ei sin Husvælske negter,
Skiondt Glæderne veglede tidt med Sorg,
Og Slægterne vegled med Slægter.

End slynger sig Bækken i Engens Barm
Med Boverne tidlig og silde,
End sprudler som før med sin Solverarm
Sanct Kirstens hellige Kilde.

En Kilde mangler vort Samfund ei;
Fra Mundingens mosgroede Stene
Den bryder sig giennem Kiærminderne Bei,
Og blinker som Hippocrene.

Den sødt besjæler for Kunst vort Sind,
Og hæver os til Barnasjet,
Den farver i Aften med Ild vor Kind,
Den funkler med Perlen i Glasjet.

Op, Brodre! priser vort Samfunds Vaar
I Festens livsalige Halle.
Naar atter det fylder de fiirti Aar,
Da ere vi Gubber alle.

Bort Samfund stande som Skoven hist,
 Tidt ny, og dog altid den samme,
 Med yndige Blade, med fristen Qvist,
 Men med en uroffelig Stamme!

Tancred og Høstgildet.

Da det sidste Stykke engang blev spillet Aftenen efter det forste.

Høstgildet følge Tancred? Gaaer det an?
 Nei! Bonden oven paa en Herremand?
 Umulighed! det lader sig ei giøre.
 Et saadant Barbari bør man undgaae;
 Blandt Folk, som vide, de Musik forstaae,
 Vil man ei længer Gadeviiser høre.

Dog det forstaaer sig, her i dette Liv
 Maa Rosen vore nær det dunkle Siv,
 Og Gaaseurten staaer hos Natviolen.
 Almuen dandser ved en Violin;
 Den Ene drikker Ol, den Anden Biin —
 Af Fyrrefanden, og af Solverskaalen.

Hvor fattig er dog denne Landmusik!
 Man mærker næsten ei et Dieblif,
 Man er paa Opera; nei, meget mere:
 Orkestret lægger Hænder fast i Skiod,
 Og Sangerne — min Gud! det er en Rød —
 Med høie Triller aldrig fistulere.

Min Tancred, af! min Tancred derimod
 Har ei saasnart af Baaden sat sin Fod,
 For som en Rattergal han giver Tone,
 Og viser, at han er for Triller skabt;
 Skiondt jeg tilstaaer, at Rollen nu har tabt,
 Da Helten meer ei spilles af en Kone.

Og hvilken Kraft i dette stærke Chor,
 Naar Kæmperne staaer om det stakkels Noer,
 For hende flux at slutte nu i Rænker!
 Man mener: sliq en Daad er let fuldbragt?
 Vel hurtig giort, men ei saa hurtig sagt!
 I Pjalmetoner man sig først betænker.

Forði hun ei har været ham tilpas,
 Maa først Tyrannen synge Contrabas,
 Mens hun beklager sig, skiondt ei poetisk;
 Først Pauferne maae rigtigt slaae sig løs,
 Saa trække de afsted den stakkels Tes.
 Hvor dybt indgribende! Gud, hvor pathetisk!

Her derimod i Schulzes Syngespil —
 Ja, der er Følelser, i Fald man vil;
 Gretry og Monsigny har giort det Samme.
 Men denne Smag bør være reent forbi;
 For Hiertet ei, for Dret synge vi,
 Musifk maa være Sandjeligheds Amme.

Den skal ei styrke meer til ædel Daad,
 Gi røre meer til Beemods blide Graad,

Ei ſødt opflamme Kiærlighedens Luer,
 Ei ſkildre Character og ei Natur.
 Af Guld og Brillanter er vort Uhr,
 Det ſiger ei, om Værfet ikke duer.

Nordboen troede før: hans ſtille Byrſt
 Var mere ſkabt for hellig Alvors Lyſt,
 At muntert Spøg i Syd var mere hjemme;
 Da mored ham et let Bouffonnerie,
 Den tunge Joſeſſe ſig ſolte fri
 Ved Klangen af den velſke ſøde Stemme.

Nu — ſkal vi hente Heltekraft fra Rom;
 Normannen ſelv, ſom ſtærk til Syden kom,
 Forvandles til en mandſklædt Sangerinde.
 Solſeggier gior os Siælen nu bekiendt,
 Nu Halsen være ſkal et Instrument,
 Og Menneſket kan gierne reent forſvinde.

„Men, Ven! det velſke Helte-Syngeſpil
 Har ingen Menneſker. Hvo dadle vil,
 Maa dadle Stykkets mægtige Gadaijer.“ —
 Hvi valgte han det da, bonsens til Trods,
 Og lader Heltene gaae hen og ſlaaes,
 Mens Kammerpigen ſynger Polonaijer?

I Sandhed, jeg begriber meget flart,
 At dette Tonehav kan virke ſvart

Paa Hver, som for Musik til Alting tier;
Men i en Daareliste, kiære Mand!
Mig ingen Virekasje glæde kan,
Om end den spiller smukke Melodier.

Dybt føle vi ved Mozarts Himmelspil,
For Nicolo ei luffes Dret til,
Og Cherubini har os tidt fornøiet;
Og ofte yded vi oprigtig Tak
En Mehul, Boyeldieu, en Dalayrac,
Med Smil paa Læben og med Graad i Diet.

Der er dog ogsaa Folk bag Bierget her:
En Kunzen, Weyse, Kuhlau er os kjær,
Og, ædle Schulz! endnu du os henrykker.
Paisiello, Cimarosa, vakkre Mænd!
J var her før, fornøi os tidt igien
Med muntre, overgivne Syngestykker.

„Rossini blot — altsaa Rossini kun
Du Fiendskab svoret har i denne Stund,
Og vil ham ei en Plads blandt os forunde?“
Forunde? Hvorfor ei? Fra Kunstens Hal
Der ingen Kunstner udelukkes skal;
Jeg hans Talent misgiender ingenlunde.

Kun bør han ei fordærve bedre Smag,
Kouladen ei modtages med Behag,

Naar, uden Følelse, den flukker fiælen,
 Og naar han viser hvert et Dieblif:
 Han coquetterer kun med sin Musik,
 Og synger kun for Dret, ei for Siælen.

Saadan jeg domte før med Ret og Skiel.
 Othello siden, Moses, Wilhelm Tell
 Gav om Rossinis Aand langt bedre Mening;
 Der enes Frugtbarhed af Melodie
 Med Hierte, Character i Harmonie,
 Og herlig er sliq søsterlig Forening.

For mange Triller ogsaa der han slaaer,
 Og Joderne, mens Polonaisen gaaer,
 Sig lade frøe af Rodehavet savne.
 Din Aand, Rossini! er dog stærk og varm.
 Al, nu i Eftermænds tidt tomme Larm
 Bedrøvede din Genius vi savne!

Poesiens Nytte.

Et Læredigt.

Og trænger da Kunsten end virkelig til
 For Virkeligheden med Kraft at forjvares?

Mon ikke dens Magt i de listlige Spil
 Stadsfæstes for Verden, og klart aabenbares?
 Skal Tænkeren, Ludimagisteren liig,
 I Skolen kun stave begyndende Fibel?
 Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
 Naar nyde vi Fred paa forsvarende Krig?

O, vanskeligt er det for sølende Bryst,
 For Siæle, som fløi paa Indbildningens Binge,
 At slippe den fri, den begejstrede Lyst,
 Og lade til Arbeid i Stovet sig tvinge!
 Thi Pegasus, skiondt han af Sener er stærk,
 Gik ikke de mægtige Binger forgieves;
 Han gaaer ei for Ploven, i Sky vil han høves,
 Og lystrer ei Tommen til smaalige Bærk.

Og Fuglen, som sjunger i Lunden saa sødt,
 Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
 Og Aanden, som tidt os frivillig har mødt,
 Ei lader sig kalde som Træl efter Uhret.
 Og Sommerfugl-Bingen med Ultramarin,
 Med Purpur og Guld, med den flagrende Glæde,
 Vaer ei sig befamle som Krammerens Klæde,
 Dertil er dens Silke for stærk og for fin.

Og dog kan det Skionne med yndige Smil
 Mod Pøbelens Plumphed ei Forsvar undvære;
 Og derfor Apollo med sigtende Piil
 Maa spænde sin Bue til Musernes Ære.

Den lurende Pythou med blodige Tørst,
 Som skeler, med Braadden mod Sostrene hvæsset,
 Maa bide med sprættende Lemmer i Græsset,
 Da lyder fra Delphi Drakelet først.

Men muntre, men fri, uden Had, uden Nag,
 Som Siæle, der hæved af Hvirvlen sig længe,
 Vi, Elskte! vil samles saamangen en Dag,
 Og henrykte lytte til Harpernes Strænge.
 Thi ikke for eder behøver jeg kold
 Med kummerlig Tyden mit Bærf at begynde;
 Jeg veed, at I trofaste Skialdskabet ynde,
 Som Hercules yndte vulcaniske Skjold.

Ja, Benner! et Skjold er den sindrige Kunst,
 Indgravet i Guldet er store Bedrifter,
 Som hæver os over Forgængenheds Dunst,
 Og tale til Fremtid med lysende Skrifter;
 Et Skjold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
 Et Bærf, som i Modgang viielden forliste,
 En Plade med Tak paa den Blegnedes Kiste.
 En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Og følger en avægende, sød Poesie
 Ei Menneſket ſteds, hvor i Livet han vanke,
 Naar Glæden og Taaren gjør Hierterne fri,
 Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanke?
 Nærværelsen ſelv er kun ſielden ret ſmuk,
 En Gnier! Kiedſommelighed er hans Broder;
 Men Haabet, hans Datter, Grindring, hans Moder,
 Formilde den Brantne med Smil og med Suk.

Og fulgtes vi ei giennem Skyggernes Krat,
 Som oftest gaaer over de taagede Moser,
 Hvor Solen sig skjuler i Skyerne brat,
 Hvor hyppige Torne bær enkelte Roser —
 Og fulgte Begeistringens Følger os ei
 Til Kunsthantasiernes brogede Telte,
 Hvad var da vor Jord med de herlige Helte?
 Hvor var da vel Glæden paa Timernes Bei?

Betragter dog Barnet i Ustyldens Aar!
 Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
 Mon Alfer og Feer om Buggen ei staaer,
 Og omstabe Smaaating til kostbare Smykker?
 En Riep vorder Ganger, en Stol bliver Slot,
 Til Giniſtan vider sig indevreste Stue,
 Og Lampen med høi og forunderlig Lue
 Med Straaler forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad farver som Rosen, o Skionne! din Kind,
 Naar Barmen sig hvælver saa hvid som en Lilie?
 Hvad mildner, du Yngling! dit trodsige Sind,
 Hvad luftrer din Siæl, og hvad boier din Villie?
 Mon Blomsten fremstaaer af et timeligt Fro?
 Nei, Amor bag Busten din Rolighed fanger.
 Og hvo er din Ven? Den begejstrede Sanger,
 Som tolker din Omhed, og smelter din Mø.

„Men Manddommens Aar skal ei vies til Leeg,
 En Hustru skal ærbar kun Børnene røgte,
 Ei Blomster bør findes paa Bog eller Teg,
 Vor Middag bør haane, hvad Morgenens søgte.“

Dg er da vel Frugten af Olden og Bog
 En Røring for Mand? Dg hvad kaldes at virke?
 Bor Huset ei staae hos den høiere Kirke?
 Besidder man Viisdom, fordi man er klog?

Hvad virker i Verden den slittige Mand,
 Som kiender ei Siælen, ei Menneſket kiender;
 Som sole Naturen var aldrig i Stand,
 Med udyrket Hierne, med haardføre Hænder?
 En Daglonner blot, som forretter sit Gavn,
 Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
 Hvad er da hans Fortrin, og hvad er hans Værd?
 Hvad skaffer ham Tak? hvad bevarer hans Navn?

Han kiende maa Sagas indviede Skrift,
 Gudinden, som over Bedrifterne vaager;
 Men halv dog udſlettet er store Bedrift,
 Og Handlingens Marsager hylles i Taager.
 Hvad viser os Hiertets forborgneſte Hiul?
 Hvad lærer os Vidensſkabs-Arateret kiende?
 Hvad kan vor Begeiſtring for Dyden antænde?
 Hvad afhyller Laſternes glimrende Skiul?

Melpomene kun, en guddommelig Tolk,
 Den høie, den store, den herlige Qvinde,
 Melpomene kun med ſin tragiske Dolk,
 Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde!
 Hun vandrer med Elio den natlige Sti,
 Hun ſtiger, hvor Elio det aldrig forſøgte,
 Dplyſer de dybeſte Ting med ſin Lygte,
 Og kun hendes Rædſel gjør Siælene fri.

„Men Helte, men virkende Mænd for et Land
 Kan Hver dog ei være. Fornødenheds=Zorger
 Har frembragt en stor, en vindstibelig Stand,
 Og agter du ikke den stræbsomme Borger?“
 O, inderlig har jeg den Virksomme kjær!
 Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Bælte;
 Staaer Faren for Døren, er Borgerne Helte,
 I Freden bør jøle sig Borger Enhver.

Og kan han i Fred ei opmuntre sin Flid,
 Ei mores om Aften paa Moien om Dagen?
 Selv er han jo Kunstner ved Haandværkets Id,
 Bor Kunsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
 Huldt læger Thalia dit Sind, naar hun leer;
 Du føler, skiondt skrøbelig, dog dig fornøiet,
 Opdager selv hemmelig Blækken i Diet,
 Og spotter ei Skiæven i Broderens meer.

Og Hustruen, trænger da Hustruen ei
 Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
 Hvor øde blev Dagenes moisomme Bei,
 Hvis aldrig hun skulde Begeistringen nyde!
 Er Fødselsdags=Glæden, er hellige Juul
 Ei Fester, som trænge til sødt at forstionnes?
 Du onsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
 Med Uebler af Guld under Grenenes Skiul?

Jeg kiender, o Moder! saa deiligt et Træ:
 Det voxer ei hisset bag Sneen i Have,
 Det blomstrer saa nær ved Barnasjet i Læ,
 Det skienker ei ene til Julen sin Gave;

Det yder dig Frugter af herligste Kraft,
 Din Stue bag Volden til Skov det omfaber,
 Det aldrig sin Grønhed og Gblerne taber,
 Thi Roden fra Helicon jager sin Saft.

„Men Gubben, nedboiet af Svagbed og Aar,
 For ham dog Gudinden ei Gblerne kryfter?“
 O, høit over Graven Urania staaer,
 Og styrker den Fod, som af Trætheden ryster.
 Hun kaster en Funke fra Stierne ned
 I Graven, hvis bældende Mulm ham forstrækker,
 Med Evighedsblomster ham Aanden bedækker,
 Og planter Kiærminderne trindt om dens Bred.

Saa nytter da Digtingens salige Kunst.
 Og skulde vel Sangen fremdeles bevise,
 At ikke den Idæt er Drom eller Dunst,
 Som tillaver Siælen sin nærende Spise?
 Hvor hæderlig er en vindstibelig Haand,
 Og Aanden forædles, naar Legemet styrkes;
 Men Afguder ikkun af Hedninger dyrkes,
 Og Stoffet bør aldrig tilbedes som Aand.

Saa lader da tidt i selskabelig Kreds
 Melpomene Hiertet med Tanterne jaare;
 Den høiere Beemod gjør Siælen tilfreds,
 Og aldrig ydmyger den hellige Taare.
 Dens Væld er Beundring for Stort og for Smukt,
 Naar Tanken og Følelsen Muserne dyrke.
 Gi græder af Svagbed den saftige Styrke,
 Gi presser man Most af fordærvede Frugt.

Lad længe nok tort det indskrumpede Bær,
 Som Nattefrost hårder, som drømmer om Kræfter,
 Indbilde sig selv, at det mandeligt er,
 Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter!
 Lad længe nok Dumhed, som Munterhed styrer,
 Indbilde sig selv, hun er Erbarheds Datter!
 Kun Mennesker rores til Graad eller Latter;
 Naar loe eller græd vel det søvnige Dyr?

Var Grækenland vorden, hvad Grækenland blev,
 Hvis Blissdom ei kunde paa Gratier stole?
 Aspasia selv vel ei Bærterne skrev,
 Men Blissdommen gif dog hos Skionhed i Skole.
 Provence! hvad modned din blomstrende Tid,
 Din Ynde, som kappedes selv med Naturen?
 Til Damernes Vre sang hoit Troubadouren,
 Og Smilet belønnede Kunstnerens Id.

Selv, Ludvig! dit Hof, der saa glimrende tidt
 Blev hyldet af Alle som Musernes Tempel,
 Skiondt ofte for slavisk, og ofte for frit
 Det Mængden forførte ved Glitter-Exempel:
 Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
 Viig enkelte Roser i Ukrudtet finder,
 Kun ved din Forening af Mænd og af Qvinder,
 Kun af en selskabelig Cirkel udgif.

Og sad ei, o Nord! i din herlige Hal
 De Kæmper og Røner saamangen en Aften,
 Og lytted til Qvad af din sjungende Skiald,
 Som priiste med Kiærlighed Troskab og Kraften?

Dg sidder i Norrig og Jsland endnu
 Ei landlige Flokke ved Tranlampe-Flammen,
 Dg hore den hellige Saga tilsammen,
 Dg sole sig henrykt af Oldtidens Hu?

For hvem da, J Muser! bestemtes jer Lyst?
 For Mennesker, Bæsnere, som sole, som tænke;
 For Skaberens Billed med levende Bryst.
 Hvis Kiækhed affaster den tyngende Lænke.
 O, toner bestandig i Githere og Vuur,
 Dg udvider Timernes smaalige Fængsel,
 J Himmelske! stiller vor himmelske Længsel,
 Forener vort Hierte med Gud og Natur.

Jule-Cantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
 Hvi viger Kirkehallens dybe Mørke
 For muntre Kerter i de blanke Stager?
 Hvi sammenstimler Menighedens Flok
 Med Bon og Andagt? Haabets søde Trost
 J hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
 Skiondt Vintren strenges, blomstrer dog Violen:
 En Rosen-Sommerfest i Snees og Js.
 Op til et deiligt Barn sig vender Diet
 Med inderlig Tilbedelse. O, Gud!

Sang.

Min Siæl henrykkes. Brødre! følger
 Fiernt over Land og Havets Volger:
 O, seer I hisset Hytten staae?
 Der sidder hun, som har ham baaret,
 Med Sløret om Kastaniehaaret,
 Halv purpurklædt, halv himmelblaa.
 Det store Die kærligt brænder,
 Hun folder sine hvide Hænder,
 Og stirrer hen i dunkle Braa.

Chor.

Taget aabnes, Løftet viger,
 Solverbæmmet Sky nedstiger,
 Gabriel paa Jord vi see.
 Gyldenloftet Herrens Engel
 Hilser med sin Viljestængel,
 Folder sine Fingers Snee.

En Stemme.

Himmelsk Duft sig trindt udbreder —
 Hun tilbeder —
 Men han hæver fromt fra Jord
 Josephs Brud; og hør hans Ord!

Gabriel.

Hil dig, Benaadede!
 Herren med dig, du Velsignede,
 Bedste blandt Qvinder!
 See, du skal føde din Søn;
 See, du skal kalde ham Jesus.
 Stor skal han vorde, thi Gud er hans Fader,
 Drot skal han vorde for Konger paa Jord,
 Gviigt hans Rige.

Den Helligaands Magt kommer over dig,
 Den Høiestes Kraft overstygger dig.
 Hil dig, Maria!
 Salige Viv!

Maria.

Min Siæl opføier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.
 Han har min Ringhed velsignet alt ved sit himmelske Bud.
 Nu skal mig Slægterne prise. Hans Arm har yttret sin Magt;
 Hovmodighed har han ydmyget, og høit den Ydmyge bragt.
 Den Mægtige drog han af Stolen, og satte den Ringe derpaa,
 Den Hungrige Gaver han skienkte, den Rige kan dem ei naae.
 Han har min Ringhed velsignet alt ved sit himmelske Bud.
 Min Siæl opføier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.

Glor.

Min Siæl opføier Jehova, min Aand sig fryder i Gud.

En Stemme.

Hvi flinger Drglets gyldne Stierne?
 Betyder den maaskee det Himmelslys,
 De Vise saae, som drog fra Østerland,
 At finde Jesusbarnet i en Kribbe?

De hellige tre Konger.

lys og fling, o Stierne!
 Helligt fra det Fjerne,
 Ved os paa vor Vej,
 Svæv for os paa Himlen,
 Som et Tegn i Brimlen;
 Maanen er der ei.
 Gne du
 Os leder nu;
 Men dit klare Svæv ei truer,
 Ingen for dig gruer.

Ukiendt for hinanden,
 Hver fra fjerne Stranden
 Drog ad samme Kant;
 Alle vil det Samme,
 Stiernens rene Flamme
 Hierterne forbandt.
 Stovets Drot
 Er Tiener blot.
 Salighed til Maalet leder.
 Knæler og tilbeder!

Chor.

Knæler og tilbeder!

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Fleer store Mænd skal Verden skue,
 Min Son skal ogsaa worde stor.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Aand skal lue,
 Til Styrke for den svage Jord.

Zacharias.

Og mangen Siæl han skal omvende
 Til Evigheden at erkiende;
 I Orken lyde skal hans Røst.

Begge.

O, jøde Fader-, Moder-Trost!

Elisabeth.

Men, hoié Jesus! ei hans Binge
 Dog naaer til dig fra Stovets Bei.

Zacharias.

At løse dig din Gudsaaals Tvinge,
Fortiener min Johannes ei.

Begge.

Thi, skiondt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Choral.

Nei, hør Jesus! Stovets Vinge
Gi naaer til dig fra Stovets Bei.
At løse dig din Gudsaaals Tvinge,
Fortiene Jordens Sonner ei.
Thi, skiondt han stor for Verden staaer,
Til dig dog ingen Kæmpe naaer.

Herodes.

Hvordan? jeg knæle for en indbildt Magt?
Et Barn mig vriste Spiret af min Haand?
En Almuqvindes Vt
Fordunkle mine Stammefædres Skjold?
Hans Vallen overgaae min Baabenlarm?
Hans Væbers Ord, hans Døds fromme Blik
Mig standse mine Stridsmænds Hellebarder?
Hvad Sværmeri! Dyd vorde Livets Drot?
Huldsalighed og Bødsdom fue Stolthed?
Fordomt! — Nei, aldrig! Kun Herodes boier
Sit Knæ for Victor-Dryen, ei for ham.
Op, mine Stridsmænd! henter mig hans Liig.
Jeg har ei Ro, for han ei aander meer.

Op, mine Bødler! hærjer med Sværdet,
Udsejer Blodet, bringer mig Trost.

Nyfødte Noer gjør Kæmpen forfærdet;
 Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst,
 Iler til Hytterne, dræber,
 I Dyrer mig Eigene slæber!
 Modrene græde, Fædrene bede —
 Intet dog kose Dyrernes Hede.
 Kun eders Myrden mig trøster,
 Aldrig I dræbe mig nok,
 Fallende Slut ved skælvende Bryster,
 Legende Dreng paa Tærskelens Blof.

En Stemme.

Barbar! Uffindige! du snyser?
 Forgieves — Ufskyld du ei dræbe kan.
 Den skælver ei, den kiender ingen Fare.
 O, Moder! Fader! vaandes ei. O, seer:
 Did flyve de som Engle jo til Himlen.
 Det røde Blod blev lette Purpurvinger,
 Og eders Taarer sprængte dem med Solv.
 O, Julen er Ufskyldighedens Fæst,
 Og Jordens, Himlens Engle feire den.

Hyrderne paa Marken.

Hvad Under? Himmel!
 Nys var det mørke Midienat;
 Med Stjerners Brimmel
 Bar sorte Hvalving trindt besat.
 Med Armen slynget
 Omkring min Hyrdestav, jeg laae,
 Og dybt i Lynget
 Sov vore Hiorde, store, smaae.

Nu brat ved Røsten
 Af høien Sang vi vækkes op.
 Ei rødmer Østen,
 Men Lusten over Jøsens Top.
 En Kreds sig breder
 Af Purpurtyer meer og meer:
 O Saligheder!
 O Skionhed, som mit Dø seer!
 En Kreds af Engle
 Rødsrøver i en Hvirvelvind,
 Med Liljestængle,
 Med Binger, og med Smil paa Kind.
 Op, Hyrder! kaster
 Med Skælven jer i Støvet ned;
 Hvo sig formaster
 At stirre paa Guds Herlighed?

Englene.

Frygter ei, Hyrder! vor venlige Skare;
 Vi aabenbare
 Eder en Glæde, som Alle skal nyde,
 Tusinde Bække fra Kilden skal flyde,
 Lyset udmaaler
 Glæden i Straaler,
 Salighedsøglandsen til fiernefte Zoner
 Klinger i Toner.

Halleluja!

Eder er i Dag en Frelser født,
 Som er den Herre Kristus af Davids Stad.
 Og dette skal worde jert Tegn:
 Et Barn skal I finde
 Svøbt i en Krybbe.

Chor af Engle og Hyrder.

Halleluja! Hosanna!

Her være Gud i det Høie,

Fred paa Jorden,

Og i alle Stier Salighed!

Amen!

Choral.

(Psalmen „I denne søde Juletid“ vekselsvis fra Drglet og Menigheden.)

Sang

for det Borgerlige Selskab

i Anledning af Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1821.

Naar Somren vækker Fuglesang,
Og meer ei Kulden taaler,
Da er det steds, som første Gang
Den paa vort Ansigt straaler;
Med fædret Chor istemme vi:
Held være Glædens Harmonie!
Sig Sielen føler stærk og fri,
Og tommer Livets Skaaler.

Og slig en Fryd i Benneslag
Med Sang fra Læben lyder,
Hvergang vor gode Konges Dag
Høitidelig frembryder.

Med Broderchor istemmes her:
 Velkomne Dag med lifligt Skær!
 Som Solen giennem Bogetræer,
 Du styrker og du fryder.

Som moden Konge Fredrik staaer
 Blandt sine Sonner kiære;
 En Gæftrands om solvgraae Haar
 Han skal som Gubbe bære.
 Men længe nyde gyldne Tid
 Først Frugten af hans Manddoms Id!
 „Bor Konge troe i Fred og Strid“,
 Det er vor Borgerære.

Anders Sandoe Ørsted.

Da hans Benner havde ladet ham male.

Den 31te Mars 1821.

Du Jordens og Himmels Datter,
 Hvem Chaos i Dybet nedtvang,
 Til mægtig du hæved dig atter,
 O Themis! dig lyde vor Sang.
 Dit Bink, til Hæd,
 Deucalion lod paa Parnasset:
 Af Jordens Been
 Steg atter da Menneſket frem.
 Hædrer, med perlende Draaber i Glasſet,
 Retſædſgudinden i Muſernes Hiem!

Prometheus, hvad Fremtiden siger,
 Kun lærte, da du stod ham bi;
 Selv Aarstidens himmelske Piger
 Groe kalde dig Moder, som vi.
 Thi Livets Krands
 Med Gratier stedse du vinde!
 En Rose mild
 Lad slynges i Strengighedens Tiorn;
 Medens i Skyggen Parcerne spinde,
 Venlige Moders alvorlige Born.

Dog, evige Themis! ei mægter
 Du stedse, hvad stedse du bor:
 Tidt rase titaniske Slægter,
 Og hænge paa Jorden, som før.
 Din Datter foer
 Til Himlen fra Lasten forfærdet,
 Astræas Røst
 Med Taarer fra Skyerne lod.
 Da dine Sønner, væbnet med Sværdet,
 Daarlighed tvang til hvad Kiærlighed bod.

Ei Mars kun har Helte, som lønnes
 Af Brodres beundrende Røst,
 Og Lauren ei ene kun grønnes
 For Funken i Skialdenes Bryst:
 Astræas Son!
 I Egelov Lauren du vinde;
 Med Viisdoms Kraft
 Forener Huldjalighed du.
 Vordende Slægt i dit Billed skal finde
 Gienstkin af Straalen, som qvæger os nu.

Vor Drøst! indviet dig være
 Her Skaalen med Druernes Blod.
 Dig Ingen misunder din Ære,
 Thi du er saa fielden, som god.
 Dit Billed høit
 I Hallen bekrandsat skal hænge,
 Dog helst, vor Ven!
 Dit levende Billed vi see:
 Smil da iblandt os, kraftig og længe,
 Alderen fransje din Tinding med Æne!

Thomas Thaarup.

October 1821.

Hvo hviler her i friske Grav
 Paa stille Landsby-Kirkegaard?
 Forladt den gamle Vandringstav
 Nu støvet i hans Kammer staaer.

Thi uden Biv og uden Børn
 Vor Gubbe hen ad Veien kom,
 Og ene til den faste Tiørn
 Han støttede sin Alderdom.

Bar han en Bønde? Bønder bar
 Hans Kiste til hans Hvilested;
 Dog smilte Dagen solverklar,
 Og Ægnens Piger fulgte med.

Jeg saae ham fiernt fra Stadens Stoi,
 I Skoven, hvor han gierne gik;
 Hans Pande hvalved sig saa høi,
 Og mandigt var hans Tankeblif.

Og Solverloffen snoede sig,
 Skiondt han en Hader var af Pragt,
 Omkring hans Tinding kongelig,
 Som Kronen om en Jæse lagt.

Et ædelt Bed i grove Bark!
 Ei Bonde, skiondt han selv det skrev;
 Kornblomsten vogte paa hans Mark,
 Biolen i hans Overdrev.

Slet var hans Høst ved Leens Klang,
 Han agted ei Pomonas Skat,
 Naar Larken i hans Fælled sang,
 Og Stiernen blinkede i hans Nat.

Men stolt og rørt hans Stemme lød,
 Du ædle Bondestand! for dig,
 Da Fredrik Trælkelænken brød,
 Og Frihedsstøtten reiste sig.

Skiont bandt en hedenfaren Skiald
 Udodeligheds Krands af Siv,
 Da Heimod trodsede Stormens Giald,
 Og frelst Brodres dyre Liv;

Og medens Hysterleiet staaer
 Paa Danerkyt ved Havets Tang,
 Og mens en Baad i Bølgen gaaer,
 Forglemmes ikke Gwalds Sang.

Men heller ei forglemmes din,
O Thaarup! aldrig skal den døe,
Saa længe Lust ved Leens Hviin
Faaer Kryder af det friske Hø.

Dg aldrig folder Danmarks Flag
Fra Skibet ud sit Purpurhang,
At Dansken mindes jo den Dag,
Da du til Flagets Hre sang.

Lag Harpen ned af Hyttens Som,
Hæng den i Kirken som en Skat,
Lad Toner, som en hellig Drom,
Igiennembæve den hver Nat!

Thi skiondt kun slet og ret af Geg,
Han stemte den for Gud og Dyd,
Dg rørte den til Strængeleg,
At den fik Davidsharpe-Lyd.

Nu er han med sin Schulz hos Gud.
Fra Himlen lyder Begges Røst,
Naar Andagts hymnen bryder ud,
Dg styrker Haabet i vort Bryst.

Sang

i Anledning af Dronningens Fødselsdag.

Den 28de October 1821.

Skion er den unge Blomstervaar,
 Naar smygt som Brud den yndigt staaer
 I Solens aarle Purpurstraaler
 Med Grønt, Aurikler og Violer;
 Men lunefuldt er Vaarens Sind,
 Man paa dens Gunst sig ei forlader:
 Tidt Taareduggen Græsset bader
 I Jordenveir og Kæstevind.

Langt mere stadig gyldne Høst
 Redsmiler Fryd i Stovets Bryst:
 Naar Blomsten sig fra Jorden fierner,
 Da flares Evighedens Stierner;
 Og Himlen med sin Asterfrands
 Da kroner Livets skienkte Goder,
 Tilsmiler Dalen som en Moder
 Med inderlige Maaneglands.

Bor Dronning! vennehuld og blid
 Du ligner Høstens gyldne Tid:
 Dit fromme Sind, de modne Dyder
 Bort Fædreland med Frugter pryder.
 Hold længe Danmark i din Favn,
 Din Blidhed Vinterstormen fierne,
 Straal blandt os som en Aftenstjerne!
 Belsignet er dit Modernavn.

Ja — som det fældne Stiernepar,
 Naar Himlens Hal sig hæver klar,
 Udmærket i den store Brimmel
 Forskionner nu vor Aftenhimmel:
 Saa din og Carolinas, Krands
 Med dobbelt Lys i Hallen sunkle,
 Gid aldrig Skyer dem fordunkle,
 Gid Glæden skienke dem sin Glands!

Jubelsang til Adam Vilhelm Hauch.

Den 11te November 1821.

I Kreds af Mænd at hædre Mænd —
 En ædel Skik!
 Som Drommen tomt svandt Livet hen,
 Et Dieblit,
 Hvis mandig Daad og sindrig Id
 Gi efterlod
 Et Mærke, som fra svundne Tid
 Tilbagestod.
 Thi sünge vi Saga til Ere.

Snart iler Maanen, flygtig svag,
 Med sine Aar,
 Og længer ei den Dag i Dag
 Er, som i Gaar;

Held den, der ei for Tidens Flod
Udmattet faldt,
Der staaer i Manddom, hvor han stod
Som Ungling alt.
Thi sünge vi Helte til Ære.

Halvhundred Aar — en sjelden Bei
For Birkelyst!
De fleste Gubber gaae den ei
Med kraftigt Bryst;
Og gaae de den: af Alder svag,
Med sølvgraa Lok
Maa Gubben feire Jubeldag
I Borneflot!
Dog sünge vi Aldren til Ære.

Men ingen Olding blandt os nu
Blier viet ind:
Vor ædle Hauch! end smiler du
Med roden Kind;
Og stod en Fremmed i vort Lag,
Mon han faldt paa,
Du var vor Jubelhelt i Dag,
Hvis han dig saae?
Thi sünge vi Sundhed til Ære.

Paa Legem som paa Siælen karst,
Du virked fro
Som Hirdmand og som Kongens Marst,
Fæst uden Ro;

Dog mærked du ei Tidens Tab
 I Glidens Hiem,
 Og Kunst og ædel Videnskab
 Bed dig gif frem.
 Vi hædre din Virksomheds Minde.

Og gierne til den glade Færd
 Nu slokker sig
 Af Hofmand, Borger, Kriger, Lærd
 En Kredts om dig.
 Vi stunde med forenet Sang
 Til samme Maal:
 Vi drikke høit ved Bægerflang,
 Vor Hauch! din Skaal.
 Som skönt du har levet, du leve!

Tusmørket.

Solen sank bag Bøgekroner,
 Langsomt haver Mørket sig.
 Sværmeriets Trylletoner
 Aftenstumring lærte mig.

Herbar i et Slør sig spøber
 Al den unge Blomsterpragt;
 O! men halvindhyullet rober
 Dobbelt Skionheden sin Magt.

Dagen synker, Egnen hviler
 Svøbt i Mørke, stolt og fri.
 Glødende bag Busken smiler
 Maanen, som min Phantasie.

Zephir vugger sorte Grene,
 Bister Kolding til mig hen.
 Nattergalen klager ene,
 Baarens Sanger, Hjertets Ven.

Skumring! ofte vil jeg sværme
 Her i dette sorte Krat,
 Medens Skyggerne sig nærme,
 For at hylle mig i Nat.

Hen, som du, min Længsel svinde
 Salig i sit Veemodsfavn!
 Stierne! af, naar skal I finde
 Skialden i den Elstes Favn?

Den Elskende.

Bort fra Larm! I Lændens Favn
 Vil jeg drømme, sukke, græde,
 Nævne hendes kiære Navn,
 Hun, som raader for min Glæde,

Hun, som smelted dette Bryst,
 Som fremsmiilte diise Taarer,
 Stemte mig til bange Lyst,
 Smerte, fød, i det den saarer.

Under denne dunkle Hæf
 Troster mig, I søde Dromme!
 Maanen skinner i min Bæk
 Høit fra sine Wetherstrømme,
 Seer maaskee nu, hvor hun staaer
 Glad i Kredsen af Beninder,
 Straaler paa de lange Haar
 Og paa mine Taarefinder.

Før ved muntre Benners Barm
 Var jeg veltilfreds og rolig,
 Glemte hele Verdens Harm
 I en Broderfreds fortrolig.
 Med en Ben jeg Haand i Haand
 Bilde Livets Bane vandre;
 Største Lyst var Venskabs Baand,
 Hiertet aned ingen andre.

Snart min Rolighed forgik,
 Længselen den langsomt dræber;
 O, den svandt i hendes Blik,
 I et Smil paa hendes Læber!
 Og et Tryk af hendes Haand
 Gik min Taare til at flyde,
 Bandt mig med et Trolddomsbaand,
 Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk, som har bragt
 Spændkraft i min Haabets Binge,
 Elfte! var det Amors Magt,
 Som du mægted ei at tvinge?
 Eller var det: „Unge Mand!
 Tving din Attraa, bryd din Vænke;
 Elf ei den, som ikke kan
 Atter dig sin Elskov skienke?“

O, I Alfer her i Skov,
 Som i Træets Blade gynge!
 Fugle, som Naturens Lov
 Heit i Aftenroden synge!
 Hulde Bæk, som uforfagt
 Hen igiennem Krattet ræser!
 Var det Kiærlighed? Foragt?
 Var det Roser, eller Tidsler?

Skiont at sværme for en Mø,
 Som igien sit Hierte skienker,
 Sødte at leve, jødt at døe
 I Cupidos fagre Vænker;
 Men forgieves, blod, forfagt,
 Lunets Kæstebold kun være!
 Nei, der er endnu en Magt,
 Kiærlighed! og det er: Gre.

Utaalmodige! du har
 Glemte din Omhed allerede?
 Vænken, som du stækket bar,
 Har du kastet i din Brede?

O, I Skygger! søde Mai!
 Blomster i min Haabets Have!
 Vestenvind! forraad mig ei;
 Jeg er atter hendes Slave.

Den Haabefulde.

Hvor jeg gaaer og staaer, der maa jeg tænke,
 Elskelige! paa dit søde Smil,
 Det har truffet mig med Amors Pii!,
 Det har bundet mig med Freias Lænke.

Kunde jeg engang dog saligt svale
 Livens Lue paa din Haand af Sne!
 Turde jeg dog tolke dig med Tale,
 Hvad du alt kan i mit Døie see!

Elsker du igien, du bange Skionne?
 Ja, din Ild er ikke mindre svag;
 Gierne vilde du din Digter lønne
 Med et kjærligt Kys, et Favnetag.

Amor! du, som tændte denne Kerte,
 Kiærlighedens Blus i begges Barm!
 Lad med salig Skælven snart min Arm
 Trykke hende henrykt til mit Hierte.

Hilsen og Afsked.

(Efter Goethe.)

Til Hest, til Hest! Mit Hierte banked;
 Det var fast giort, som det var tænkt.
 Alt Laagen sig om Bierget sanked,
 I Mørke var Naturen sænkt.
 Om Egen hortest Vinden ruske;
 Jeg saae den som en Jothun staae,
 Hvor Mørket giennem Krat og Buske
 Med hundred sorte Dine saae.

Da Maanen kom, den Skybetvinger,
 Igiennem Dunsterne den brød,
 Mens Vinden slog med lette Binger,
 Og underligt omkring mig lod.
 Jeg kunde mangen Afgrund skue,
 Dog friskt og freidigt var mit Mod.
 I mine Arer hvilken Lue,
 Og i mit Hierte hvilket Blod!

Dig saae jeg, og de milde Smile
 Glød fra de hulde Blik paa mig.
 Da traf i Hiertet dine Pile,
 Hvert Aandedrag tilhørte dig.
 En rosenfarvet Morgenrøde
 Bar dig paa Liliefinden tændt,
 Og Kiærlighed til mig — du Søde!
 Den var kun haabet, ei fortient.

Da vaagned Morgnen af sin Slummer,
 Og Afsted isned mig mit Bryst.
 I dine Blik — o, hvilken Kummer!
 I dine Kys — o, hvilken Lyst!
 Jeg gif, du monne fast mig trykke,
 Din Taare faldt i Barmen ned;
 Og dog, at elstes — hvilken Lykke!
 Og elste — hvilken Salighed!

Tristan til Isalde.

Efter en gammel fransk Visé.

Jeg digted for ved Harpens Klang,
 Og Kiærlighed gav Kraft min Sang;
 Nu stienker kun min Kunst den Trost,
 At tolke Smerten i mit Bryst.

O, Elskov! søde Phantasie!
 Tro vandred jeg din Blomstersti.
 Du, som al Verden Livet gav!
 Hvi boier du mig mod min Grav?

I Dødens Stund jeg beder nu,
 Isalde! søde Fiende du!
 Du, som dog eengang var mig huld!
 Forglem mig ei i sorten Muld.

Naar ned de sænke mine Been,
 Man læse skal paa Gravens Steen:
 Ei nogen Veilers Hjerte slog
 Som Tristans; dog ham Døden tog.

Du Ridderflabets ædle Pragt,
 O Lancelot, hvis Heltemagt
 Med Høviskhed sig steds forbandt!
 Du agter ei min Bøn for Tant:

Mit Harnisk arve du, mit Sværd,
 Men udi Krig, i Ridderfærd,
 Lov mig, steds under Sværdets Vink
 At agte min Isaldes Vink.

O, Gud! mit Liv staaer i din Haand,
 Skienk Lise nu den Trættes Aand.
 For anden Jld mig hiit bevar,
 End den, jeg for min Dame har.

Maanen i Tusmørke.

Forgylbet Aftenstiernen straaler
 Kun jaare fort;
 Den ikke Natteluften taaler,
 Thi gaaer den bort.

Den følger Solens røde Bue
 Med Velbehag,
 Og skinner kun paa Himlens Bue,
 Mens det er Dag.

Men Elskov med de hvide Hænder
 Ei lider Sol;
 Sin Duft den først i Mørket sender,
 Som Natviol.
 Da kommer Maanen med det svage,
 Det milde Skin,
 Og funkler, uden at opdage,
 I Busken ind.

Og tro den lyser Kiærligheden
 Paa skjulte Bei;
 Men Maanen altid var besfeden,
 Den sladdrer ei.
 Og skiondt vel Bæffens Mund om Tingen
 Bestandig gaaer,
 Saa taler den et Sprog, som Ingen
 Af os forstaaer.

Og derfor kan de unge Kiære
 Dem frit betroe;
 Dem roves ikke deres Ære
 Og deres No.
 Kun Maanen vidner elskovsdruffen:
 De smilte nys;
 Og Kilden tolker deres Sukken
 Og deres Kys.

Undskyldning.

At byde Folk til Afsjæmblee,
 Hvor al Bevertningen er Thee,
 Geraader Berten ei til Hæder;
 Sær i en saadan Hovedstad,
 Der meest udmærker sig ved Mad
 Fremfor de andre Hovedstæder.

Men først en halv Miils Bei at gaae,
 For man en Koppe Thee kan faae,
 Det kalder jeg April at løbe;
 Da for den slidte Stovlesaal,
 For man har naaet det fulde Maal,
 Man kunde flere Kopper kiobe.

Men, Muser! gaae en halv Miils Bei,
 Og dog bevertes engang ei
 Med flau Thee, hvortil man bydes;
 Ei finde Berten selv engang,
 Men standse, hvor hans Kiøle hang —
 Derover strax maa Staven brydes.

Ja, fiære Born, Fornemmelsen
 Tidt lider af Forglemmelsen;
 Jeg glemte reent, at I var buden.
 Forglemmer ei, jeg er Poet!
 Saa galt har man vel tiere seet;
 I har jo selv en Rem af Huden.

Vel pleier jeg, paa Sielen frist,
 Just ei at være digterist
 I de prosaiske Bedrifter;
 Dog kan det undertiden skee,
 Saa gif det nu med denne Thee,
 Og ærligt jeg min Svaghed skrifter.

Saa kommer ellers, naar I vil;
 Min Dør er aldrig lukket til
 For Unglinger med Aand og Nemme.
 Drif Thee, hvori alt Floden flod,
 Kom Sukker i, spiis Hvedebroð,
 Og bær jer ad, som I var hjemme.

Æsken.

Til en Veninde.

Den Æske, som i Dag dig skienkes, Hulde!
 Her af en Digterviv og en Poet,
 En liden Sang med Rette følge skulde.
 Let sagt, men ei saa hurtig skeet.
 Vel jeg forstaaer af Malm at smedde Porte
 Til Melpomenes Kirkegaard;
 Men det er drevet Jern, og det er sorte
 Ertz-Hellebarder, som i Sprinklet staaer.
 Af Guld at danne nydelige Spænder
 Og blanke Smykker til en Vilievand,

Bil det jeg prøve — fkiælve mine Hænder,
Dg jeg faaer Jngenting i Stand.

Om Æster har jeg flittig med Aurora
I Morges søgt i græst Mythologie;
Da fandt jeg een, som brugtes af Pandora,
Men der var alle Jordens Plager i.
Vel hørte jeg: man bør ei længer flage,
Thi Plagerne flei længst fra Æsten hen,
Paa Bunden ifkun Haabet blev tilbage.
Dog troer jeg neppe, det kan være den.

Nu efterfaae jeg nordist Gudelære;
Thi fkiøndt den Lorkel Baden har forbudt,
Jeg vover end at holde den i Ære.
Der mødte med fin Æste mig en Slut.
Det Jylla var, den høie Friggas Terne,
Et yndigt Barn, med Guld om Loffen fiin;
Jeg laante Æsten, hun den rakte gierne,
Dg henrykt faae jeg nu, den lignte min.

Mens Heltene forlyfte sig ved Ollet
I høie Balhal over Himlens Sky,
Af Æsten Frigga tager Fingerbollet,
Traadvindsel, Sag, og sætter sig at fye.
Dg dertil er det just, at dette Glemme
Du kunde bruge, hvis du selv det vil.
Vi haabe, du vil ei vort Benskab glemme,
Naar Æsten stundom luffes op og til.

Didactisk Poesie.

At handle rigtig, som man bør,
 Det bør ei Mennesket forglemme.
 Den Mand har kun et slet Humeur,
 Som ikke lyder Pligtens Stemme.

Ved Pligten staae vi Dyden bi,
 Derpaa gaaer ud vor Tragten, Digten;
 Og ved det Gode fremme vi
 Alt, hvad der kan befordre Pligten.

Stiæl aldrig Penge, dig til Gavn,
 Vend ei til Næstens Guds dit Die;
 Men stiale Næstens gode Navn,
 Det taer Moralen ei saa noie.

Bær altid from med Af og D,
 Din Bøn til Helgen dig forvandle;
 Naar kun du har en kristen Tro,
 Saa kan du gierne hedenst handle.

Gaf vred fra Skuespillet bort,
 Slig Spas foragted dine Fædre.
 Sid i din Klub og spil dit Kort,
 Det Spil behager Himlen bedre.

Bær ydmyg, hvor det gavne kan,
 Mod den, som Noget har at sige;
 Og hils saa fromt din Overmand,
 Som om han ikke var din Lige.

Men den, som kun i Daad er stor,
Siig ham, mens du ham holder Stangen:
„Hvad bilder du dig ind, min Broer?
Gaaer du vel foran mig i Rangen?“

At domme ret, Alt vel forstaae,
Det holder Meninger i Tomme;
Derfor, min Ven! beslit dig paa,
Altning paa Timen at bedømme.

At rose, river let os hen,
Det kan os selv i Fare faae;
Derfor det klogest er, min Ven!
Altning med Fornemhed at laae.

Fly Kiærlighed, som Syndens Fro,
Skiondt vel du kan til Bellsyst trænge.
Forelsk dig aldrig i en Mo,
Men gift dig kun med hendes Penge.

Vær udenad, hvad Tiden bød,
Men ei for Siælen at hujvale,
Kun for at faae et Levebrød,
Og for med Værdommen at prale.

Vær Ven med den, som gavne kan,
Paa Gavn du stedse bør studere;
Derfor tracteer den Dannemand,
Som godt kan dig igien tractere.

Saadan undgaaer du Verdens Spot,
 Du Edle! med din Tragten, Digten,
 Og hylder kun, hvad der er Godt;
 Jeg mener, hvad der fremmer Pligten.

Følgen af Thors Hammertab.

Thor mistet har sin Hammer,
 Han opbragt var i Sind;
 Hvad hialp i Sky hans Flamme,
 Og hvad hans Hvirvelvind?
 Hvad hialp de Lustens Lege?
 Man loe ad Gudens Harm,
 Og Jetter ei bevæge
 Sig lod af Rærens Varm.

Vel Ydun kom tilbage,
 Vel Fenris snos i Baand;
 Men Havets glubste Drage
 Fik daglig Overhaand.
 Den spændte Jorden mere,
 Høit Hel i Hulen bød,
 Hver Dag man hørte Flere,
 Som døde Sottedød.

Nu Asfurs svage Sonner
 Reent tabte deres Mod.
 De planted Urter, Bonner,
 Men Krig de ei forstod.

De blev spidsfindig floger,
De tugted Born med Riis,
Og alt som Lærepoge
Hver var som Mimer viis.

De undersøgte Solen,
De fældte Verdens Dom;
Men angst de faldt af Stolen,
Saasnart en Fiende kom.
For dem end meer at gieffe,
Som med et visnet Lov,
Gav Dvergene dem Sække
Med Guld- og Silver-Stov.

Ru sloges de om Stovet,
Som for en vigtig Sag.
Sin Beiler blev berøvet
Ungmoen mangen Dag.
Hun maatte vente længe,
De skionne Roser svandt,
Naar, hvad man kaldte Penge,
Gi hendes Beiler vandt.

En Alf, en lystig Broder,
Skrev Billeder paa Skiold
Om Fader og om Moder,
Gav dem et Barn i Bold.
Nu Svenden op sig blæste,
Hvergang han Skioldet saae;
Naar han de Runer læste,
Blev han af Hovmod blaa.

Han troede sig en Herre,
 Fordi hans Faer var Mand.
 Nu kiorte han i Kærre,
 Det kaldte han sin Stand.
 Og spurgtes om Bedriften,
 Da tog han Pladen klar,
 Beviste dem af Skriften,
 Han havde havt en Faer.

En Faer har Hver paa Jorden,
 Og stod med Runer Alt,
 Hvad der i Syd og Norden
 Af Manddom foresaldt,
 Saa vilde Hver vel finde
 Tilfaldst en Formand bold,
 Hvorved han kunde vinde
 Sig Runer paa sit Skjold.

Men da en Hob først eied
 Den klogtopsfundne Ret,
 De Alting overveied
 Til Held for deres Et.
 Saa blev da Byrd og Guldet,
 Hvad Mimer var og Thor.
 Da reiste sig af Muldet
 De Riser over Jord.

Fru Idun flynked saare,
 Svindsotig, lidet fri;
 En Skjald blev kaldt en Daare,
 Og Elskov Sværmeri.

Ei folte man det Høie
Meer i Naturens Favn.
Det var kun at fornøie,
Nu skulde stiftes Gavn.

Bed Gavn og Borgernytte
Fandt nu kun Verden No.
Nu Harald bygte Hytte,
Og Sigvald flitte Sko.
Nu solgte Nerek Skoster,
Som Skialm og Alger nød,
Og Asbiørn spede Koster,
Før han var rigtig død.

Hvorfor man skulde spise,
Hvorfor i Huse boe,
Hvi sig i Klæder vise,
Og hvorfor gaae i Skoe,
Det fik man ei i Panden
Paa den forrykte Flok;
Gæ gavnede den Anden,
Og dermed var det nok.

Men egentlig kun gavned
Sig selv det kloge Slæng.
Naturens Kræfter savned
Sit store Sammenhæng.
Man undgik visse Dyder,
Man alskens Ting opfandt;
Men Gænsolds store Dyder
Med Heltelivet svandt.

Den Ene vel den Anden
Saa tidt ihjel ei slog;
Nu brugte man Forstanden,
Man ærgred, og bedrog.
Man sølte fielden kærligt,
Man smilte fiint med Spot.
Man talte høit og herligt,
Og handled lavt og smaat.

Thors Hammer meer ei knuste,
Ei blinked Freiers Sværd.
Reithaandet Tyr kun bruste;
Forfængelige Færd!
Mercurius fra Syden
Man selv for Odin tog.
Da var det meest for Gryden
Og Sulet, at man slog.

Stundom i Biergets Rister
Dog Hamren man gienfandt;
Bed mandige Bedrifter
Da Kæmpen Seier vandt.
Da Dvergen ei bedaarte,
Med List og Flitterbram;
Men — snart var Helten borte,
Og Hammeren med ham.

ANMÆRKNINGER.

ANNALS OF THE

PROTESTANT EPISCOPAL CHURCH IN AMERICA

FOR THE YEAR 1850

NEW YORK: PUBLISHED BY

JOHN W. PETERSON, 10 NASSAU ST.

1850

PRINTED BY

JOHN W. PETERSON, 10 NASSAU ST.

1850

NEW YORK: PUBLISHED BY

JOHN W. PETERSON, 10 NASSAU ST.

1850

NEW YORK: PUBLISHED BY

JOHN W. PETERSON, 10 NASSAU ST.

1850

Side 1: **Trost.**] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 23, den 4de April: **Trost**, underskrevet: Paris 1807. (M) En Afskrift, taget i Digtets Nyhed ved G. Koës (see Oehls Erindr., II, Side 72, 81-82, 85, 90, 97, 100-101, 130, 200, 201, 210, 211; III, Side 132) i et Hefte Reise-Optegnelser, nu tilhørende Geheimeraad Hall, og hvor Overskriften er: „Sunget den 13de Sept. 1807 hos den danske Minister Baron Dreyer i Passy“. Smlg. Oehls Erindr., II, Side 132. Af N. V. Dorphs Uddrag af P. O. Brøndstedts Reise-Dagbøger, 1850, Side 60*)-61 sees, at Digtet ikke var skrevet for at afsynges den Dag, men allerede forud var Landsmandskabet bekjendt, og at Oehl først den 18de Sept. fik Efterretning om Kjøbenhavns Bombardement.

- —, Linie 9: **Riding**] = M; A: **Ridding**
- 2, — 7: **Ringsted**] = M; A: **grønne**
- —, — 9: **under Gæstefiold**] = M; A har: **frem mod Brittens Bold**, og dertil denne Anmærkn.: „Tilskueren maa her bede om Forladelse for en liden Forandring, Omstændighederne have medført“.
- 3, — 19: **røde**] = M; A: **røden**
- —, — 22: **Da**] = M; A: **Der**
- 4: **Bøn til Guderne.**] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807, No. 85 og 86. (B) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811: **Bøn til Penaterne.** (C) Oehls sam-

*) Her, Linie 4-5 fra neden, maa der være indløbet en Skriv- eller Trykfeil, og Meningen er formodentlig denne: „Vi kjørte idag Kl. 4 til Excellencen [Dreyer] med [Legationssecretairen Capitain] Guillaumeau“. Desværre er det hidtil ikke lykkedes nærværende Udgiver at opspørge de af Dorph til Uddraget benyttede brøndstedtske Dagbøger, hvilke muligt kunde give Oplysning om vigtigere Spørgsmaal end dette.

lede Digte, I, 1823, og (D) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (E) Oehls Digtværker, XIV, 1846: Til Huusguderne. (M) Den i Oehls Digte, I, 1860, Side 333, omtalte afskrevne Samling: Bon til Guderne.

- Side 4, Linie 19: Midgardsormens] Alle Kilderne: Midgarbormens
 — —, — —: lumsfe] = B; A: falsfe
 — —, — 20: omspænde] = B; A: bespænde
 — 5, — 3: Læd] = B; A: Lær
 — —, — 8: Gullinborste] Hertil har B Anm.: En guldbørstet Gæst, hvorpaa han reed.
 — —, — 13: din] = D og M; A, B, C og E: dit
 — —, — 21: Gefions D] Hertil har B Anm.: Sieland.
 — 6, — 2: Stranden] = B; A: Skoven
 — —: Længsel i Paris.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digtværker, XIV, 1846, med Udeladelse af de tre sidste Stropher. Digtet er oprindeligt skrevet paa Tydsk (see Gedichte von Oehl., 1817), og denne danske Gjengivelse, der følger Orig. meget tro, er formodentlig først blevet til 1821 eller 1822 (see Oehls Digte, I, 1860, Side 299, Linie 4-5). I Molbechs Maanedsskrift Athene for October 1814 var fremkommet en Oversættelse fra en anden Haand — efter Mscrpt., da Orig. endnu var utrykt — betitlet: „Længsel (i Paris 1808) Oversættelse af Oehls tyske Original”.
 — 8: Julen i Paris.] Oehls samlede Digte, II, 1823.
 — 10, — 14-30: Da vi, Sophia! ginge osv.] See Oehls Erindr., I, Side 147.
 — 11: Den britiske Heltedaa.] Rahbeks Ny danske Tilskuere, 1808, Nr. 40 og 41 (den 19de Mai), der begynder med Oehls De tvende Kirketaarne, og ender med nærværende Digt, indledet med følgende Ord: „Danske Tilskuere har den Glæde, at kunne slutte dette Blad med en Sang fra samme Haand, som den, hvormed det begyndte, saadan som Digteren nu selv har sendt ham denne til Meddelelse”. Herefter skulde Den britiske Heltedaa vel egentlig blot være en tidsvarende Omarbejdelse af Digtet Trøst (see ovenfor); men begge Digtene have i Virkeligheden kun to Stropher tilsælles. Som det synes, har Oehl., da han sendte det sidste fra Paris, ikke vidst af, at det første var trykt.

Side 13, Linie 13: groe] Orig.: groer

- —: *Med et lille Speil.*] Oehl. samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Tidsbestemmelsen støtter sig til A, efter hvis Forerindring (see Oehls Digte, I, 1860, Side 299, Linie 1-2) dette Digt, som det femte af de blandede Digte, maa henføres til 1808.
- 15: *Vinterangst. Sommertrøst.*] (A) Rahbeks Ny Minerva, Apr.-Juni 1808. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 16: *Sang til Mojarts: Kunnte jeder brave Mann.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Melodien til „Könnte jeder“ osv. (som det hedder, og hvortil det her burde være rettet) er af Finalen i første Act af Tryllefløiten.
- 17: *Normands-Sang.*] Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1808, Nr. 104, underskrevet: Paris, Sommeren 1808, og efterfulgt af Tilskuerens Afsked, der begynder saaledes: „Ovenstaaende Sang, skreven afvigte Sommer, uidentvilt til en norsk Familie, med hvem Digteren levede i venskabelig Omgang i Paris“ [see Oehls Erindr., II, Side 127; IV, Side 103], „og fra Norge nedkommen hid“ Efter Erindr., II, Side 98 og 155 skulde man antage, at Oehl. havde forladt Paris midt i Mai 1808; men af hans Stambog, som opbevares hos hans Efterladte, sees, at han var der endnu den 18de Juli samme Aar. (M) Den afskrevne Samling (see Oehls Digte, I, 1860, Side 333).
- 18, Linie 14: *Frederikshald*] = M; A: *Frederikshald*
- —, — 22: *vil*] = M; A: *fan*
- 19, — 5: *Norges*] = M; A: *notffe*
- —: *Da jeg reiste til Italien.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. — Det er uvist, om Digtet er skrevet i Efteraaret 1808, da Oehl. besluttede at reise til Italien (see Erindr., II, Side 159), eller i Foraaret 1809, da han gjorde Alvor af Reisen (see Erindr., II, Side 174, 175). Paa Tydsk findes det ganske tilsvarende

i Gedichte von Oehl., 1817; men det danske Digt er uden-
tvivl Originalen.

Side 21: *Simplon*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Digtet synes oprindeligt skrevet paa Tydsk (see Gedichte von Oehl., 1817), og den frie danske Oversættelse er da formodentlig først bleven til 1821 eller 1822 (see Oehls Digte, I, 1860, Side 299, Linie 4-5). — See Oehls Erindr., II, 212-213.

— —, Linie 23: taarneheie] = B; A: taaneheie

— —, — 26: fneiser] = B; A: hvælver

— 22, — 1: der] = B; A: som

— 24, — 11: Jeg hviler ei ved Cesti Pyramide] Ved Cestii Pyramide i Rom findes Protestanternes Kirkegaard.

— —: *Til en norsk Veninde i Frankrig*.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Efter Meddelelse af Hr. P. de Coninck (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294), som har skaffet sig den oprindelige Text fra den Besungnes Familie, er Digtet skrevet i Aaret 1809 til Fru Labouchere, født Knudtzon (see Oehls Erindr., II, Side 127; IV, Side 103).

— —, Linie 22-23: Ilsfrømtet osv. indtil: bedst i Nord.] Efter Hr. de Conincks Meddelelse om disse to Versliniers oprindelige Form; A (og B):

Behold dit Hjertelag til Danmarks Egne,

Glem ikke Rugens Land, hvor Truen groer.

— 25, — 4: Slaae] A og B: Slaaer

— —: *Sang paa Kongens Fødselsdag, 1810*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823: Kongens Fødselsdag hjemme. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Kong Frederiks Fødselsdag. Tidsbestemmelsen støtter sig til den Overskrift og den Plads i Rækken, Digteren har givet denne Sang i de samlede Digte. — Om Frederik den Sjette taler Oehl. i sine Erindr., I, Side 12; III, Side 6, 14, 15, 89-90, 93; IV, Side 154, 157.

— 26: *Under O. Mallings Portrait*.] Portraitet er malet af Stub og stukket af Clemens, og blev bebudet i Dagen før 6te

April 1810 som da næsten færdigt. — See Oehls Erindr., I, Side 31; IV, Side 39, 49.

Side 27: Christian August.] Kbbvns Adresse-Contoires Efterretninger, 1810, Tillæg til Nr. 131, den 6te Juni.

— 28: Ewalds Grav.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Molbechs Athene, Nov. 1813, Side 398-400. (C) Oehls samlede Digte, III, 1823. (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

— 29, Linie 11: Skjaldens] = B; A: Skaldens

— —, — 19: syntes] = B; A: tyktes

— 30, — 1: Bræder] A, B, C og D: Brædder

— —, — 4: Dd gyldne Blade, høflige Natur] = C; A: Dd Blade, Træ! af tarvelig Natur

— —: Arlequinos og Pieros Oprindelse.] (A) Rahbek og Foersoms Qvartalsskrift Theone, 2det Hefte, 1811: Arlequinos og Pierots Oprindelse. (B) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: Arlequino og Pierot. (Til Casortis Grindring.) (C) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Arlequino og Piero. (Til Casortis Grindring). — Om Casorti see En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 92; Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 318; Oehls Erindr., III, Side 50, Linie 3-5.

— —, Linie 20: Zephyrer] = B; A: Zephyrer

— 31, — 7: han] = B; A: hen

— —, — 9: Halv bekmret osv.] I A begynder ikke her noget nyt Afsnit, saaledes som i de øvrige Kilder.

— —, — 11: Skjælsf, med Munterhed] = C; A: Skjælsfke Munterhed

— —, — 17: Pludselig osv.] I A, men ikke i de øvrige Kilder, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 23: Jvrig] = B; A: Gmsig

— —, — 29: „Tag din Githar osv.] I A begynder ikke her noget nyt Afsnit, saaledes som i de øvrige Kilder.

— —, — —: nu] = B; A: med

— 32, — 3: Under Githrens osv.] I A, men ikke i de øvrige Kilder, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 4: i svævende Galop] = B; A: i smidig Dands-Galop

- Side 32, Linie 25: Er han findig og fornuftig] = C; A: Er det findigt og fornuftigt
- 33, — 14: tyffe] = B; A: folde
- —, — 15: fun] = B; A: du
- —, — 17: hvide] = B; A: vide
- —, — 20: see] = C; A: seer
- —, — 21: i den vide Kiole] = B; A: i sneefarvet Kiole
- —, — 22: der] = B; A: taus
- —, — 23: Bord] = B; A: Bænk
- —, — 25: Rynket, vigtig,] = B; A: Vigtig, fløgtig,
- —, — 28: Hvordan er dog dette fat?] = C; A: Han veed ej, hvor det er fat.
- 34, — 4: det veed Enhver:] = C; A: det veed man godt,
- —, — 6: Kiære Piero! er du der?] = C; A: Piero! Vor Piero!
- 34: Vaarsang.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehl. Digterværker, XIV, 1846.
- —, Linie 22: Viste hid, viste did] A, B og C: Vister hid, vister did
- 35, — 5: Grønt under Løvet sin [spirende Knop] = B; A: Grønt i sit Løv den tilsluttede Knop
- —, — 22: bag grønne Skær.] = B; A: i Baarens Gemak.
- —, — 24: Ingen opdager os her.] = B; A: Ingen har hørt, hvor det smak.
- 36: Digteren, Amor og Musen.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811. (B) Oehl. samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Digteren og Amor. I B og C er Digtet forkortet fra 14 til 8 Stropher.
- 37, Linie 7-8: hvordan? | Kommer] = B; A: hvordan | Kommer
- —, — 10: hurtig] = B; A: rolig
- —, — 15: for] = B; A: i
- —, — 19: ioniffe] = C; A: joniffe
- 38, — 19: Barmen, [aa stolt] = C; A: Barmene stolt
- —, — 20: Blænder det Die] = C; A: Blænde de Dine
- —, — 25: alt] = B; A: at
- 39: Digterens Hjem.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
- 40, Linie 13: hans] = C; A: sin
- —, — 24: Mephistopheles] = B; A: Belzebub

- Side 41, Linie 4: Hippogryphen] = B; A: Hypogryphen
 — —, — 18: Roncivallis] Alle Kilderne: Roncisvallis
 — —, — 20: med] = B; A: med
 — 42, — 8: Dplofter] = B; A: Høit lofter
 — —, — 13: Elementer ikke] = B; A: Elementerne ei
 — —, — 16: hoie] = B; A: ædle
 — —, — 22: Det feler dybt han i alt Stort] = B; A: Det
 ahner han, i alt hvad Stort
 — 43: Christiansholm.] Digtninger af Adam Oehl, I, 1811.
 Digtet er skrevet til Greve og Grevinde Schimmelmänn, see
 Oehls Erindr., I, Side 235-237, 138; II, Side 8; III, Side
 5, 8, 16, 30, 31.
 — —, Linie 11: Campagnens] Orig.: Champagnens (smlg. Var.
 til Side 56, Linie 8)
 — 44: Til Schulz.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I, 1811.
 (B) Oehl. samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digter-
 værker, XIV, 1846. — Om Schulz see Oehls Erindr.,
 I, Side 93-94; II, Side 171; IV, Side 39; Oehls Prome-
 theus, I, Side 344-45.
 — —, Linie 18: Leonardos] A, B og C: Lionardos (Leonardo
 Leo)
 — —, — 19: San Pietros] A, B og C: St. Pietros (smlg. Side
 61, Linie 1)
 — —, — 25: Kne, den] = B; A: Kne og
 — 46, — 2: for Dvergivenhed og] = B; A: for Jordens Mun-
 terhed og
 — —, — 3: Den] = B; A: Dens
 — —, — 9-10: Hvem barnlig Andagt frømt i Hjertet boer, |
 Sam vil du Stenen let fra] = B; A: Hvor barnlig Andagt i
 et Hjerte boer, | Elig Vand vil Stenen du fra
 — —: Til Melpomene.] (A) Digtninger af Adam Oehl, I,
 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls
 Digterværker, XIV, 1846, hvor anden Strophe er udeladt.
 — —, Linie 20: Bedbendfrands] = B; A: Epheufrands
 — 48, — 24: skulende] = B; A: skulende
 — —, — 25: Ildgierningens Mænd] = C: A: Ildgierningens-
 mænd
 — 49, — 4: Giffovens Blund] Blund er her, ligesom flere
 Steder hos Oehl. (see f. Ex. Trag. Dram., III, 1858, Side
 207, Linie 20; V, 1858, Side 13, Linie 8), brugt i Betydning
 af: Øieblik.

Side 49, Linie 6-13: Er Menneffets Liv osv. indtil Gnist] Nærvær. Udgiver har søgt, paa den lempeligste Maade at bringe Mening i dette Sted, der aabenbart er corrumperet (muligt er endog en Linie faldet ud) i Kilderne, som lyde saaledes:

A og B:

C:

Er Menneffets Liv.

Er Menneffets Liv;

Ihi Kronions Ild

Ihi Kronions Ild

Hos Prometheus rant,

Hos Prometheus rant,

Dg fængslet i Leer;

Dg fængslet i Leer;

Men den falkede Flint

Men den falkede Flint

Slaaer sonder, o Mo,

Slaaer sonder, o Mo!

Kun dit mægtige Spær.

Dit mægtige Spær;

Dg den løsladte Gnist

Dg den løsladte Gnist

- 50: Mine Mestere.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823.
- —, Linie 27: Foragted Mambrims Hielm] At Mambrims Hielm, som et af Don Quixotes Phantasterier (21de Cap., eller 3die Bogs 7de Cap.), staaer her for Phantasteri overhovedet, og aldeles ikke for Digtterværket Don Quixote, kunde synes overflødigt at anmærke, naar ikke Molbech i sine Studier over Oehls Poesie, 1850, Side 74—75, paa en mærkelig Maade havde misforstaaet dette Sted. — Oehl. skriver Mambrim efter sin Kilde, Jomfru Biehls Oversættelse; Orig. har Mambrino.
- 51, — 8: Tankeblif bag Laurens Grene] = B; A: Tankeblif, med Kæmpesene
- —, — 12: kun lystig Strid i Velfangsord.] = B; A: kun Strid i Barnlighedens Flor.
- 52, — 12: din] = B; A: sin
- —: Til min Kæser.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823.
- 53, Linie 1: Hvem Sanggubinden til sin Præst udkaarer] = B; A: Hvem MUSEN til sin Præst paa Jorden kaarer
- —, — 8: For du vil tolke dem] = B; A: For MUSEN tolker dem
- —, — 12: aabne] = B; A: røde
- 54: Tilbageblik paa Rom.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digtterværker, XIV, 1846. I B er Digtet forkortet fra 325 til 297, og i C til 177 Verslinier.
- 55, — 8: nu] = B; A: om
- —, — 9: Store] = B; A: Skionne

- Side 55, Linie 12: Hvad uskiønt var, hvad heller syldt] = B; A: Hvad ubehageligt, og syldt
- — — 21: Vedbend] = B; A: Epheu
- 56, — 6: Jer falske Søster] Hertil har A denne Anm.: Kirsebærtaubærret
- — — 8: Campagnen] = B; A: Champagnen
- — — 15: der] = B; A: fiernt
- — — 21: Træsteveraneren] A, B og C: Transteveraneren
- 57, — 8: end] = B: A: dybt
- — — 9: skiuler sig deri bag Sivet] = C; A: bøier sig deri som Sivet
- — — 17, til Side 59, Linie 7: Dødsfaren osv.] See Oehls Erindr., II, Side 200—201.
- 58, — 15: mod] = B; A: til
- 60, — 15: Sank erig, som de selv, i] = B; A: Sank pludselig, med dem, i
- — — 17: Din Grestøtte] = B; A: Din Mamorpisser
- — — 20: Marc Aurel] Alle Kilderne have ved en Tryk-, Skriv-, eller maaskee Distractions-Feil: Marc Anton
- 61, — 24: denne] = B; A: nu den
- 62, — 4: Mildt] = C; A: Sød
- — — 19: For] = B; A: Fra
- 63, — 17: bort] = B; A: hen
- 64, — 5-6: Gang der den vakkre Camuccinis Prøve: | Et Afrids] = B; A: Gang der Luinis, Camucinis Prover: | To Afrids (Luinis Indførelse paa dette Sted hidrørte formodentlig fra en Navneforvexling.)
- — — 7: ham vil rove] = B; A: dem berøver
- — — 9: tøve] = B; A: tøver
- — — 10: Dannekers] = B; A: Tannekers
- — — 17: Riepenhaus'ners Haand] Om Brødrene Riepenhausen see Oehls Erindr., II, Side 196—197, 200—201, 205, 207—208; IV, Side 151.
- — — 20: varmt] = B; A: huldt
- 65, — 1: længst] = B; A: nu
- — — 10-12: Hvor glade sad vi mangen fellig Aften osv.] See Oehls Erindr., II, Side 206.
- — — 13: Du raske Müller] See Oehls Erindr., II, Side 202—203.
- — — 19, til Side 66, Linie 22: endnu du tier stil | Om ham, som pryded Kredsen, osv.] Om Thorvaldsen see Oehls Erindr., II, Side 195—196, 197, 207—208; III, Side 12; IV, Side 4—5, 155, 159—160, 183—189.
- 66, — 2: staa] A, B og C: staaer
- 68: Alty og Gulhyndy.] (A) Digtninger af Adam Oehl.,

I, 1811. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Digterværker af Oehl., I, 1835. (D) Oehls Digterværker, IV, 1845. I A, C og D staaer Digtet som Indledning til Eventyret Aly og Gulhyndy.

Side 71: Til Kronprindsesse Carolina.] Foran Digtninger af Adam Oehl., I, Januar 1811 (der indeholder: Romancer og Sange, samt Aly og Gulhyndy, et Eventyr): Til Deres Kongelige Højhed Kronprindsesse Carolina. — See Oehls Erindr., IV, Side 58.

— —: Schimmelmanss Fødselsfest.] (A) Særskilt Tryk: *Schimmelmanss Fødselsfest. Trykt hos E. A. H. Møller, Hof- og Universitetsbogtrykker.* 2 upag. Blade 8vo, uden Aarstal. Tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech. (M) Orig.mscript., med nogle uvæsentlige Smaa-Afviigelser, tilh. Stud. jur. W. H. Meyer. I Oehls samlede Digte, II, 1823, og Oehls Digterværker, XVI, 1846, fremkom en Omarbejdelse af Digtet, hvori hver Verslinie var gjort en Fod kortere, under Navn af Schimmelmanss Fødselsdag. — Grev E. Schimmelman var født den 4de Dec., og Digtet maa efter dets Plads i samlede Digte nærmest antages at være fra Aaret 1810. See ovenfor, Side 311, Anm. til Digtet Side 43.

— 73: Phønix.] (A) Kbhvns Adresse-Contoirs Efterretn., 1810, Nr, 289, den 8de Dec. (M) Den afskrevne Samling (see Oehls Digte, I, 1860, Side 333) med nogle Smaa-Afviigelser, blandt hvilke fornemmelig denne til Side 74, Linie 4: Og Crocodillen vælter i sit Blod, henpeger paa en anden Kilde end Originaltrykket. I Oehls samlede Digte, II, 1823; Melodier til de af „Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug“ udgivne fædrelands-historiske Digte. Ved A. P. Berggreen, 1840; Halvhundrede Digte af Oehl., 1845; og Oehls Digterværker, XIV, 1846, findes en, indbyrdes hist og her afvigende, gennemgaaende Omarbejdelse (i hvilken hver Verslinie er gjort en Fod kortere), men som dog har kunnet afgive et Par sproglige Rettelser. — Den 5te Dec. 1810 løb

Linieskibet *Phœnix* af Stabelen, bygget af Levningerne af det halvfærdige Linieskib, som Englænderne i 1807 omvæltede og forstyrrede paa Holmen.

Side 73, Linie 22: true] = M; A: truer

— —, — 23: Det er ei første Gang, en ærlig Kæmpe] Overeensstemmende med Omarbejdelsen, der har: Ei førstegang en ærlig Kæmpe; A: Det er ei førstegang at ærlig Kæmpe

— —, — 24: Hiertens] = M; A: Hiertets

— 74, — 9: Misunder du en Attila hans Gre] Overeensstemmende med Omarbejdelsen, der sidste Gang trykt har: Misundes Tamerlan hans Gre; A: Misunder Du en Attila sin Gre

— 75: Til Danmarks Dronning.] Foran Tragødien *Correggio*, som udkom i Jan. 1811.

— 76: Sang paa Kongens Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: Sang paa Kongens Fødselsdag, den 28 Januar 1811. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 Blade 8vo. Tilh. Verd. (B) Egenhænd. Forandr. i Omsprede Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294).

— 77, Linie 8: fiddel] = B; A: være

— 78: Stærkoddens Svaneang.] (A) Nyerups *Idunna*. En Nytaarsgave for 1812: „Stærkoddens Svaneang. (See Sørge-spillet).“ (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845, samt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Stærkoddens Svaneang.“ Digtet hørte oprindeligt til Tragødien *Stærkodder*, og findes med Undtagelse af de to sidste Strofer i de Oehls Efterladte tilhørende Rester af (M) Udkastet til dette Stykke (see Trag. Dram., III, 1858, Side 353—367).

— —, Linie 12: sig] = M (B, C og D); A: jeg

— —, — 13: Hiender] = M (B, C og D); A: Hienden

— —, — 22: Vifins] = M (Saxo: Visinnus); A, B, C og D: Vifins

— —, — 25: Hver nogen Ddb] = C; A: Den nogne Db

— 80: Bryllupsang.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Tiden er ubekjendt; men i begge Kilderne staaer Digtet, ligesom i nær-

værende Bind, umiddelbart foran den anden Bryllupssang, hvilken fremkom i Slutningen af 1811.

Side 81, Linie 19: *Siins*] A og B: *Siins*

— 82: *Bryllupssang*.] (A) Nyerups Idunna. En Nytaars-gave for 1812. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I B og C kaldes Digtet Variation (paa den foregaaende Bryllupssang); i C er det forkortet til det Halve. I Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294) siges det, formodentlig efter Oehls egen Meddelelse, at være en Oversættelse af „Hochzeitlied. (Im Winter gesungen.)“, som findes i Oehls Gedichte, 1817; men med denne Sang har det saare Lidet tilfælles.

— —, Linie 12: *flar*] = B; A: *huldt*

— —, — 19: *seger*] = B; A: *er for*

— 83, — 4: *Vi Hymen offre vilje*] = B; A: *Vi Sin berede vilje*

— 84: *Kongens Skaal*.] (A) Særskilt Tryk: *Kongens Skaal. Den 11te December 1811. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) *Forhandlinger ved Festen i Kiøbenhavn d: 11 Decemb: 1811. Kbh. 1812, Side 142—144.*

— —, Linie 10: *for sit eget*] = B; A: *for Eget*

— —, — 19: *Dannevirke*] = B; A: *Danavirke*

— 85: *Sang for Skydeselskabet*.] (A) Særskilt Tryk: *Sang for det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og danske Broderskab paa tredie Juledag 1811. Af A. Oehlenschläger. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) P. Foersoms Poetisk Nytaarsgave for 1813: *Sang. (For det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab.) Sidste Strophe er udeladt i B.*

— 87: *Sang for samme Selskab*.] (A) Særskilt Tryk: *Sang for Det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og Danske Broderskab paa tredie Juledag 1811. Af A. Oehlenschläger. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. 8vo; tilh. Verd.* (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Dronningens Skaal. Da Kongens Billed blev ophængt paa Skydebanen. (C) Oehls*

Digtterværker, XVI, 1846: Dronning Marias Staal. Da Kongens Billeb blev ophængt paa Skydebanen.

Side 88: Til mit Fædreland paa Nytaarsmorgen.] (A) Nyerups Frigge. Poetisk Nytaarsgave for 1813. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digtterværker, XIV, 1846: Til Fædrelandet.

- —, Linie 21: aarle] = B; A: første
- —, — 26: alle] = B; A: Hjertets
- 89, — 1: Zephyr] = B; A: Zefir
- —, — 29: Balder] = B; A: Balbur (smlg. Side 90, Linie 4).
- 90, — 10: Helten] = B; A: Kjempen
- —, — 17: stærke] = B; A: vaffre
- 91, — 2: skionne Gudestare] = B; A: genialste Skare
- —, — 4: ædle Flamme maae vi end] = B; A: skionne Flamme maa vi snildt
- 92: Til Kammerherre Juul paa Thorseng.] Nyerups Frigge. Poetisk Nytaarsgave for 1813, iblandt „Vers og Sange, fremsagte og afsjungne af kongl. Skuespiller og Dannebrogsmænd Knudsen, paa hans patriotiske Sommerrejse 1812, da han til de danske Fanger i Engelland samt til de paa Najaden Qvæstede og de Faldnes Enker samlede de betydelige Summer, hvis Beløb de offentlige Tidender har anmeldt”: Til Kammerherre Generalmajor Juul paa Thorseng, Storfors af Dannebrog. — Knudsen var i Begyndelsen af August Maaned paa Thorseng.
- 93, Linie 7: mælte] Orig.: meldte
- 94: Julefang.] Særskilt Tryk: Julefang. Af A. Ochlenkslæger [sic]. Kbh. 1812. Trykt og forlagt af Dir. J. F. Schulz. Mel. Hvor smukt, sin Pligt som Menneske at lyde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Sangen er formodentlig skrevet for Skydeselskabet.
- 95, Linie 16: vor] Orig.: vort
- —: Til Fru Frederike Brun.] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (B) Oehls Digtterværker, XVI, 1846: Til Fru Frederike Brun. I begge Kilderne staaer Digtet forrest i et Afsnit paa respective fire og tre Numere, kaldet Fødselsdagene paa Sophienholm, og efterfølges i A af et andet til Fru

Bruns Fødselsdag, den 3die Juni. Den Plads, disse to Digte have faaet i A, viser den Periode, hvori de ere skrevne, og nærmere bestemmes denne med stor Sandsynlighed til Aarene 1813 og 1814 derved, at Baggesen i det første af dem omtales, og omtales som nærværende. Fra 1815 haves et tredje Digt til Fru Bruns Fødselsdag (see Side 141—144), og efter den Tid afbrød Oehl. i mange Aar Forbindelsen med hendes Huus. — Om Fru Brun see Oehls Erindr., I, Side 237—238; II, Side 171, 197—198, 204, 206; III, Side 15; IV, Side 148—153.

Side 97: Sang for Skydeselskabet.] Oehls samlede Digte, II, 1823: Sang for Skydebaneselskabet. — Tiden vides kun tilnærmelsesviis, efter den Plads, Digtet har i Kilden; med størst Rimelighed henføres det til Aaret 1813, i hvilket Fugleskydningen fandt Sted den 29de Juli.

— 99: Til Kongen.] (A) Foran Norske Kongers Historie, IV, udgivet af B. Thorlacius og E. C. Werlauff, Fol., udkommet i August 1813. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digtterværker, XVI, 1846. (M) Klad- den til Digtet, tilh. Oehls Efterladte. I B og C, hvor Over- skriften lyder som i nærværende Udg., er Digtet forkortet til 8 Stropher.

— —, Linie 11: Dg] = M; A: Men

— 101: Til Herman Wedel, Greve af Jærlsberg.] Foran Trago- dien Hugo von Rheinberg, der udkom i September 1813: Videnskabens Dyrker, Kunstens Ven, Digterens Belynder, Her- man Wedel Greve af Jærlsberg helliger Høiagtelse og Tak- nemmelighed dette Sorgespil.

— 102: Til Prinds Christian Frederik.] Foran Digtninger af Adam Oehl., II, ogsaa kaldet Fortællinger af Adam Oehl., 1813, udkommet i November, og indeholdende de fem Fortællinger: Reichmuth von Adocht, Maleriet, Lykkeridderne, Munkebrødrene, Eremiten. — Om Christian den Ottende taler Oehl. i sine Erindr., III, Side 14; IV, Side 43, 115, 125—126, 137—138, 159, 162, 168—169, 270, 283—284.

- Side 104: *I Krigens Tid, da Vinen var dyr.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om naar Sangen er skrevet, findes Intet angivet; efter dens Overskrift og Indhold maa den sættes omtrent her. Angaaende de tre første Stropher see Oehls Erindr., I, Side 176—177.
- 105, Linie 3-4: *Sfal Spendrup kun i Brændeviingaaardsstræde osv.*] Spendrup, en kjøbenhavnsk Familie, hvis bekendte Brændeviinsbrænderi i Viingaaardsstræde mod Slutningen af forrige Aarhundrede eiedes af Ewalds Ven, Peter Sp., og senere er arvet over i den qvindelige Linie.
- 106: *Til Ludvig Heiberg.*] (A) Molbechs Athene, Marts 1814. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C er Digtet meget omarbejdet, og forkortet til 5 Stropher, og i C er Overskriften: *Til Ludvig Heiberg. (som Yngling).* — Om J. L. Heiberg, hvis Marionettheater udkom i Dec. 1813, see Oehls Erindr., III, Side 41; IV, Side 27—28, 44—45, 141—142, 151, 299, 309—311; Oehls Prometheus, I, Side 77—80, 349—363; II, Side 82—83, 89—91.
- 108: *Thorvaldsenske Billeder.*] (A) Tolv Blade Figurer til Tegne-Øvelser efter Thorvaldsen, Professor og Ridder. Med poetiske Forklaringer af Professor A. Oehlenschläger, og en oplysende Fortale af Udgiveren, G. L. Lahde, udkommet i tre Hefter, Januar, April og December 1814. Optrykt 1834. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Thorvaldsenske Billeder*, hvor dog kun Nr. 5, 6, 10, 9 og 12 ere optagne. — I Lahdes Fortale til A hedder det, Side IV: „De med human Beredvillighed af Hr. Prof. Oehl. forfattede, poetiske Forklaringer” osv. — Om Thorvaldsen see de ovenfor, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.
- 109, Linie 13: *Kæmpeskift*] Orig.: *Kiæpesskift*
- 114, — 11: *Somrens*] = B; A: *Baarens*
- 117, — 10-13: *Lang Tid kun Amor osv.*] = B; A: *Kun Amor er en Dreng, som leser og som leger
Lig Vien i hvert broget Blomsterbed.
Først naar han drukket har af Siælens Bæger,
Da fatter han først Kiærlighed.*

Side 117, Linie 19: *Ino, Bacchus og Mercurius.*] Denne Overskrift, der i Orig. mangler over Digtet selv, er hentet fra dens Indholdsliste.

- 118, — 6: den] Orig.: din
- —, — 10: den] = B; A: de
- —: *Til Fru Frederike Brun.*] Oehl.s samlede Digte, II, 1823. See ovenfor, Side 317-318, i Anm. til Digtet Side 95.
- 120: *Sange til Velkomstsfeften.*] Særskilt Tryk: Prolog og Sange til Velkomstsfeften paa Nyholm, den 2den August 1814; for vore hjemkomne Brødre af engelsk Fængenskab. Fra Hans Christian Knudsen, Kongelig Skuespiller og Dannebrogsmænd. Kbhvn. Trykt hos Dir. J. F. Schulz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. — Prologen findes i Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 168.
- 122: *Cantate til Minde om Hertug Frederik Christian.*] (A) Særskilt Tryk: *Cantate ved Universitetets Sørgehøitid den 4de August 1814; til Minde om Frederik Christian, Hertug til Slesvig-Sønderborg. Af Oehlenschläger.* Kbhvn. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823: Hertug Frederik Christians Minde. Universitetets Cantate. Forkortet. — Om den Besungne see Oehl.s Erindr., III, Side 5, 6, 8.
- —, Linie 12: *Chor.*] Mangler i begge Kilderne.
- 123, — 4: *Da først du havde ffuet Vældens Fald.*] B's Læsemaade kan tjene til Commentar: Dog faae du først den stolte Herffers Fald.
- 124, — 14-15: *Krandsen ffylde, | Laurens Krands.*] = B; A: *Krandsse ffylde. | Laurens!*
- 125: *Sang for Skydeselskabet.*] Særskilt Tryk: *Sang for det Kongelige Kiøbenhavnske Skydeselskab og danske Broderskab, den 18de August 1814.* Kbhvn. Trykt i det Kgl. Vaisenhusets Bogtrykkerie af C. F. Schubart. Mel. Vær du vort Selskabs Skytgudinde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.
- 126: *Til Frøken Ida Brun.*] (A) Rahbeks Tilskueren, Nr. 6, Januar 1815. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: *Til Ida Brun.*

I alle Kilderne hører Digtet til den lille Samling Fødselsdagene paa Sophienholm, i A som første, i B som tredie, og i C som andet Numer. I A er Navnet Sophienholm forklaret ved Anm.: Digterinden Fru Fr. Bruns bekjendte delige Sommerbolig. — Om Ida Brun, der var født den 20de Sept. 1792, see Oehls Erindr., IV, Side 152—153. Digtet er formodentlig fra 1814.

Side 126, Linie 6: Jothun] A: Jothum (B og C afvigende)

— —, — 7: skagger] = B; A: mørkner

— —, — 17: tænker paa, hvad jeg maaſkee ſkal] = B; A: tænker kun paa, hvad jeg ſnart ſkal

— 127, — 26: Phobus] = B; A: Phæbus

— 128: Til Jomfru Sophie Brun.] (A) Rahbeks Tilskueren, Nr. 7, Februar 1815. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Huusalfen. Til Fr. Sophia Brun. I alle Kilderne hører Digtet til Samlingen Fødselsdagene paa Sophienholm, i A som andet, i B og C som sidste Numer. — Sophie Brun, hvis Fødselsdag var den 1ste October, var en Søster til Fru Bruns Mand. Digtet er formodentlig fra 1814.

— —, Linie 19: paa al den] = B; A: paa den

— —, — 25: more] = B; A: fryde

— —, — 26: frydes] = B; A: styrkes

— 129, — 24: Selskabets Glæder] = B; A: Selskabsglæder

— 130, — 2: har] = B; A: gior

— —, — 5: Hun spiller gierne med Rugler ſaa ſmaa] Hertil har A Anm.: Billard

— —, — 10: „At høre paa Skovenes Ugle“] Citationstegnene ere først komne til i C.

— —, — 15-16: Hver Morgen de vel blive paſſet | Med Riſdepandet i Glasſet.] = B; A:

Dg Vandet til rette Tide,

Dog ofte Døden de lide.

— 131: Sang for det Dram.-Litt. Selskab.] (A) Molbechs Athene for Oct. 1814. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: Dramatiſk Selskabsviſe. Sangen findes afskrevet i det Dramatisk-Litteraire Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilhørende det store kgl. Bibliothek), hvorfra Datoen er hentet.

— —, — 8: Egedan] = B; A: Egeſaa

— —, — 16: den] = B; A: de

- Side 131, Linie 16: bedaarer] = B; A: bedaare
 — —, — 17: mæler] = B; A: mæle
 — —, — 18: udspæder Blodet med Taarer] = B; A: udspæde
 Blodet med Taare
 — 132, — 25: hiin Palnatofe] Hertil har B Anm.: Rahbef.
 — 133, — 13: af fulde Maal] = B; A: ved Altrets Baal
 — —, — 17: Planter] = B; A: Frugter
 — —, — 20: Der] = B; A: Da
 — 134: Paa vor Dronnings Fødselsdag.] (A) Molbechs Athene
 for Nov. 1814. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823:
 Dronningens Fødselsdag. 3 Kongens Graværelse. (C) Oehls
 Digterværker, XVI, 1846: Dronningens Skaal, i Kongens
 Graværelse. I B er den sidste Strophe udeladt, og i C kun
 den fjerde Strophe beholdt.
 — 135: Sang paa vor Konges Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk:
Sang paa vor Konges Fødselsdag den 28 Jan. 1815. Kbh.
Trykt hos B. Brünnich. Mel. Vær du vort Selskabs Skyts-
gudiinde. 2 upag. Blade 8vo. Exemplaret, som af senere af-
 døde Etatsraad E. Claussen blev skjenket nærværende Ud giver,
 og nu tilh. Verd., har været benyttet af Digteren som Mscrpt.
 til en Omarbejdelse for Skydeselskabet, som følger:
- Lyd høit i Sky, vor glade Stemme!
 Vi hædre Kongens Fødselsdag.
 At elste ham fan aldrig glemme
 Det gamle danske Broderlag.
 Ni Konger saae vort Samfund jo,
 Dem alle var det lige tro.
- Snart skal vi atter see ham kneise
 Med Høihed paa sit faste Slot.
 Naar ædle danske Konger reise,
- osv. uforandret. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823:
 Kongens Fødselsdag. Da han var i Wien.
- 137: Cantate i Anl. af Prinds Christians Bryllup.] (A) Sær-
 skilt Tryk: Cantate i Anledning af Hans Høihed Prinds
 Christian Frederiks og Hendes Høihed Prindsesse Caroline
 Amalias Bryllup. Musikken af Prof. Kunzen. Ordene af Prof.
 Dehlenschläger. Kbh. 1815. Trykt hos Andr. Seidelin. 3
 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte,

- II, 1823: Prinds Christian Frederiks og Prindsesse Caroline Amalias Bryllupsføitid.
- Side 138, Linie 25: Vedbenden] A: Vedben den (B afvigende)
- 139: Sang af Eleverne i de Blindes Institut.] (A) Særskilt Tryk: Sang til ∞ af Eleverne i det kongl. Institut for Blinde. Kbh. 1815. Trykt hos Br. G. M. S. Møller. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Hr. Fuldmægtig T. Vedersø. (B) Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 42, den 26de Mai. Overskriften som i nærværende Udgave. — Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 309: Epilog til Blinde-Institutets Concert den 3die November 1839.
- 140: Til visse Dydere.] (A) Oehls Erindr., IV, Side 155-156. (M) Orig.mserptet til Erindr., tilh. Digterens Efterladte. — I A hedder det: Mig rørte det dybt engang, da jeg saae Folket trække Kongen. Jeg skrev i den Anledning et Digt, der aldrig har været trykt. I M har dette Sted først lydt saaledes: Mig rørte det dybt engang, da jeg saae Folket trække Fredrik den Siette efter sin Hiemkomst fra Wien, osv.
- 141, Linie 8: Konningen] = M.s oprindelige Læsemaade; A: Uedlingen
- —, — 9: Drot] = M.s oprindelige Læsemaade; A: Ven
- —: Den 4de Juni 1815.] (A) Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 50, den 20 Juni: Den 4de Juni 1815. I Anledning af d. 3die. Digtet staaer der som det tredie i Samlingen Fødselsdagene paa Sophienholm (see ovenfor, Side 317, i Anm. til Side 95). (M) Kladden til Digtet, tilhørende Oehls Efterladte.
- 142, Linie 1: Holmen] = M; A: Holme
- 144: Kong Frederik den Siettes Kroningsfest] (A) Særskilt Tryk: *Deres Majestetets Kong Frederik den Siettes, og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest Den 31te Julii 1815.* Kbh. Trykt hos Boas Brünnich. Undertegnet: *Allerunderdanigst Adam Oehlschläger.* 8 pag. Sider 4to; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1815, Nr. 61. (B) Oehls samlede Digte,

- II, 1823: Kroningsfesten paa Frederiksborg. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Kong Frederik den Siettes Kroningsfest. — See Oehls Erindr., III, Side 89-90.
- Side 146, Linie 16: ædelt] = B; A: ædle
- —: *Folketsang ved Frederik den Siettes Kroningsfest.*] (A) Særskilt Tryk: *Folketsang ved Deres Majestæters Kong Frederik den Siettes og Dronning Maria Sophia Frederikas Kroningsfest.* Kbhvn. 1815. Trykt hos B. Brünnich. 3 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Dagen*, 1815, Nr. 182; *Molbechs Athene*, August 1815; *Rahbeks Tilskuere*, 1815, Nr. 61. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Sang ved Kroningsfesten.* — See Oehls Erindr., III, Side 89, 90, 92-83.
- 148: *Apol og Muserne.*] Oehls samlede Digte, II, 1823, hvor Digtets Plads er umiddelbart efter de to til Kroningsfesten.
- 150, Linie 7: vore] Orig.: vores
- 151, — 31: *Polihymnia*] Orig.: *Polihymnia*
- 152: *Sang i Anl. af Prinds Christians Fødselsdag.*] Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Hans Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag.* Den 18de September 1815. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seibelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.
- 154: *Sang i Anl. af Dronningens Fødselsfest.*] (A) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsfest, den 28de October 1815.* Kbhvn. Trykt hos Dir. J. S. Schulz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i *Rahbeks Tilskuere*, 1815, Nr. 87. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823 (hvor Digtet følger umiddelbart efter „Dronningens Fødselsdag. 3 Kongens Graværelse.“): „Aaret efter. Da Hans Majestæt var tilstæde.“
- —, Linie 11: *Festen, Ridder! i din Hal.*] = B; A: *Og Festen i din Glædeshal!*
- 155: *Selskabsang paa Hendes Majestæts Fødselsdag.*] Oehls samlede Digte, II, 1823, hvor Digtet staaer umiddelbart efter den ogsaa i nærværende Bind nærmest foregaaende Sang.
- 156, Linie 3: *Hvælvingen*] *Hvælvingen d. e. Bægerets Runding.* Orig.: *Hælvingen*

Side 156: Sang i Anl. af det Dram.-Litt. Selskabs 35 Aars Stiftelsesdag.] (A.) Særskilt Tryk: Sang i Anledning af D. D. S [o: L.] S-s 35 Aars Stiftelsesdag. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Jeg er en Mand, som har saa vidt ombændret. Undertegnet: 121. To upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) T. Thortsens Lommebog for Skuespilyndere for Aaret 1820: Sang (i Anledning af det dramatisk-litteraire Selskabs 35te Stiftelsesdag). (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Dramatiske Selskabsfange, I. Sangen findes afskrevet i Selskabets Copiebøger (see ovenfor S. 321), af hvilke man seer, at den er skrevet til den 7de Dec. 1815, og senere benyttet som Prolog med forandret Slutning den 21de Oct. 1829.

— 158, Linie 7-8: Og var jeg til, da var jeg saare liden | Den Aften, da det spille første Gang.] = C (Allusion til Vers 10 i Wessels Gaffelen); A:

Enhver af os var dengang saare liden,
Den Aften, da der spilles førstegang.

— —: Sang paa vor Konges Fødselsdag.] Særskilt Tryk: Sang paa vor Konges Fødselsdag den 28de Januar 1816 for det Harmoniske Selskab. Af A. Oehlenschläger. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 159: Solvbrøllupsfesten i Ercr.] Rahbeks Dansk Minerva, August 1816.

— 160, Linie 1: den] Orig.: du

— 161: Til Kongen ved Fugleskydningen.] (A) Særskilt Tryk: Til Hans Majestæt Kongen, ved Fugleskydningen den 8de August 1816. Fra det Kongelige Kiøbenhavnske Skyde-Selskab og Danske Broderskab. Kbh. Trykt hos Dir. J. F. Schultz. Mel. Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (M) Orig.msript., tilh. Fabricius. — Afttrykt i Per Vrøvlers Yderst grundige Kommentar over den uhyre Digter A. Oehlenschlägers sidste genialske Sang ved Fugleskydningen den 8 August 1816. Paa Rim udsat til en Ven, der har glemt Nutidens Vers, og ikke forstaaer vore Dages Prosa; og i Trykken befordret for de Venner af Litteraturen, der ikke

kunne læse Skrift. Med et Parenfoldige Anmærkninger af Knud Siøllandsfar. — Nebulæ, malusque Jupiter urget. Hor. — Ved Jens Immanuel Baggesen. Kbh. 1816. 119 Sider 8vo.

Side 163: *Frederiksberg.*] (A) *Frederiksberg* Et Digt af Adam Dehlenschläger, udkommet i Januar 1817, med en Vignet paa det kobberstukne Titelblad. 12mo. (B) *Oehls samlede Digte*, III, 1823: „Mit Hiem. 1816.“ (C) *Oehls Digterværker*, XV, 1846: „*Frederiksborgdigtet*. (1816).“ — I *Oehls Levnet*, fortalt af ham selv, II, 1831, hedder det Side 321: I Sommeren 1816 havde jeg en Forneielse, som jeg ikke siden har nydt, at ligge med min hele Familie paa *Frederiksberg*. Vi beboede nogle Værelser hos Herr Lieutenant Bonfach, min Faders Guldmægtig. Mit Samliv her med mine Børn paa den „Plet af Jord, hvor Livets Stemme led første Gang fra spæde Bryst“, har jeg besunget i Digtet *Frederiksberg*, hvis barnlige, fredelige Følelser og rorende Erindringer endog næsten afvæbnede mine bitterste Fiender. Det blev almindelig yndet, og, jeg troer, ei engang nedrevet af Baggesen.

— —, Linie 16-17: Skoven, | Høget for dig;] *Søndermarken*, der indtil den nyeste Tid har været aflukket og kun tilgængelig for Hoffet. See *Oehls Erindr.*, I, Side 14.

— —, — 25: *Frederiksberg*] = B; A: *Frederiksberg*

— 164, — 20-25: Jeg sang min Sorg i Aftens dunkle Stund, osv.] See Digtet *Hiem vee* i *Oehls Digte*, I, 1860, Side 261-263.

— 166, — 19: *Hermelinslødt*] = B; A: *Hermelinslødt*

— —, — 21: *Tigger*] = B; A: *Betler*

— 167, — 17, til Side 169, Linie 4: *Guldt Malerier* | *Barnet indvier osv.*] De fleste her besungne Malerier omtales i *Oehls Erindr.*, I, Side 18-20.

— 169, — 11-12: *Jib* var hans Aand; hvad hans Pensel forægte, | *Atter* de heftige *Luer* fortægte.] Ved *Christiansborg Slots Brand 1794* tilintetgjordes mange af *Abildgaards Malerier*. — I B lyde disse Linier saaledes:

Jib var hans Aand; du dens Mærke nu skuer
Sielden, thi *Luen* fortæred hans *Luer*.

Om *Abildgaard* see *Oehls Erindr.*, I, Side 234-235.

— 170, — 2: *Fredelig*] = B; A: *Fredlige*

— —, — 3-4: *Digteren* sjunger ved *Harpen* med *Rette*: | „*Endet*

indsnærpes i Sneyerheds Muur".] „Im egen Kreis verengert sich der Sinn", Schillers Prolog, gesprochen bei der Wiederöffnung der Schaubühne in Weimar im October 1798. Smlg. Oehls Syngespil, Lystspil osv., VI, 1860, Side 304, Linie 7-8.

Side 171, Linie 9, til Side 172, Linie 2: Drengen med Slæde ved Slotsporten staaer, osv.] See Oehl. Erindr., I, Side 11.

— 172, — 4-12: Hisset jeg seiler paa Gadekærs. Jis. osv.] See Oehls Erindr., I, Side 37.

— —, — 6: Var for Aladdin en uventet Lykke.] I sine Erindr., I, 1850, Side 220-221 (afstrykt i Oehls Romant. Dram., I, 1857, Side 374), sammenligner Digteren sig selv med Aladdin, og i Erindr., III, Side 31, kaldes han af Grev Schimmelmann og sig selv ligefrem Aladdin, ligesom her.

— —, — 22: Læser i Meineske Høst og Rolf Krage.] See Oehls Erindr., I, Side 40 og Side 32.

— —, — 27, til Side 173, Linie 16: Langt over Søen | Er han paa Den osv.] See Oehls Erindr., I, Side 15.

— 173, — 10: Brune Mandes Skrifter] Komische Romane aus den Papieren eines braunen Mannes, af J. G. Müller, Forf. til Siegfried von Lindenberg.

— —, — 11: Jones] = B; A: Jons

— —, — —: Clari[s]e] Richardsons Roman Clarissa Harlowe.

— —, — 24: Træets] = B; A: Træts

— 174, — 1, til Side 175, Linie 24: En Skole | Det var, osv.] See Oehls Erindr., I, Side 8-9.

— —, — 8: endnu ham] = B; A: ham endnu

— —, — 21, til Side 175, Linie 16: Hun havde ogsaa den blandt flere Skifte, osv.] I nogle Exemplarer af A staae de to første af disse fire Stropher ved en Trykfeil efter de to sidste.

— 176, — 7: Degnens lærde Substitut.] Om denne Lassen see Oehls Erindr., I, Side 34, 35.

— —, — 11-15: Herr Wibe selv var velbelæst og tapper. osv.] See Oehls Erindr., I, Side 34.

— —, — 15: uheldig han ofte] = B; A: ofte uheldig han

— —, — 16: Dog lod Herr Bruun sig ei af Eligt anfegte] See Oehls Erindr., I, Side 21, 60-61.

— —, — 19: tolfed] = B; A: tolfte

— —, — 28: Jeg spille Klind med Bernt] Denne Bernt er B. Winckler, see Oehls Erindr., I, Side 13, 28-29, 33, 57-58, 105, 120; III, Side 28.

— 177, — 17: Endnu jeg hører] = B; A: End hører hiit jeg

— —, — 23-24: Forsigtig! brød den ikke! osv.] = C; A:

- Johannes græd, da Jesus han mon væde
 I Jordan. — Christ var stor! — Det var af Glæde!
- Side 178, Linie 4: Tremulanten] C, B og B: Trimulanten
- — — 27: for mig] = B; A: hjęset
- 179, — 22-24: Hvor blanke Fod paa Bordet staaer; osv.]
 See Oehls Erindr., I, Side 147.
- 180,: Til min Søster.] Om Sophia see de i Oehls Digte,
 I, 1860, Side 335, i Anm. til Side 279 anførte Steder af hans
 Erindr.
- —, Linie 14: Din Fedselsstid jeg mindes.] See Oehls
 Erindr., I, Side 7.
- 182, — 13-14: Haugen. | Haugen] = B; A: Haugen. | (En
 Berelsang.) | Haugen.
- 183, — 13: bær] = B; A: bar
- 184, — 23: Og Løven har sin Vogter sonderrevet.] I Slut-
 ningen af Frederik den Femtes Tid sonderrev en Løve i det
 daværende kongelige Menagerie paa Frederiksberg sin Vogter,
 der kom ind til den i andre Klæder end sædvanligt.
- 187, — 16: ei man sig] B; A: man sig ei
- —, — 30: medens Perler] = B; A: mens Brillanter
- 188: Søndermarken.] Om de i dette Digt omtalte Localiteter
 see Oehls Erindr., I, Side 14 og 40.
- 189, Linie 6: der slog] = B; A: slog dem
- —, — 7-8: Jorden gjorde Smallebakke | Hift i Haven steil.]
 D. e. den af Fordybningen (hvor nu det steensatte Bassin
 er) udgravede Jord benyttedes til at forhøje Smallebakken,
 Udsigtsbakken, ved Slottet.
- 190, — 25-26: Længslen dog ei skulde fue | Selv et Cauca-
 sus] = B; A:
 Længslen selv ei skulde fue
 Stolten Caucasus
- 193, — 13: Ungdoms bedste] = B; A: bedste Ungdoms
- 194: Voigt.] Om Slotsforvalter og Gartner Voigt see Oehls
 Erindr., I, Side 5.
- —, Linie 16: bugtede] = B; A: slanglige
- 195, — 14: Giernt i Elysiums] = B; A: Døbt i Elysions
- —, — 16: Flods Bugt] = B; A: Flod-Bugt
- 196, — 4: Spandenes] A: Spandens (B og C afvigende)
- —, — 15: Tidt fra sin By han ilede herud; han] = B; A:
 Fra sin steile Borg tit han reed; han
- 197, — 7: af Vandet] = B; A: fra Stranden
- —, — 9: Regnsky] = B; A: Byge

- Side 198, Linie 1: i en Beenrads] = B; A: i Sfelettets
 — —, — 2: Leen alt i] = B; A: Lee i
 — —, — 7: Hofmænd = B; A: Hofstat
 — —, — 21: titter] = B; A: truer
 — —, — 22: Vintrens Morderfind] = B; A: fæle Morders
 Sind
 — 199, — 6: som sikkert forestaaer] = B: A: som forestaaer
 — —, — 12: sin] = B: A: en
 — —, — 27: O, elſte Moder! ſeer jeg dig igien?] Om Dig-
 terens Moder ſee de i Oehls Digte, I, 1860, Side 300, i
 Anm. til Digtet Side 4 anførte Steder af hans Erindr.
 — 200, — 18-19: Hiſt hviler ved din Gud det ſtaffels Noer, osv.]
 See Oehls Erindr., I, Side 17 og 42.
 — —, — 21: Thi hiſt Veninden har hos Gud hun modt,]
 Denne Veninde (af Digteren, ikke af hans Moder), hvis Navn
 Amalia nævnes i det Følgende, er Grevinde Münſter, der i
 Sommeren 1814 havde berøvet ſig ſelv Livet; ſee Oehls
 Erindr., III, Side 11, 13-14, 88-89.
 — 201, — 20: i Vennekreds] = B; A: i elſte Kreds
 — 202, — 4: giemme = B; A: giemmes
 — 203, — 8: ud ſig] = B; A: Jorden
 — 205, — 2: Hoi og Dal] = B; A: den i Dal
 — —: Horats's Skaal.] (A) S. S. Hertz's Studenterviſer,
 1ſte Hefte, 1819: Horats's Skaal. Syngelig efter: „Tøm ud
 dit Glas, gjør mig Beſted.“ (B) Oehls ſamlede Digte,
 II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845,
 ſamt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Horats. —
 Af Oehls Erindr., III, Side 102, ſees, at Digtet er ſkrevet
 omtrent 1816.
 — 207: Golds Sølvbryllup.] (A) Særſkilt Tryk: Paa Conferents-
 raad Golds og Huſtrues Sølvbryllup den 18de Novbr. 1816.
 Dette Tryk, ſom anføres i Erſlews Forfatter-Lexicon, er
 ikke kommet nærværende Udgiver tilhænde; men heldigviis
 haves Hr. de Conincks paalidelige Afſkrift i Omspredte
 Digte (ſee Oehls Digte, I, 1860, Side 194), hvilken her
 har maattet erſtatte det Tabte. (B) Oehls ſamlede Digte,
 II, 1823: Golds Sølvbryllup; meget forkortet. — Om Gold
 ſee Oehls Syngespil, Lystſpil osv., I, 1859, Side 342-343.
 — —, Linie 16: af] = B; A: og
 — 208: Charlotte Schimmelmunn.] (A) Dagen, 1816, Nr. 296;

- den 11te December. (B) Molbechs Athene, Dec. 1816. (C) Oehls samlede Digte, II, 1823. (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I C og D er Digtet stærkt omarbejdet.
- Om den Besungne og om Grev Schimmelmanss første Kone Emilie see Oehls Erindr., I, Side 235, 236; III, Side 5.
- Side 209, Linie 1: luffet] = C; A: luft
- —, — 6: yngere] Efter Versemaalets Fordring. A: ynger; B: yngre (C og D ganske afvigende). Smlg. Side 166, Linie 5: ældre.
- —, — 7-8: mig forekom som et Jeeslot | Med sit Gitter, sin Gaard, ædle Charlotte! dit Huus.] Om Schimmelmanss Palais i Bredgade med dets Forgaard og Gitter kan sees i enhver Kjøbenhavns Beskrivelse.
- —, — 9: Sverdags.] = B; A: Sverdags
- —, — 10: luftes af Gitteret ud] Ved ud mener Digteren vel her ude.
- —, — 13: Mæcenas] = B; A: Moecenas
- —, — 19: værdig] = B; A: værdigt
- —, — 29: Stilhed] = C; A: Fromhed
- 210: Den 1ste Januar 1817. Skrevet i Hamburg.] (A) Molbechs Athene, Jan. 1817. (B) En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., I, 1817, Side 28-31: Den 1ste Januar 1817.
- —, Linie 3: Nyaars-Morgen] = B; A: Nyaarsmorgen
- 211, — 5: Nyaars] = B; A: Nyaars
- —, — 21: Gulde] = B; A: Gylfte
- —, — 23: elste] = B; A: fiære
- 212: Den 28de Juli 1817. Skrevet i Wien.] En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 100-101: Den 28 Juli 1817. — Om Christiane see Oehls Digte, I, 1860, Side 335, Anm. til Digtet Side 279.
- 214: Dansk Borgerfang.] Særskilt Tryk: Dansk Borgerfang. Kbhvn. 1817. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo. Over Titelen findes Tallet 1. Tilh. Verd. Optryk 1820: tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Borgerfang.
- 216: Martin Luther. Ode osv.] (A) Molbechs Athene, Nov. 1817. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Martin Luther. Paa

Reformationens Jubelmorgen. Festen holdtes den 31te Oct.
og 1ste Nov. 1817.

Side 216, Linie 14: Gøttidsfærd] = B; A: Gøttidsfest

— —, — 18: Indgød dybt] = B; A: Gød dig dybt

— 219: Sophias Grav.] (A) Oehl.s samlede Digte, II, 1823.

(B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. Foruden dette
Mindedigt over Digterens Søster (om hende see de i Oehl.s
Digte, I, 1860, Side 335, i Anm. til Digtet Side 279 anførte
Steder af hans Erindr.) findes et i Kbhn.s Adresse-
Contoirs Efterretn., 1818, Nr. 41, og Dagen, 1818, Nr.
43, saa lydende:

Paa Pladen:

Sophia Vilhelmine Bertha Ørsted, født Dehlenschläger.

Hun saae Lyset første Gang den 16de Juli 1782,

Gud kaldte hende den 9de Februar 1818.

Hun blomstrede som Regnbuen i Taarer,

Og svandt som den, da Solen brød hendes Sky.

Hver Sommer drog du til dit Fredriksberg,

Ei langt fra Graven virkte du vor Glæde.

Nu er det Vinter, Sneen dækker Bierg,

Vi følge dig, men inderligt vi græde.

Naar Blomsten kommer, blomstrer du ei meer.

Den unge Vaar dit Kors paa Graven seer,

Da rores, sværmer den, ved dig at mindes,

Ihi du var selv en Blomst, som fælden findes.

Sov sødt, du elskte Stov! Den skionne Siæl er fri.

Nu er hun kærff — og hisset samles vi.

Disse Linier bære ikke Oehl.s Navn, men de bære hans Præg
i den Grad, at de maaskee endog kunde været optagne i
Texten.

— —, Linie 9: fiært] A og B: fiær

— —: Under P. Foersoms Portrait.] Portraitet udkom i Digte
af Peter Foersom osv., [August] 1818. Om Foersom,

der var død den 24de Jan. 1817, see Oehls Erindr., I, Side 110-111, 127, 128; III, Side 18-19.

Side 220: Sang ved Jubelhøitiden for Præsten Chr. Brøndsted.] (A) Særskilt Tryk: Sang ved Jubelhøitiden den 30te September 1818. Kbh. Trykt i det Schulziske Officin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Den gamle Præst. I C er Digtet forkortet til det Halve. — Amtsprovst Chr. Brøndsted i Horsens var Fader til Digterens Ven P. O. Brøndsted.

- —, Linie 9: Lovet gules] = B; A: Blomsten stiles
- —, — 12: Stærk] = B; A: Stærft
- 221, — 8: Nu] = B; A: Gist
- —, — 16: Det] A: De (B ganske afvigende)
- 222: Ved Ole Hieronimus Mynsters Grav.] (A) Dagen, 1818, Nr. 246. (B) Juletræet. En Samling orig. Fortæll. og Digte. Udg. af A. P. Liunge, 1821, og (C) Oehls samlede Digte, II, 1823, samt (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Ole Hieronimus Mynster. — Om den Besungne, der døde den 13de Oct. 1818, see Oehls Erindr., I, Side 170, 174, 180, 181; II, Side 21; III, Side 16, 102; IV, Side 3.
- 224: Ved Michael Rosings Grav.] (A) Dagen, 1818, Nr. 247. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Michael Rosing. — Om Rosing, der døde den 12te Oct. 1818, see Oehls Erindr., I, Side 95, 108-109, 112, 116-119, 121-122, 123; II, Side 38-41; III, Side 17-18; IV, Side 3.
- —, Linie 21: Drengen] = B; A: Barnet
- 225, — 27: Pandser haard.] = C; A: Pandseriis,
- —, — 28: Blomster sedt i Vaar.] = C; A: Blomster og med Riis.
- 226, — 7: Liig] = B; A: En
- 227: Skildpaddeske] (A) Iris. Nytaarsgave for 1819. Udg. af J. C. Hauch. (B) Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C er Sangen stærkt omarbejdet.

Side 227, Linie 15: [et] = B; A: tit

- 229: Bacchus og Cupido.] (A) S. S. Hertz's Studenterviser, 1ste Hefte, 1819, uden Overskrift, med Angivelse af Mel.: „Hör zu, ich will dir Weisheit singen. eller: Naar du seer meget langt tilbage.“ (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digtværker, XIV, 1846: Bacchus og Cupido.
- 231, Linie 3: Vort Mod] = B; A: Vor Baar
- —: Til Conferenceraad Hans Heger.] Kbhns Adresse-Contoirs Efterretn., 1819, Nr. 103, den 3die Mai; aftrykt i Dagen, 1819, Nr. 106, og Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 41 og 42. I Dagen findes to Afvigelser, men som neppe hidrøre fra nogen anden Kilde end Trykfeil: Side 233, Linie 20: frygter for fjælver, Linie 22: dyrfer for dyrfed. I Oehls samlede Digte, II, 1823, fremkom en Omarbeidelse af Poëmet, hvori hver Verslinie er gjort en Fod kortere; denne Omarbeidelse blev paany omarbeidet til Oehls Digtværker, XVI, 1846, hvori fire af Digtets otte Stropher og to af hver Strophes ti Verslinier ere bortskaarne. I Omsprede Digte har Oehl. behandlet Poëmet efter samme Plan, som i sine samlede Digte, men meget anderledes, og tildeels heldigere. — Om den Besungne, Digterens Svigerfader, see Oehls Erindr., I, Side 149, 150-152; II, Side 45; III, Side 5; IV, Side 5.
- 234: Schalls fødselsdag.] (A) Dagen, 1819, Nr. 102, underskrevet G t. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Galeotti og Schall, med Udeladelse af de 3 sidste Stropher. — Om Schall see Oehls Erindr., IV, Side 40-41, 152; Oehls Prometheus, III, Side 25; og om Galeotti see Oehls Erindr., III, Side 144; IV, Side 41; Oehls Prometheus, II, Side 182; III, Side 25-42.
- —, Linie 18: Mandens] = B; A: Stovets
- 235, — 2: Livlighed] A og B: Lislighed
- —, — —: [ra] = B; A: af
- —, — 7: Den] A: D n (B mangler)
- —: Sang til Thorvaldsen, den 13de October 1819.] (A) Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 71: „Til Thorvaldsen“. (B)

F. Barfods Brage og Idun, I, 1ste Hæfte, 1839: „Sang til Thorvaldsen. (1819.)“ (M) Det Dramatisk-Litteraire Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger, tilh. det store kgl. Bibliothek: „Sang til Thorvaldsen fra D. D. L. S.“ Herfra er Datoen hentet. — Om Thorvaldsen see de ovenfor, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.

Side 235, Linie 20, til Side 236, Linie 12: „Du Blet af Jord, hvor Livets Stemme osv.] Med disse to Stropher begynder Thaarups bekendte Digt Fædrelandskiærlighed (1782).

— 236, — 4: vort] = B og M; A: vor

— —, — 10: vort] = B; A: vor

— 237: Sang til Thorvaldsen, den 16de Oct. 1819.] (A) Særskilt Tryk: Sang til Thorvaldsen. Trykt hos H. F. Popp. 2 upag. Blade 8vo, uden Aarstal; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 72: Sang til Thorvaldsen, den 16de October. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845: Thorvaldsen. (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thorvaldsen. (E) hans første Besøg.)

— 239, Linie 11: hilfe] = B; A: flue

— —: Hans Heger.] (A) Rosenkildes Brevduen, 1819, Nr. 31. Aftrykt i Dagen, 1819, Nr. 288; Rahbeks Hesperus, II, Jan. 1820. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I C ere tre af Digtets 10 Stropher udeladte. — Om Hans Heger, som døde den 28de Nov. 1819, see ovenfor, Side 333, i Anm. til Side 231.

— 240, Linie 19: vor] = B; A: sin

— 242: Elegie. Skrevet for en sat Mand, der blev forelsket i en ung, rig Pige.] (A) Rahbeks Tilskueren, 1819, Nr. 87; undertegnet X. (M) Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294), hvor Oehl. ved ikke at gjøre nogen Bemærkning imod det ham tillagte Forfatterskab, og ved egenhændig at foretage et Par Forandringer i Digtet, noksom har vedkjendt sig det.

— 244, Linie 20: dig derfor iffe mindre] = M; A; dig iffe destomindre

- Side 245: *Fædrelands-Sang.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846, hvor dog kun 1ste, 2den, 3die, 5te, og sidste Strophe ere beholdte. — Naar Digtet er skrevet, vides ikke. Krøyers bekjendte Melodie blev først komponeret til det, efterat det var fremkommet i A, hvor det staaer efter to Sange til den 18de Sept. 1822, som det sidste Numer i det Binds Blandede Digte, vel snarere som en passende Slutningssang, end efter den — ikke strengt overholdte — chronologiske Orden. Det er vel rimeligst, at antage det forfattet 1819, efterat Frøken J. M. Jessens af Selskabet til de skønne Videnskabers Forfremmelse kronede, men jammerlige Nationalsang: „Danne-mark! Danne-mark! hellige Lyd!“ i Mai Maaned var udkommet.
- 247: *Stiftamtmand F. Moltke.*] (A) Dagen, 1820, Nr. 22. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. I B og C ere to Stropher udeladte. — Af Aalborg Stifts Avis, 1820, Nr. 9, sees, at Digtet blev fremsagt ved en Forestilling af det dramatiske Selskab i Aalborg til Ære for F. Moltke paa hans Fødselsdag 1820. Om F. Moltke see Oehls Erindr., III, Side 10—11.
- 248, Linie 3: *Taaers]* = B; A: *Taaens*
- 250: *Emilie Henriette Kirstein, fød Gramer.*] Dagen, 1820, Nr. 20, den 24de Januar. I Oehls samlede Digte, II, 1823, og Oehls Digterværker, XVI, 1846, fremkom Digtet noget forkortet og i et heeltigjennem fra Jamber til Trochæer forandret Versemaal. — Om den Besungne see Oehls Erindr., IV, Side 148.
- 251, Linie 14: *Lig fromme Moder i Luise's Sang]* Luises Sang er J. H. Voss' episke Digt Luise.
- 252: *Afskedsang til Pram.*] (A) Rahbeks Tilskueren, 1820, Nr. 10, formodentlig efter et særskilt Tryk, som nu ikke haves: *Lil Pram.* Aftrykt i Christen Prams udv. digteriske Arbeider, ved Rahbek, Suppl.-Bind, 1829, XXIII. (B) Sange til den 10de April 1820. Til

Trykken befordrede af R. Nyerup. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin, Side 19—20, uden Overskrift, med Angivelse af Melodien: „Saa glade vi drage det lynende Sværd” (af Baletten Lagertha, hvortil Pram havde givet Ideen og Sangene). Tilh. Verd. Aftrykt i A. P. Liunges Harpen, 1820, Nr. 4. — Om Pram, der, for at faae Midler til at betale en Gjæld, i sit 64de Aar drog til en indbringende Embedsstilling i Vestindien, hvor han døde Aaret efter, see Oehls Erindr., I, Side 177—178, 179.

Side 253: Sang for det Dramatisk-Litteraire Selskab.] (A) Særskilt Tryk: *Sang for D. D. L. S.* Kbh. 1820. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Fylla, udg. af N. Krossing, 1821. (M) Selskabets Copiebøger for Pro- og Epiloger (tilh. det store kongel. Bibliothek), hvorfra Datoen er hentet.

— 254: Sang i Anl. af det Dram.-Litt. Selskabs Fyrgetyveaars-Fest.] (A) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af D. D. L. Selskabs Fyrgetyve-Aars-Fest. Af 121.* 2 upag. Blade, uden Aarstal; tilh. Verd. Aftrykt i Rabbeks Tilskueren, 1820, Nr. 74; A. P. Liunges Harpen, 1820, Nr. 72. (M) Selskabets nysnævnte Copiebøger, hvorfra Datoen er hentet.

— 255, Linie 16: Hippocrene] A og M: Hæprofene (Aftrykkene: Hæprofene)

— 256, — 2: den] A og M (samt Aftrykkene): det

— —: Tancred og Høstgildet. Da det sidste Stykke engang blev spillet Aftenen efter det første.] (A) Oehls Prometheus, Mai 1834, Side 50—55: Tancred og Høstgildet. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846; Overskriften som i nærværende Udgave. — Opførelsen af Høstgildet og Aftenen efter af Tancredo fandt Sted den 24de og 25de Nov. 1820. Om Rossini see Oehls Erindr., IV, Side 36—39, 42, 43.

Slutningen af Digtet er ganske forskjellig i A og B, og viser sig begge Steder som senere tilføjet. I nærværende Udgave er B's Slutning optaget, som det korteste Tillæg, og som det, der ligefrem optræder som et senere Tillæg. I A hører

Digtet til en Slags biographisk Fortælling, kaldet *Satirerne*, der begynder saaledes:

En Aften, da nogle Ungdomsvenner sadde hos en Digter, der allerede var temmelig langt henne i Manddomsaarene, sagde den ene: „Tag os dog engang din satiriske Mappe frem! Hvorfor lader du aldrig disse Vers trykke?“ Han svarede: „Jeg har, naar Lunet drev mig til at skrive et eller andet Saadant, snart frygtet for at det skulde misforstaaes, snart var det en Spøg, som krævede en lille Indledning, for at sees og bedømmes i det rette Lys.“ „Nu, saa giv os da flige smaae Indledninger, og læs os Noget deraf for igien!“

En Poet lader sig sjelden bede to Gange om Sligt, især naar Folk bede derom med Høflighed for, og med Forstand og Smag paa, hvad han skriver. Han hentede Mappen, tog et Par Stykker ud deraf, og sagde: „Her er strax to Caricaturtegninger: Den tykke og den tynde Mand“.

Her følge disse to Stykker, der siden indførtes i *Erindr.*, I, Side 195–200, som „bedre passende der, end i nogen Digtsamling“; og derefter fortsættes:

Opmuntret af Vennernes (maaskee kun alt for partiske) Bisald tog vor Forelæser endnu et Stykke frem, og sagde: „Her er et Digt, der blev til paa en Tid, da Rosfinis *Tancredo* og Schulz's Høstgilde bleve spillede efter hinanden i een Uge. *Tancredo* gjorde dengang Furore over hele Europa. Men denne Oper har altid (ligesom *La donna del lago*) mishaget mig; thi uagtet jeg beundrede det rige musicalske Talent deri, saa skulde dog næsten Geniet sig for mig i disse Haupt- und Staats-Actioner, hvori det forekom mig, som om Componisten i Toner havde oversat de gamle vonquotenske Comodier, som Holberg saa herligt spotter i sin *Ulysses* von *Ithacien*. Paa samme Tid, som man forgubede Rosfini, var man hyerst uretfærdig imod ham, og udpeb hans *La gazza ladra*, der vist ikke blot som Stykke, men ogsaa som Musik staaer over *Tancredo*. Barberen af Sevilla har jeg altid beundret og moret mig over, som et melodierigt, lifligt Product af en munter Natur,

skiondt den deri herskende Letfærdighed og Tonepragt, æsthetisk taget, staaer langt under Mozarts mesterlige characteristiske, følelsesfulde Figaro. Siden, da Rossini forlod Italien, og kom til Paris, lærte Cherubini, Boyeldieu etc. ham mere Natur og Sands for Alvor, og i det han beherskede Emagen, og forforte de Yngre (s. Ex. Auber) til at stoie for meget, rettede han sig dog vel selv ikke saa lidet efter de Eldre.

Dette maa være nok, for at sætte eder ind i den Stemning, jeg var, da jeg digtede dette Stykke. Kun maa jeg endnu tilføie, at jeg altid inderligt har elsket Schulz's følelsesfulde nationale Musik, og at det i hine Dage ærgrede mig, at høre den lastes og foragtes af Modesmagen, fordi denne Musik, saa rig paa Tegning, aldeles mangler Nutidens blomstrende Colorit, der dog ofte, og fornemmelig i Rossinis Tancredo, slet ingen Tegning har."

Nu kommer det nærværende Digt, men med følgende Slutning fra Side 260, Linie 4 af:

Dg synger kun for Dret, ei for Siælen.

Men hæver han sig, som det lader til,
Dg blier der mere Sandhed i hans Spil,
Saa vil vi ei eenfibig Dabel brumme,
Dg ei fornærme Sængens milde Gud,
Ei pibe skionne Melodier ud.
Dovfødt Folk bør ogsaa være stumme.

Han lærte — seent — i London, i Paris,
At skildre Menneſker, skiondt paa sin Viis;
En Moses, Wilhelm Tell han har behandlet.
Meer Alvor, Sandhed hylder han, end for;
Dg derfor disse Helte agtes bør,
Skiondt — til Italianere forvandlede'.

I Skaden drak han alt af Musers Glv,
Dg Publicum kun skadet har sig selv,

Da Stykket man udpeb. Den lille Pige
Ufkyldig domt frikiendes der tilsidst,
Det samme burde selve Stykket vist,
Velslangen ikke bør for Mistklang vige.

Dg steds Rossini var en livfuld Mand;
Dg var der strax ei Følelse, Forstand,
Saa var der rige, skionne Melodier.
Kort: Smagen han os ei fordærve skal;
Men slutter han sig til de Bises Tal,
Saa vil vi os bedrove, naar han tier.

„Jeg troer,“ sagde en af Vennerne, da Digteren havde læst dette Stykke, „at du ikke har gjort Rossini eller hans Beundrere nogen Uret. Den store Strid, der næsten udbredte sig over hele det dannede Europa en Tidlang, om ham, især i Anledning af hans *Tancredi*, bestod jo egentlig ikke i Strid om hans Genie, men om Theatrets Fordringer. Enthusiasterne for den blotte Musik vare tilfreds, naar deres Ører paa en behagelig Maade bleve kildrede; de entusiastiske Venner af den dramatiske Kunst meente, det var ikke nok; at en Theatermusik tillige burde være følelsesfuld, begejstrende, forstandig, karakteristisk; at man ikke maatte gjøre Sangerne til blotte Oboer, Clarinetter og Basser, saa at hele Theatret kun blev et fortsat Orkester, der opførte Instrumentalmusik aldeles uafhængig af Poesien og Skuespilkunsten. Siin urigtige Mening have jo Italienerne næsten alle endnu, og det er den, du i dit Digt med Rette bekæmper.“

Side 256, Linie 18: *Hyrebanden*] = B; A: *Hyrebotten*

— 257, — 5-6: *Skiondt jeg tilstaaer, at Rollen nu har tabt, | Da Helten meer ei spilles af en Kone.*] Hertil har A Anmærkn.: Paa denne Mangel er der siden raadet Bod. I *Tancredi*, der hos os blev spillet første Gang den 30te Oct. 1820, og sidste Gang i April 1830, blev Titelrollen først spillet af Cetti, og senere af Jomfru Fonseca. Da Helten meer ei spilles af en Kone, maa da (1820) forstaaes saaledes: Da *Tancredi* ikke nu hos os, som hidtil i andre Lande, fremstilles af et Fruentimmer.

Side 260: *Poesiens Nytte. Et Læredigt.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823: *Poesiens Nytte. Et Læredigt.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Poesien forsværer sig*; forkortet fra 26 til 11 Strofer. (M) Afskrift, taget efter Originalmskrpt. ved Hr. P. de Coninck: *Poesiens Virkning. Læredigt.* Skrevet i December 1820, og forelæst som Indledning til private Forelæsninger over *Romeo og Julie* og *Ægmont*; hvilken Afskrift har bevaret mange værdifulde Læsemaader.

- 261, Linie 7: D] = B og M; A: Dg
- —, — 23: det] = M; A: de (B mangler)
- 262, — 2: Braadden] = M; A: Braaden (B mangler)
- —, — 14: er] = M; A og B: staaer
- —, — 16: tale] A, B og M: taler
- 263, — 4: bær] = M; A: har (B mangler)
- —, — 16: Straaler] = M; A og B: Straalen
- 264, — 4: fordi] = M; A: om end (B mangler)
- —, — 16: Handlingens] = M; A: Gierningens (B mangler)
- 265, — 11: jo] = M; A: en (B mangler)
- —, — 13: Huldt] = M; A: Hulb (B mangler)
- —, — 20: Begejstringen] = M; A og B: Begejstringer
- —, — 26: Det vorer ei hisset bag] = M; A og B: Ei Granen, som vorer bag
- 266, — 5: Evaghed og Nar] = B og M; A: Evaghed Nar
- —, — 10: I] = M; A og B: Mod
- —, — 16: nærende] = M; A: kraftigste (B mangler)
- —, — 22: Melpomene Hjertet med Tanterne saare] = M; A: Gudinderne glæde, Gudinderne saare (B mangler)
- —, — 23: Den høiere Beemod] = M; A: Den vittige Latter (B mangler)
- —, — 26: Ruserne] = M; A: Sagerne (B mangler)
- —, — 28: fordærvede] = M; A: forraadnede (B mangler)
- 267, — 18: Rusernes] = M; A: Digternes (B mangler)
- —, — 22: Udfrudtet] = M; A: Udfrudtet (B mangler)
- —, — 25: herlige] = M; A: dæmrende (B mangler)
- —, — 27: din] = M; A: den (B mangler)
- 268, — 3: hellige] = M; A: morsomme (B mangler)
- —, — 9: Githet] = M; A og B: Harper
- —: *Jule-Cantate.*] (A) Juletræet. Udg. af A. P. Liunge. 1821. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Digtet staaer forrest i A, der udkom i December Maaned 1821; det er da vel snarere skrevet til Julen 1820, end til Julen 1821.

- Side 268, Linie 16: *hybe*] = B; A: *hoie*
- 272, — 23: *Stolthed*] = B; A: *Hovmod*
- —, — 27: *han ei*] = C; A: *ei han*
- —, — 27-28: *meer. | Op*] = B; A: *meer. | Sang. | Op*
- 273, — 1: *gier Kampen*] = B og C; A: *gier ei Kampen*
- —, — 27: *min Hyrdestav, jeg*] = B; A: *vor Hyrdestav, vi*
- 275, — 2: *Hosianna*] A, B og C: *Hosiana*
- —: *Sang i Anl. af Kongens Fødselsdag.*] Særskilt Tryk: *Sang for det Borgerlige Selskab i Anledning af Hs. Majestæt Kongens høie Fødselsdag den 28de Januari 1821. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. En venlig Pige et godt Glas Viin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.*
- 276: *Anders Sandoe Ørsted.*] (A) Særskilt Tryk: *Vennesang. Den 31 Marts 1821. Kbhvn. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. For ret os paa Jorden at fryde. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 1: Vennesang. Den 31 Marts 1821, ved A. S. Ørsteds Billed, malet af Eckersberg. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823: Anders Sandoe Ørsted. Da hans Venner havde ladet ham male. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (hvor det nærmest foregaaende Digt og dermed ogsaa det nærværende urigtigt henføres til Hans Christian Ørsted): Da hans Venner lode ham male. I C ere kun de to sidste Stropher beholdte.*
- 278: *Thomas Thaarup.*] (A) Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 46: *Thomas Thaarup. Prolog, fremsagt paa et Privat-theater, blandt hvis Stiftere den Hedengangne var. (B) Dagen 1821, Nr. 259; og A. P. Liunges Harpen, 1821, Nr. 43: Thomas Thaarup. Prolog, fremsagt, af Forfatteren, i det dramatisk-literaire Selskab, blandt hvis Stiftere den Hedengangne var. (C) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thomas Thaarup. (M) Det Dram.-Litt. Selskabs Copiebøger for Pro- og Epiloger: Prolog fremsagt ved Saisonens Begyndelse den 10de Oct. 1821 i Anledning af vort Medlems Mr. Ws dødelige Afgang.*
- Om Thaarup, som var død den 11te Juli 1821, see En

Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl., II, 1818, Side 123; Oehls Prometheus, II, Side 321-349; Oehls Erindr., I, Side 93, 113, 123, 166, 179; III, Side 19, 78, 91-92; IV, Side 6-7.

- Side 278, Linie 21: Bønder] = M, B, C og D; A: Bonden
 — 279, — 20: Frihedsfjotten] = D; A, B, C og M: Borgerfjotten
 — —, — 21: Skient] = B, C og D; A og M: Guldt
 — 280, — 14: stemte] = B, C og D; A og M: rorte
 — —, — 15: rorte] = B, C og D; A og M: stemte
 — —, — 17: Nu er han med sin Schulz hos] = C: A: Nu est Du hos Din Schulz hos
 — —, — 20: styrker Haabet] = C; A: dræber Tvivlen
 — 281: Sang i Anl. af Dronningens Fødselsdag.] Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1821. Kbh. Trykt i Thieles Bogtrykkerie.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optryk: I) Sang, i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1821. Opført i det venstfabelige Selskab den 4de November 1821. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. II) *Sang i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, den 28de October 1825. Kbh. Trykt i Thieles Bogtrykkerie.* 2 upag. Blade 8vo, uden Oehls Navn; tilh. Verd.
 — 282: Jubelsang til A. V. Hauch.] (A) Særskilt Tryk: Jubelsang. Den 11te November 1821. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Rahbeks Tilskueren, 1821, Nr. 50. (B) Juletræet. Udg. af A. P. Liunge. 1821: Jubelsang til Hr. Overhofmarschal Hauch. (Uffjungen ved Festen paa Skjædebanen den 11. Novbr. 1821.) (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Jubelsang til Adam Wilhelm Hauch. — Om A. V. Hauch see Oehls Erindr., I, Side 107-108, 167; III, Side 90-91, 93; IV, Side 169.
 — 283, Linie 1: der] = B; A: som
 — —, — 8: gaae] = C; A: naae
 — —, — 10: gaae de] = C; A: naaer han
 — 284: Tønmærket.] Oehls samlede Digte, I, 1823. Digtet

er opstaaet under Ordningen af Stoffet til de samlede Digte 1823 ved en gjennemgaaende Omarbeidelse af et andet, som Oehl. under samme Overskrift havde ladet indrykke i L. Kruses Almeen Læsning, Nr. 3 og 4, Mai 1800, paa ni Stropher i længere Verslinier, med en ganske forskjellig Slutning. I Omspredte Digte (see Oehls Digte, I, 1860, Side 294) findes en tildeels forskjellig og mindre indgribende Omarbeidelse af det oprindelige Digt.

Side 285: *Den Elskende.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823.

(B) Oehls Digterværker, XIV, 1846. I Forerindringen til A (see Oehls Digte, I, 1860, Side 298-299) henfører Digteren dette og det følgende Numer, *Den Haabefulde*, til sine ganske unge Dage. Hvis ikke hans Hukommelse her har skuffet ham, maae begge Digtene i al Fald være stærkt omarbeidede, før de udkom, da deres Form ikke bærer Præget af et saa tidligt Udspring; nærværende Udgiver har derfor anbragt dem mellem Digtene fra den Periode (1821 og 22), da Oehl. forberedte sine samlede Digte 1823.

— 286, Linie 24: *3 et Smil*] = B; A: *Dg i Smil*

— 288: *Den Haabefulde.*] Oehl. samlede Digte, II, 1823. See Anm. til det foregaaende Digt.

— 289: *Hilsen og Affsked. (Efter Goethe.)*] Oehls samlede Digte, II, 1823. Muligviis er denne Oversættelse ældre, og hører til de i Oehls Digte, I, 1860, Side 335, i Anm. til Side 278-279 omtalte.

— 290: *Tristan til Isalde.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— 291: *Maanen i Tusmørke.*] (A) P. S. Martins Idunna. Læsning af blandet Indhold, III, Marts 1823: *Sang.* (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: *Maanen i Tusmørke.*

— 292, Linie 12: *3]* = B; A: *3ra*

— —, — 13: *tro]* = B; A: *fro*

— —, — 14: *[fiulte]* = B; A: *fiisse*

— —, — 15: *altid* = B; A: *stedse*

— 293: *Undskyldning.*] Oehls samlede Digte, II, 1823,

Side 294: *Æfken.*] (A) Oehls samlede Digte, II, 1823.

(B) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— 295. — 12: den Torfel Baden har forbudt,] Digteren sigter til adskillige Piecer af T. Baden, udkomne 1820 og 1821: Om den nordiske Mythologies Ubrugbarhed for de skønne Konster, osv., osv.

— 296: *Didactisk Poesie.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

— 298: *Folgen af Thors Hammertab.*] (A) Oehls samlede Digte, III, 1823. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Thors Hammertab.

- III. **Dramatiske Digte:** Skuespil, Lyfespil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Rtl.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

